Sygn. akt : II AKa 356/12

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 lutego 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący	SSA Michał Marzec
Sędziowie	SSA Piotr Pośpiech (spr.) SSA Wiesław Kosowski
Protokolant	Agnieszka Przewoźnik

przy udziale Prokuratora Prok. Apel. Małgorzaty Bednarek

po rozpoznaniu w dniu 8 lutego 2013 r. sprawy

1. ***Z. Ż.*** s. S. i Z., ur. (...) w R.

oskarżonego z art.258 § 3 kk, art. 231 § 2 kk, art. 271§1 kk, art. 286§1 kk, art. 298§1 kk przy zast. art. 11§2 kk i inne

2. ***J. C. (1)*** s. J. i T., ur. (...) w M.

oskarżonego z art. 258 § 1 kk, art. 286 § 1 kk i art. 298§1 kk przy zast. art. 11§2 kk w zw. z art. 65§1 kk i inne

3. ***J. C. (2)*** s. E. i J., ur. (...) w T.

oskarżonego z art. 286 § 1 kk i art. 298 § 1 kk przy zast. art. 11§2 kk

4. ***S. F.*** s. W. i J., ur. (...) w W.

oskarżonego z art. 228§ 3 kk i art. 286 § 1 kk i art. 298§1 kk przy zast. art. 11§2 kk

5. ***Ł. J.*** s. W. i E., ur. (...) w T.

oskarżonego z art. 258 § 1 kk, art. 286 § 1 kk i art. 298§1 kk przy zast. art. 11§2 kk w zw. z art. 65§1 kk

6. ***R. K.*** s. J. i H., ur. (...) w S.

oskarżonego z art. 258 § 1 kk, art. 231 § 2 kk, art. 271§1 kk, art. 286§1 kk, art. 298§1 kk przy zast. art. 11§2 kk, art. 231§2 kk i inne

7. ***K. Ł.*** s. T. i K., ur. (...) w T.

oskarżonego z art. 286 § 1 kk, art. 298 § 1 kk przy zast. art. 11§2 kk

8. ***M. M. (1)*** s. T. i L., ur. (...) w P.

oskarżonego z art. 270 § 1 kk, art. 272 kk przy zast. art. 11 § 2 kk i inne

9. ***M. M. (2)*** s. W. i E., ur. (...) w T.

oskarżonego z art. 286 § 1 kk, art. 298 § 1 kk przy zast. art. 11§2 kk

10. ***A. P.*** c. J. i T., ur. (...) w T.

oskarżonej z art. 270 § 1 kk, art. 272 kk przy zast. art. 11§2 kk, art. 286§1 kk, art. 298§1 kk przy zast. art. 11§2 kk

11. ***W. P.*** s. F. i A., ur. (...) w T.

oskarżonego z art. 258 § 3 kk, art. 270 § 1 kk, art. 272 kk przy zast. art. 11§2 kk
w zw. z art. 65§1 kk i inne

12. ***D. S.***s. R.i Z., ur. (...)w K.

oskarżonego z art. 258 § 1 kk, art. 296a § 1 kk i art. 271§3 kk w zw. z art. 11§2 kk, art. 296a§1 kk i art. 271§3 kk w zw. z art. 11§2 kk i art. 65§1 kk

13. ***J. W.***s. T.i M., ur. (...)w M.

oskarżonego z art. 231 § 2 kk, art. 271 § 3 kk, art. 286 § 1 kk i art. 298§1 kk przy zast. art. 11§2 kk

na skutek apelacji prokuratora co do oskarżonych: Z. Ż., J. C. (1), S. F., Ł. J., R. K., M. M. (1), W. P.i D. S., obrońców oskarżonych: Z. Ż., R. K., M. M. (2), A. P., J. W., D. S., J. C. (1), J. C. (2), W. P., Ł. J., M. M. (1), pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego (...) S.A.w W.co do oskarżonych: Z. Ż., W. P., Ł. J., M. M. (1), R. K., A. P., J. C. (1), K. Ł.i J. C. (2)

od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 1 grudnia 2011 r.

sygn. akt. XVI K 224/08

1 uchyla zaskarżony wyrok w zakresie dotyczącym oskarżonych: Z. Ż., J. C. (2), S. F., Ł. J., R. K., M. M. (1), M. M. (2), A. P., W. P., D. S.i J. W.i sprawę w tej części przekazuje Sądowi Okręgowemu w Katowicach do ponownego rozpoznania;

2 zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób że:

- w pkt 18 przyjmuje, iż przypisane J. C. (1) czyny tworzące ciąg przestępstw wyczerpują znamiona z art. 286 § 1 k.k., art. 298 § 1 k.k. w zw.
  z art. 11 § 2 k.k. i art. 65 § 1 k.k. oraz z art. 286 § 1 k.k., art. 13 § 1 k.k. w zw.
  z art. 286 § 1 k.k., art. 298 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 65 § 1 k.k.,
- w pkt 19 eliminuje z podstawy prawnej skazania czynów przypisanych J. C. (1) przepis art. 91 § 1 k.k.,
- w pkt 20 eliminuje z podstawy prawnej wymiaru kary łącznej wymierzonej J. C. (1) art. 85 k.k.,
- na mocy art. 46§1 kk orzeka od K. Ł. na rzecz (...) S.A.
  w W. środek karny w postaci obowiązku naprawienia szkody związanej ze zdarzeniem z dnia 22 stycznia 2006 roku i wypłatą odszkodowania za uszkodzenie samochodu marki A. (...) nr rejestracyjny (...) w kwocie 3.971,42 zł (trzy tysiące dziewięćset siedemdziesiąt jeden złotych i czterdzieści dwa grosze);

3. w pozostałej zaskarżonej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

4. zwalnia oskarżonych J. C. (1) i K. Ł. od ponoszenia kosztów postępowania odwoławczego, którymi obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt II AKa 356/12

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Katowicach wyrokiem z dnia 1 grudnia 2011 r. (sygn. akt XVI K 224/08) uznał oskarżonego ***Z. Ż.*** winnym popełnienia:

1. przestępstwa opisanego w pkt I części wstępnej wyroku, przyjmując, iż działał on wspólnie i w porozumieniu z W. P. i inną ustaloną osobą, tj. występku z art. 258 § 3 k.k. i za to na podstawie w/w przepisu skazał go na karę 3 lat pozbawienia wolności;

2. przestępstwa opisanego w pkt II tj. występku z art. 231 § 1 i 2 k.k., art. 271 § 1 i 3 k.k., art. 286 § 1 k.k., art. 298 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 231 § 2 k.k. i art. 11 § 3 k.k. skazał go na karę 2 lat pozbawienia wolności;

3. przestępstw opisanych w pkt od III do IV, od VIII do XIV, od XVII do XXV, od XXVII do XXIX, od XXXI do XXXVIII, od XLI do XLIX przyjmując, że dopuścił ich się w ramach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 k.k., tj. występków z art. 231 § l i 2 k.k., art. 271 §1 i 3 k.k., art. 286 § 1 k.k., art. 298 § 1 w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 65 § 1 k.k. oraz z art. 231 § 1 i 2 k.k. art. 271 § 1 i 3 k.k., art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k., art. 298 § 1 w zw. z art. 11 § 2 k.k. oraz art. 65 § l k.k. i art. 94 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 231 § 2 k.k. i art. 11 § 3 k.k. oraz art. 91 § 1 k.k. i art. 65 § l k.k. skazał go na karę 5 lat pozbawienia wolności;

4. przestępstw opisanych w pkt V, XL, L przyjmując , że dopuścił ich się w ramach ciągu przestępstw z art. 91 § l k.k., tj. występku z art. 286 § 1 k.k., art. 298 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 65 § 1 k.k. oraz art. 91 § 1 k.k. oraz z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k., art. 298 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 65 § 1 k.k. oraz art. 91 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w z w. z art. 11 § 3 k.k. oraz 91 § 1 k.k. i art. 65 § 1 k.k. skazał go na karę 2 lat pozbawienia wolności;

5. przestępstwa opisanego w pkt VI tj. występku z art. 296a § 2 k.k. i 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 296 § 2 k.k. i art. 65 § 1 k.k. skazał go na karę 2 lat pozbawienia wolności;

6. przestępstwa opisanego w pkt VII tj. występku z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 238 k.k., art. 233 § 1 k.k., art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 19 § 1 k.k. i art. 286 § 1 k.k. i art. 11 § 3 k.k. oraz art. 65 § 1 k.k. skazał go na karę 2 lat pozbawienia wolności;

7. przestępstwa opisanego w pkt XV tj. występku z art. 238 k.k. i art. 233 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 233 § 1 k.k. i art. 11 § 3 k.k. oraz art. 65 § 1 k.k. skazał go na karę 2 lat pozbawienia wolności;

8. przestępstw opisanych w pkt XVI i XXVI przyjmując, że dopuścił ich się w ramach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 k.k., wyczerpującego ustawowa znamiona z art. 286 § 1 k.k. oraz art. 65 § 1 k.k. i art. 91 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 286 § l k.k. i art. 65 § l k.k. oraz. art. 91 § 1 k.k. skazał go na karę 2 lat pozbawienia wolności;

9. przestępstwa opisanego w pkt XXX tj. występku z art. 291 § 1 k.k., art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 291 § 1 k.k. i art. 11 § 3 k.k. oraz art. 65 § l k.k. skazał go na karę 2 lat pozbawienia wolności;

10. przestępstw opisanych w pkt XXXIX, LIII i LVII przyjmując, że dopuścił ich się w ramach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 k.k. oraz przyjmując, że w przypadku przestępstwa z pkt XXXIX udzielił on korzyści finansowej tylko M. M. (4), czym wyczerpał ustawowe znamiona z art. 229 § 3 k.k. i 65 § 1 k.k. oraz art.91 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 229 § 3 k.k. i art. 65 § 1 k.k. oraz art. 91 § 1 k.k. skazał go na karę 2 lat pozbawienia wolności;

11. przestępstw opisanych w pkt od LI do LII i LVIII przyjmując, że dopuścił ich się w ramach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 k.k., wyczerpującego ustawowe znamiona z art. 296a § 2 k.k. oraz art. 296a § 2 k.k. i 12 k.k. w zw. z art.

91 § 1 k.k. i art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 296a § 2 k.k. oraz art. 91 § 1 k.k. i 65 § 1 k.k. skazał go na karę 4 lat pozbawienia wolności;

12. przestępstwa opisanego w pkt LIV tj. występku z art. 18 § 2 k.k. i art. 233 § 1 k.k. w zw. art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 19 § 1 k.k. i art. 233 § 1 k.k. oraz art. 65 § 1 k.k. skazał go na karę 1 roku pozbawienia wolności;

13. przestępstwa opisanego w pkt LV przyjmując, że w tym wypadku nie działał w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, tj. występku z art. 263 § 2 k.k. i art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 263 § 2 k.k. skazał go na karę 2 lat pozbawienia wolności;

14. przestępstwa opisanego w pkt LVI przyjmując, że w tym wypadku nie działał w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, tj. występku z art. 263 § 1 k.k. i art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 263 § 1 k.k. skazał go na karę 2 lat pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 85 k.k. i art. 91 § 2 k.k. sąd połączył wymierzone powyżej wobec Z. Ż. kary pozbawienia wolności i wymierzył mu karę łączną w wymiarze 7 lat pozbawienia wolności. Na podstawie art. 63 § l k.k. na poczet wymierzonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności zaliczył okres jego rzeczywistego pozbawienia wolności od 20 czerwca 2007 r. do 6 października 2009 r.

Tym samym wyrokiem sąd okręgowy uznał oskarżonego ***J. C. (1)*** winnym popełnienia:

17. przestępstwa opisanego w pkt LIX tj. występku z art. 258 § 1 k.k. i za to na podstawie w/w przepisu skazał go na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

18. przestępstw opisanych w pkt LX , LXII, LXIII, LXV, LXVI przyjmując, że dopuścił ich się w ramach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 k.k., wyczerpującego ustawowe znamiona z art. 286 § 1 k.k., art. 298 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z 286 § 1 k.k. przy zast. art. 65 § 1 k.k. i art. 91 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 286 § l k.k. i art. 11 § 3 k.k. oraz art. 65 § 1 k.k. i art. 91 § 1 k.k. skazał go na karę 2 lat pozbawienia wolności;

19. przestępstw opisanych w pkt LXI i LXIV przyjmując, że dopuścił ich się w ramach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 k.k., wyczerpującego ustawowe znamiona z art. 270 § 1 k.k., art. 272 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. oraz art. 65 § 1 k.k. i art. 91 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 270 § l k.k. i art. 11 § 3 k.k. oraz art. 65 § 1 k.k. i art. 91 § 1 k.k. skazał go na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

Na podstawie art. 85 k.k. i art. 91 § 2 k.k. połączył wymierzone powyżej wobec J. C. (1) kary pozbawienia wolności i wymierzył mu jedną karę łączną w wymiarze 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet wymierzonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności zaliczył okres jego rzeczywistego pozbawienia wolności od 23 kwietnia 2008 r. do 24 marca 2009 r.

Sąd okręgowy uznał ponadto ***J. C. (2)*** (pkt 24) winnym tego, że w miesiącu lutym 2006 r. w T. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej pomógł W. P. i S. D. w wyłudzeniu odszkodowania z tytułu umowy ubezpieczenia OC w (...) SA z tytułu zorganizowanego przez nich zdarzenia stanowiącego podstawę do wypłaty odszkodowania w postaci kolizji samochodu C. nr rej. (...) oraz samochodu F. (...) nr rej. (...) w ten sposób, że wprowadził pracowników (...) S.A. w błąd co do okoliczności stanowiących podstawę do wypłaty odszkodowania, przedkładając nieprawdziwe oświadczenie odnośnie okoliczności kolizji, czym doprowadził (...) SA do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 7000 zł., które jako odszkodowanie z tytułu OC za uszkodzenie samochodu F. (...) zostało wypłacone 28.03.2006 r., tj. występku z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 298 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 11 § 3 k.k. skazał go na karę 2 lat pozbawienia wolności. Na podstawie art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. warunkowa zawiesił wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności na okres próby 3 lat.

Z kolei sąd uniewinnił oskarżonego ***S. F.*** (pkt 24) od popełnienia zarzucanego mu przestępstwa opisanego w pkt LXVIII części wstępnej wyroku tj. występku z art. 228 § 3 k.k. i art. 286 § 1 k.k. i art. 298 § l k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Tymże wyrokiem uznał ***Ł. J.*** winnym popełnienia:

25. przestępstwa opisanego w pkt LXIX wyczerpującego ustawowe znamiona z art. 258 § l k.k. i za to na podstawie tego przepisu skazał go na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

26. przestępstw opisanych w pkt od LXX do LXXVII przyjmując, że dopuścił ich się w ramach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 k.k., wyczerpującego ustawowe znamiona z art. 286 § 1 k.k., art. 298 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. oraz art. 65 § 1 k.k. i art. 91 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 286 § l k.k. i art. 11 § 3 k.k. oraz art. 65 § 1 k.k. i art. 91 § 1 k.k. skazał go karę 2 lat pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 85 k.k. i art. 91 § 2 k.k. sad połączył wymierzone powyżej wobec Ł. J. kary pozbawienia wolności i wymierzył mu jedną karę łączną w wymiarze 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet wymierzonej kary pozbawienia wolności zaliczył okres jego rzeczywistego pozbawienia wolności w dniu 9 października 2007 r.

Sąd okręgowy ponadto uznał ***R. K.*** winnym popełnienia:

29. przestępstwa opisanego w pkt LXXVIII części wstępnej wyroku, tj. występku z art. 258 § 1 k.k. i za to na podstawie tego przepisu skazał go na karę 2 lat pozbawienia wolności;

30. przestępstwa opisanego w pkt LXXIX, tj. występku z art. 231 § 1 i 2 k.k., art. 271 § 1 i 3 k.k., art. 286 § 1 k.k., art. 298 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 231 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. skazał go na karę 2 lat pozbawienia wolności;

31. przestępstw opisanych w pkt od LXXX do LXXXIX, od XCI do XCV, od XCVII do CIV przestępstw przyjmując, że dopuścił ich się w ramach ciągu przestępstw z art. 91 § l k.k., wyczerpującego ustawowe znamiona z art. 231 § 1 i 2 k.k., art. 271 § 1 i 3 k.k., art. 286 § 1 k.k., art. 298 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. oraz art. 65 § 1 k.k. i art. 91 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 231 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. oraz art. 91 § 1 k.k. i art. 65 § 1 k.k. skazał go na karę 3 lat pozbawienia wolności;

32. przestępstwa opisanego w pkt XCVI, tj. występku z art. 270 § 1 k.k., art. 272 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. skazał go na karę 1 roku pozbawienia wolności;

33. przestępstwa opisanego w pkt XC, tj. występku z art. 231 § 1 i 2 k.k., art. 270 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 231 § 2 k.k. i art. 11 § 3 k.k. oraz art. 65 § 1 k.k. skazał go na karę 2 lat pozbawienia wolności;

34. przestępstwa opisanego w pkt CV, tj. występku z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 271 § 1 i 3 k.k. i art. 273 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. oraz art. 12 k.k. i art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. i art. 11 § 3 k.k. i art. 65 § 1 k.k. skazał go na karę 1 roku pozbawienia wolności;

35. przestępstw opisanych w pkt CVI i CXII, przyjmując, że dopuścił ich się w ramach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 k.k., wyczerpując ustawowe znamiona z art. 296a § 2 k.k. w z w. z art. 12 k.k. i art. 65 § 1 k.k. oraz. z art. 296a § 2 k.k. i art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 296a § 2 k.k. i art. 65 § 1 k.k. oraz art. 91 § 1 k.k. skazał go na karę 3 lat pozbawienia wolności;

36. przestępstw opisanych w pkt CVII i CXI, wyczerpującego ustawowe znamiona z art. 229 § 3 k.k. oraz art. 91 § 1 k.k. i 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 229 § 3 k.k. oraz art. 91 § 1 k.k. i art. 65 § 1 k.k. skazał go na karę 2 lat pozbawienia wolności;

37. przestępstwa opisanego w pkt CVIII przyjmując, iż w tym wypadku nie działał on w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, tj. występku z art. 263 § 2 k.k. i art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 263 § 2 k.k. skazał go na karę 2 lat pozbawienia wolności;

38. przestępstwa opisanego w pkt CX przyjmując, iż w tym wypadku nie działał on w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, tj. występku z art. 263 § 1 k.k. i art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 263 § 1 k.k. skazał go na karę 2 lat pozbawienia wolności;

39. przestępstwa opisanego w pkt CIX, tj. występku z art. 18 § 2 k.k. i art. 233 § 1 k.k. w zw. art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 19 § 1 k.k. i art. 233 § 1 k.k. oraz art. 65 § l k.k. skazał go na karę 1 roku pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 85 k.k. i art. 91 § 2 k.k. sąd połączył wymierzone powyżej wobec R. K. kary pozbawienia wolności i wymierzył mu karę łączną w wymiarze 4 lat pozbawienia wolności. Na podstawie art. 63 § l k.k. na poczet wymierzonej kary pozbawienia wolności zalicza okres jego rzeczywistego pozbawienia wolności od 20 czerwca 2007 r. do 22 lipca 2009 r.

Sąd uznał także B. K. (pkt 42) winną popełnienia opisanego w pkt CXIII części wstępnej wyroku przestępstwa wyczerpującego ustawowe znamiona z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 271 § 1 i 3 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. i art. 11 § 3 k.k. skazał ją na karę 1 roku pozbawienia wolności. Na podstawie art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej wobec oskarżonej kary pozbawienia wolności na okres próby 3 lat.

Sąd okręgowy uznał ***K. Ł.*** (pkt 44) winnym tego, że w styczniu 2006 r. w T. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej pomógł W. P., Ł. J., Z. Ż., R. K. i innym w wyłudzeniu odszkodowania z tytułu umowy ubezpieczenia OC w (...) S.A. z tytułu zorganizowanego przez nich zdarzenia stanowiącego podstawę do wypłaty odszkodowania w postaci kolizji samochodu R. (...) nr rej. (...) oraz samochodu marki A. o nr rej. (...) w ten sposób, że przekazał on swojemu znajomemu A. J. swoje prawo jazdy, którym ten posłużył się przedstawiając oskarżonego jako sprawcę szkody na skutek czego doszło do doprowadzenia (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 27.800 zł., którą jako odszkodowanie z tytułu OC za uszkodzenie samochodu A. zostało wypłacone 30.03.2006 r., tj. występku z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k., art. 298 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 11 § 3 k.k. skazał go na karę 1 roku pozbawienia wolności. Na podstawie art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności na okres próby 3 lat.

Tym samym wyrokiem ***M. M. (1)*** został uznany winnym popełnienia:

46. przestępstwa opisanego w pkt CXV części wstępnej wyroku tj. występku z art. 270 § 1 k.k. i art. 272 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 270 § 1 k.k. i art. 11 § 3 k.k. skazał go na karę 1 roku pozbawienia wolności:

47. przestępstwa opisanego w pkt CXVI przyjmując, że w tym wypadku nie działał w zorganizowanej grupie przestępczej, tj. występku z art. 286 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. skazał go na karę 2 lat pozbawienia wolności;

48. przestępstw opisanych w pkt CXVII i CXIX przyjmując, że dopuścił ich się w ramach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 k.k., wyczerpującego ustawowe znamiona z art. 296 § 2 k.k. w zw. z art. 91 § l k.k. i za to na podstawie art. 296a § 2 k.k. i art. 91 § 1 k.k. skazał go na karę 2 lat pozbawienia wolności;

49. przestępstwa opisanego w pkt CXVIII, tj. występku z art. 286 § 1 k.k., art. 298 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. i art. 11 § 3 k.k. skazał go na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

50. przestępstwa opisanego w pkt CXX, tj. występku z art. 258 § 1 k.k. i za to na podstawie tego przepisu skazał go na karę 1 roku pozbawienia wolności;

51. przestępstw opisanych w pkt CXXI, CXXII, CXXVII, CXXIII, CXXXII, CXXXIII, CXXXIV, CXXXVI, CXXXVII przyjmując, że dopuścił ich się w ramach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 k.k., wyczerpującego ustawowe znamiona z art. 286 § 1 k.k., art. 298 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § l k.k. i na podstawie art. 286 § 1 k.k. i art. 11 § 3 k.k. oraz 65 § l k.k. i art. 91 § 1 k.k. skazał go na karę 2 lat pozbawienia wolności;

52. przestępstw opisanych w pkt CXXIII, CXXXI, CXXXV i CXXXVIII przyjmując, że dopuścił ich się w ramach ciągu przestępstw z art. 91 § l k.k., wyczerpującego ustawowe znamiona z art. 296a § 2 k.k. i art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 296a § 2 k.k. i art. 65 § 1 k.k. oraz art. 91 § 1 k.k. skazał go na karę 2 lat pozbawienia wolności:

53. przestępstw opisanych w pkt CXXIV, CXXVI, CXXXIX przyjmując, że dopuścił ich się w ramach ciągu przestępstw z art. 91 § l k.k., wyczerpującego ustawowe znamiona z art. 286 § 1 k.k. i art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. oraz art. 65 § 1 k.k. i art. 91 § 1 k.k. skazał go na karę 2 lat pozbawienia wolności;

54. przestępstwa opisanego w pkt CXXV, tj. występku z art. 238 k.k. i art. 233 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 65§ 1 k.k. i za to na podstawie art. 233 § 1 k.k. i art. 11 § 3 k.k. oraz art. 65 § l k.k. skazał go na karę 2 lat pozbawienia wolności;

55. przestępstw opisanych w pkt CXXIX i CXXX przyjmując, że dopuścił ich się w ramach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 k.k., wyczerpując ustawowe znamiona z art. 271 § 3 k.k., art. 270 § 1 k.k., art. 273 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 270 § 1 k.k. w zw. art. 11 § 3 k.k. i art. 65 § 1 k.k. oraz art. 91 § 1 k.k. skazał go na karę 1 roku pozbawienia wolności;

56. przestępstwa opisanego w pkt CXL, tj. występku z art. 238 k.k. i art. 233 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 233 § l k.k. i art. 11 § 3 k.k. oraz art. 65 § 1 k.k. skazał go na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

57. przestępstwa opisanego w pkt CXLI, tj. występku z art. 263 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 263 § 2 k.k. skazał go na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 85 k.k. i art. 91 § 2 k.k. sąd połączył wymierzone powyżej wobec M. M. (1) kary pozbawienia wolności i wymierzył mu jedną karę łączną w wymiarze 3 lat pozbawienia wolności. Na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet wymierzonej kary pozbawienia wolności zaliczył okres jego rzeczywistego pozbawienia wolności od 20 czerwca 2007 r. do 6 grudnia 2007 r.

Sąd okręgowy uznał ***M. M. (2)***(pkt 60) winnym tego, że w marcu 2005 r. w T., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, pomógł W. P., Ł. J.i innym osobom w wyłudzeniu odszkodowania z tytułu umowy ubezpieczenia OC w (...) S.A.z tytułu zorganizowanego przez nich zdarzenia stanowiącego podstawę do wypłaty odszkodowania w postaci kolizji samochodu B.nr rej. (...)oraz samochodu marki P. (...)nr rej (...)w ten sposób, że przekazał on swojemu znajomemu Ł. J.swoje prawo jazdy oraz podpisał mu oświadczenie o okolicznościach kolizji jako sprawca szkody, którymi to dokumentami ten posłużył się przedstawiając oskarżonego jako sprawcę szkody na skutek czego doszło do doprowadzenia (...)do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 9.623,26 zł. którą jako odszkodowanie z tytułu OC za uszkodzenie samochodu P.zostało wypłacone 22.04.2005 r., czym wyczerpał ustawowe znamiona z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k., art. 298 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 19 § l k.k. w zw. z art. 286 § l k.k. i art. 11 § 3 k.k. skazał go na karę 1 roku pozbawienia wolności. Na podstawie art. 69 § l k.k. i art. 70 § 2 pkt 1 k.k. warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności na okres próby 3 lat.

Sąd okręgowy uznał ***A. P.*** (pkt 62) winną popełnienia opisanego w pkt CXLIII przestępstwa, wyczerpującego ustawowe znamiona z art. 270 § 1 k.k., art. 272 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 270 § 1 k.k. i art. 11 § 3 k.k. skazał ją na karę 1 roku pozbawienia wolności.

Ponadto (pkt 63) uznał oskarżoną winną tego, że w miesiącu grudniu 2005 r. w T. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej pomogła J. C. (1), Z. Ż. i innym ustalonym osobom w wyłudzeniu odszkodowania z tytułu

umowy ubezpieczenia OC w (...) S.A. z tytułu zorganizowanego przez nich zdarzenia stanowiącego podstawę do wypłaty odszkodowania w postaci kolizji samochodu F. (...) nr rej. (...) oraz samochodu M. nr rej. (...) w ten sposób, że wprowadziła pracowników (...) S.A. w błąd co do okoliczności stanowiących podstawę do wypłaty odszkodowania, przedkładając nieprawdziwe oświadczenie odnośnie okoliczności kolizji, czym doprowadziła (...) SA do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 4864 zł., które jako odszkodowanie z tytułu OC za uszkodzenie samochodu M. zostało wypłacone 21.12.2005 r. i w kwocie 9.232,50 zł. z tytułu AC za uszkodzenie F. (...) zostało wypłacone 18.01.2006 r., czym wyczerpała ustawowe znamiona przestępstwa z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i 298 § l k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i 11 § 3 k.k. skazał ją na karę 1 roku pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. sąd połączył wymierzone wobec oskarżonej kary pozbawienia wolności i wymierzył jej jedną karę łączną w wymiarze 1 roku pozbawienia wolności. Na podstawie art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres próby 3 lat.

Sąd okręgowy uznał ***W. P.*** winnym popełnienia w pkt:

66. przestępstwa opisanego w pkt CXLV części wstępnej wyroku, tj. występku z art. 258 § 3 k.k. i za to na podstawie art. 258 § 3 k.k. w zw. z art. 60 § 3 k.k. i art. 60 § 4 k.k. oraz art. 60 § 6 pkt 3 k.k. skazał go na karę 10 pozbawienia wolności;

67. przestępstwa opisanego w pkt CXLVI przyjmując, że w tym przypadku nie działał w ramach grupy przestępczej, tj. występku z art. 270 § 1 k.k., 272 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 270 § 1 k.k. i art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 60 § 3 k.k. i art. 60 § 4 k.k. oraz art. 60 § 6 pkt 4 k.k. skazał go na karę 20 stawek dziennych grzywny przyjmując, że jedna stawka dzienna grzywny jest równoważna kwocie 40 zł.;

68. przestępstw opisanych w pkt CXLVII, CLVII, CLXVIII, CLXX, CLXXVI, CXCV, CCXX przyjmując, że oskarżony dopuścił ich się w ramach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 k.k., czym wyczerpał ustawowe znamiona z art. 229 § 3 k.k. i art. 65 § 1 k.k. oraz art. 91 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 229 § 3 k.k. oraz art. 91 §1 k.k. i art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 60 § 3 k.k. i art. 60 § 4 k.k. oraz art. 60 § 6 pkt 3 k.k. skazał go na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności;

69. przestępstw opisanych powyżej w pkt CXLVIII, CLI, CLIV, CLVI, od CLVIII do CLXII, od CLXIV do CLXVII, CLXIX, CLXXL, CLXXIV, CLXXV, CLXXVII, CLXXX do CLXXXIII, CXCI, CXCIII, CXCIV, CXCVI, CXCVIII, CXCIX, od CCI do CCIII, od CCV do CCVII, od CCIX do CCXVI przyjmując, że oskarżony dopuścił ich się w ramach ciągu przestępstw z art. 91 §1 k.k., wyczerpującego ustawowe znamiona z art. 286 § 1 k.k., art. 298 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. oraz art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k., art. 298 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. i art. 11 § 3 k.k. oraz art. 65 § 1 k.k. i art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 60 § 3 k.k. i art. 60 § 4 k.k. oraz art. 60 § 6 pkt 4 k.k. skazał go na karę 360 stawek dziennych grzywny przyjmując że jedna stawka dzienna grzywny jest równoważna kwocie 40 zł.;

70. przestępstw opisanych powyżej w pkt CLI, CLIII, CLV, CLXXII, CLXXIII, CLXXVIII, CLXXXIV, CLXXXVIII, CŁXXXIX, CXC, CXCII, CXCVII, CC, CCIV przyjmując, że oskarżony dopuścił ich się w ramach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 k.k., wyczerpującego ustawowe znamiona z art. 270 § 1 k.k. , art. 272 k.k. i art. 273 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 270 § 1 k.k. i art. 11 § 3 k.k. oraz art. 65 § 1 k.k. i art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 60 § 3 k.k. i art. 60 § 4 k.k. oraz art. 60 § 6 pkt 4 k.k. skazał go na karę 130 stawek dziennych grzywny przyjmując, że jedna stawka dzienna grzywny jest równoważna kwocie 40 zł.;

71. przestępstw opisanych w pkt CXLIX, CLXIII, CLXXIX przyjmując, że dopuścił ich się w ramach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 k.k., wyczerpującego ustawowe znamiona z art. 286 § 1 k.k. i art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. i art. 11 § 3 k.k. oraz art. 65 § 1 k.k. i art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 60 § 3 k.k. i art. 60 § 4 k.k. oraz art. 60 § 6 pkt 4 k.k. skazał go na karę 100 stawek dziennych grzywny przyjmując, że jedna stawka dzienna grzywny jest równoważna kwocie 40 zł.;

72. przestępstw opisanych w pkt CLII i CLXXXVII przyjmując, że dopuścił ich się w ramach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 k.k., wyczerpującego ustawowe znamiona z art. 291 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 65 § 1 k.k. oraz z art. 91 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 291 § 1 k.k. i art. 11 § 3 k.k. oraz art. 65 § 1 k.k. i art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 60 § 3 k.k. i art. 60 § 4 k.k. oraz art. 60 § 6 pkt 4 k.k. skazał go na karę 30 stawek dziennych grzywny przyjmując, że jedna stawka dzienna grzywny jest równoważna kwocie 40 zł.;

73. przestępstwa opisanego w pkt CLXXXVI tj. występku z art. 270 § 1 k.k. i art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 270 § l k.k. oraz art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 60 § 3 k.k. i art. 60 § 4 k.k. oraz art. 60 § 6 pkt 4 k.k. skazał go na karę 30 stawek dziennych grzywny przyjmując, że jedna stawka dzienna grzywny jest równoważna kwocie 40 zł.;

74. przestępstw opisanych w pkt CLXXXV, CCVIII, CCXXI przyjmując, że dopuścił ich się w ramach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 k.k., wyczerpującego ustawowe znamiona z art. 296a § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. oraz z art. 91 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 296a § 2 k.k. i art. 65 § 1 k.k. oraz art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 60 § 3 k.k. i art. 60 § 4 k.k. oraz art. 60 § 6 pkt 4 k.k. skazał go na karę 100 stawek dziennych grzywny przyjmując, że jedna stawka dzienna grzywny jest równoważna kwocie 40 zł.;

75. przestępstw opisanych w pkt CCXVIII i CCXIX przyjmując, że dopuścił ich się w ramach ciągu przestępstw z art. 91 §1 k.k., wyczerpującego ustawowe znamiona z art. 18 § 2 k.k. i art. 233 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. oraz z art. 91 § l k.k. i za to na podstawie art. 233 § 1 k.k. i art. 19 § l k.k. oraz art. 65 § 1 k.k. i art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 60 § 3 k.k. i art. 60 § 4 k.k. oraz art. 60 § 6 pkt 4 k.k. skazał go na karę 30 stawek dziennych grzywny przyjmując, że jedna stawka dzienna grzywny jest równoważna kwocie 40 zł.;

76. przestępstwa opisanego w pkt CCXVII wyczerpującego ustawowe znamiona z art. 238 § k.k. i art. 233 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 233 § 1 k.k. i art. 11 § 3 k.k. oraz art. 65 § 1 k.k. i w zw. z art. 60 § 3 k.k. i art. 60 § 4 k.k. oraz art. 60 § 6 pkt 4 k.k. skazał go na karę 30 stawek dziennych grzywny przyjmując, że jedna stawka dzienna grzywny jest równoważna kwocie 40 zł.;

Na podstawie art. 85 k.k., art. 86 § 1 i 2 k.k. i art. 91 § 2 k.k. połączył wymierzone powyżej wobec W. P. kary pozbawienia wolności oraz grzywny i wymierzył mu jedną karę łączną w wymiarze 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz 500 stawek dziennych grzywny przyjmując, że jedna stawka dzienna grzywny jest równoważna kwocie 40 zł. Na podstawie art. 63 § l k.k. na poczet wymierzonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności zaliczył okres jego rzeczywistego pozbawienia wolności od 20 czerwca 2007 r. do 1 lutego 2008 r.

Sąd okręgowy (pkt 79) uniewinnił ***D. S.***od popełnienia przestępstwa opisanego w pkt CCXXII tj. występku z art. 258 § 1 k.k.

Uznał go natomiast winnym (pkt 80) popełnienia opisanego w pkt CCXXIV przestępstwa z tym, że przyjął, iż od M. M. (1) kwotę 2000 zł., tj. występku z art. 296a § 1 k.k. i art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 296a § l k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. skazał go na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Ponadto (pkt 81) uznał tego oskarżonego za winnego tego, że działając w ramach ciągu przestępstw opisanego w art. 91 §1 k.k.:

- w okresie od 27 czerwca do 8 lipca 2003 r. w T.i K.mając z racji zajmowanego stanowiska Likwidatora Szkód Komunikacyjnych (...)S.A w K.istotny wpływ na podejmowanie decyzji związanych z działalnością tej jednostki, będąc osobą upoważnioną do wystawienia dokumentów w postaci oceny technicznej i kosztorysu wyceny szkód, przyjął od M. M. (1)korzyść majątkową równowartości 500 zł. przy sporządzaniu wyceny szkody z tytułu AC w samochodzie S. (...)o nr rej. (...)w zamian za zachowanie mogące wyrządzić szkodę (...) S.Aw K.;

- w okresie od 28 maja do 16 czerwca 2004 r. w T.i K.mając z racji zajmowanego stanowiska Likwidatora Szkód Komunikacyjnych (...)S.A w K.istotny wpływ na podejmowanie decyzji związanych z działalnością tej jednostki, będąc osobą upoważnioną do wystawienia dokumentów w postaci oceny technicznej i kosztorysu wyceny szkód, przyjął od

M. M. (1)i Z. Ż.kwotę 500 zł. przy sporządzaniu wyceny szkody z tytułu OC w samochodzie F. (...)o nr rej. (...)i z tytułu OC w samochodzie marki T.nr rej. (...)w zamian za zachowanie mogące wyrządzić szkodę (...) S.Aw K.

- w okresie od 8 sierpnia do 6 września 2005 r. w T.i K.mając z racji zajmowanego stanowiska Likwidatora Szkód Komunikacyjnych (...)S.A w K.istotny wpływ na podejmowanie decyzji związanych z działalnością tej jednostki, będąc osobą upoważnioną do wystawienia dokumentów w postaci oceny technicznej i kosztorysu wyceny szkód, przyjął od M. M. (1)i W. P.kwotę 1600 zł. przy sporządzaniu wyceny szkody z tytułu OC w samochodzie V. (...)o nr rej. (...)i z tytułu OC w samochodzie F. (...)nr rej. (...)oraz z tytuły OC w samochodzie N. (...)nr rej. (...)w samochodzie w zamian za zachowanie mogące wyrządzić szkodę (...) S.Aw K.;

- w okresie od 20 stycznia do 22 lutego 2006 r. w T.i K.mając z racji zajmowanego stanowiska Likwidatora Szkód Komunikacyjnych(...)S.A w K.istotny wpływ na podejmowanie decyzji związanych z działalnością tej jednostki, będąc osobą upoważnioną do wystawienia dokumentów w postaci oceny technicznej i kosztorysu wyceny szkód, przyjął od M. M. (1)i W. P.kwotę 1000 zł. przy sporządzaniu wyceny szkody z tytułu OC w samochodzie R. (...)o nr rej. (...)oraz z tytułu OC w samochodzie F. (...)nr rej. (...)w zamian za zachowanie mogące wyrządzić szkodę (...) S.Aw K.

czym wyczerpał ustawowe znamiona z art. 296a § 1 k.k. oraz z art. 91 § 1 k.k. i za to na podstawie tych przepisów skazał go na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 85 k.k. i art. 91 § 2 k.k. (pkt 81) połączył wymierzone wobec D. S.kary pozbawienia wolności i wymierzył mu jedną karę łączną w wymiarze 2 lat pozbawienia wolności. Na podstawie art. 63 § l k.k. na poczet wymierzonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności zaliczył okres jego rzeczywistego pozbawienia wolności od 9 października 2007 r. do 21 marca 2008 r.

Sąd uniewinnił ***M. T.*** od popełnienia opisanego w pkt CCXXVIII przestępstwa, tj. występku z art. 286 § 1 k.k. i art. 298 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. (pkt 83).

Z kolei ***J. W.***(pkt 84) uznał winnym popełnienia zarzucanego mu przestępstwa opisanego w pkt CCXXIX, wyczerpującego ustawowe znamiona z art. 231 § 1 i 2 k.k., art. 271 § l i 3 k.k., art. 286 § 1 k.k., art. 298 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 231 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. skazał go na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Na podstawie art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. warunkowa zawiesił wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności na okres próby 3 lat.

Na podstawie art. 46 § 1 k.k. sąd zasądził na rzecz pokrzywdzonego (...) S.A w W.:

- od oskarżonych R. K., Z. Ż., M. M. (1) i innej ustalonej osoby solidarnie łączną kwotę 7.684,37 zł. tytułem naprawienia szkody związanej ze zdarzeniem z dnia 14.01.2004 r. i wypłatą odszkodowania za uszkodzenie samochodów marki Ż. nr rej. (...) i marki F. (...) nr rej. (...);

- od oskarżonych R. K., Z. Ż. i innej ustalonej osoby solidarnie łączną kwotę 22.200 zł. tytułem naprawienia szkody związanej ze zdarzeniem z dnia 29.01.2004 r. i wypłatą odszkodowania za uszkodzenie samochodów marki O. (...) nr rej. (...), O. (...) nr rej. (...) , A. (...) nr rej. (...);

- od oskarżonych R. K., Z. Ż., Ł. J. i W. P. solidarnie kwotę 15.l20_zł. tytułem naprawienia szkody związanej ze zdarzeniem z dnia 10.01.2005 r. i wypłatą odszkodowania za uszkodzenie samochodu marki F. (...) nr rej. (...);

- od oskarżonych R. K., Z. Ż., Ł. J. solidarnie kwotę 12.900 zł. tytułem naprawienia szkody związanej ze zdarzeniem z dnia 9.03.2005 r. i wypłatą odszkodowania za uszkodzenie samochodu marki R. (...) nr rej.(...);

- od oskarżonych Z. Ż. i W. P. oraz innej ustalonej osoby solidarnie kwotę 21.470 zł. tytułem naprawienia szkody związanej ze zdarzeniem z dnia 28.04.2005 r. i wypłatą odszkodowania za uszkodzenie samochodów marki R. (...) nr rej. (...) i F. (...) nr rej. (...) ;

- od oskarżonych Z. Ż. i W. P. solidarnie kwotę 25.288,87 zł. tytułem naprawienia szkody związanej ze zdarzeniem z dnia 20.05.2005 r. i wypłatą odszkodowania za uszkodzenie samochodów marki F. (...) nr rej. (...) i F. (...) nr rej. (...);

- od oskarżonych Z. Ż., W. P. i Ł. J. solidarnie kwotę 16.100 zł. tytułem naprawienia szkody związanej ze zdarzeniem z dnia 4.10.2005 r. i wypłatą odszkodowania za uszkodzenie samochodów marki R. (...) nr rej. (...) i T. (...) nr rej. (...);

- od oskarżonych Z. Ż. i W. P. oraz innej ustalonej osoby solidarnie kwotę 21.600 zł. tytułem naprawienia szkody związanej ze zdarzeniem z dnia 23.06.2005 r. i wypłatą odszkodowania za uszkodzenie samochodu marki S. (...) nr rej. (...);

- od oskarżonych Z. Ż. oraz innej ustalonej osoby solidarnie kwotę 6.200 zł. tytułem naprawienia szkody związanej ze zdarzeniem z dnia 24.06.2005 r. i wypłatą odszkodowania za uszkodzenie samochodu marki B. nr rej. (...);

- od oskarżonych Z. Ż. i M. M. (1) solidarnie kwotę 20.376,32 zł. tytułem naprawienia szkody związanej ze zdarzeniem z dnia 9.08.2005 r. i wypłatą odszkodowania za uszkodzenie samochodów marki V. (...) nr rej (...) i F. (...) nr rej. (...);

- od oskarżonych Z. Ż., W. P. i Ł. J. solidarnie kwotę 22.641,54 zł. tytułem naprawienia szkody związanej ze zdarzeniem z dnia 26.08.2005 r. i wypłatą odszkodowania za uszkodzenie samochodu marki M. nr rej. (...) ;

- od oskarżonych R. K., Z. Ż., W. P. i J. C. (1) solidarnie kwotę 13.700 zł. tytułem naprawienia szkody związanej ze zdarzeniem z dnia 10.10.2005 r. i wypłatą odszkodowania za uszkodzenie samochodu marki R. (...) nr rej. (...);

- od oskarżonych R. K., Z. Ż., W. P. i innej ustalonej osoby solidarnie, kwotę 10.197,26 zł. tytułem naprawienia szkody związanej ze zdarzeniem z dnia 17.11.2005 r. i wypłatą odszkodowania za uszkodzenie samochodów marki C. nr rej. (...) i A. nr rej. (...) ;

- od oskarżonych R. K., Z. Ż., J. C. (1), A. P. i innej ustalonej osoby solidarnie kwotę 14.097,50 zł. tytułem naprawienia szkody związanej ze zdarzeniem z dnia 5.12.2005 r. i wypłatą odszkodowania za uszkodzenie samochodów marki F. (...) nr rej. (...) i M. nr rej. (...);

- od oskarżonych R. K., Z. Ż., W. P. solidarnie kwotę 13.600 zł. tytułem naprawienia szkody związanej ze zdarzeniem z dnia 6.12.2005 r. i wypłatą odszkodowania za uszkodzenie samochodu marki O. (...) nr rej. (...);

- od oskarżonych Z. Ż. i W. P. solidarnie kwotę 8.000 zł. tytułem naprawienia szkody związanej ze zdarzeniem z dnia 7.12.2005 r. i wypłatą odszkodowania za uszkodzenie samochodu marki F. (...) nr rej. (...);

- od oskarżonych R. K., Z. Ż. i W. P. solidarnie kwotę 13.100 zł. tytułem naprawienia szkody związanej ze zdarzeniem z dnia 11.12.2005 r. i wypłatą odszkodowania za uszkodzenie samochodu marki O. (...) nr rej. (...);

- od oskarżonych R. K., Z. Ż., W. P., Ł. J. i K. Ł. solidarnie 27.800 zł. tytułem naprawienia szkody związanej ze zdarzeniem z dnia 22.01.2006 r. i wypłatą odszkodowania za uszkodzenie samochodów marki A. (...) nr rej .(...);

- od oskarżonych R. K., Z. Ż., W. P., J. C. (1), M. M. (1) i innej ustalonej osoby solidarnie kwotę 24.800 zł. tytułem naprawienia szkody związanej ze zdarzeniem z dnia 10.02.2006 r. i wypłatą odszkodowania za uszkodzenie samochodów marki M. nr rej. (...) i R. (...) nr rej. (...) ;

- od oskarżonych R. K., Z. Ż., W. P. solidarnie kwotę 12.624,27 zł. tytułem naprawienia szkody związanej ze zdarzeniem z dnia 15.02.2006 r. i wypłatą odszkodowania za uszkodzenie samochodu marki B. nr rej. (...);

- od oskarżonych W. P., J. C. (2) i innych ustalonych osób solidarnie kwotę 7.000 zł tytułem naprawienia szkody związanej ze zdarzeniem z dnia 18.02.2006 r. i wypłatą odszkodowania za uszkodzenie samochodu marki F. (...) nr rej. (...) ;

- od oskarżonego W. P. i innych ustalonych osób solidarnie kwotę 4.750 zł. tytułem naprawienia szkody związanej ze zdarzeniem z dnia 18.07.2005 r. i wypłatą odszkodowania za uszkodzenie samochodu marki F. (...) nr rej. (...);

Na podstawie art. 46 § 1 k.k. zasądził na rzecz pokrzywdzonego Towarzystwa (...) S.A. w Ł.:

- od oskarżonych R. K., Z. Ż., M. M. (1)i D. S.solidarnie łączną kwotę 13144 zł. tytułem naprawienia szkody związanej ze zdarzeniem z dnia 24.11.2003 r. i wypłatą odszkodowania za uszkodzenie samochodu marki O. (...)nr rej. (...);

- od oskarżonych Z. Ż., M. M. (1) i Ł. J. solidarnie łączną kwotę 8.908,22 zł. tytułem naprawienia szkody związanej ze zdarzeniem z dnia 28.05.2004 r. i wypłatą odszkodowania za uszkodzenie samochodu marki F. (...) nr rej. (...);

- od oskarżonych Z. Ż. i M. M. (1) solidarnie łączną kwotę 30.000 zł. tytułem naprawienia szkody związanej ze zdarzeniem z sierpnia 2004 r. i wypłatą odszkodowania w związku ze zgłoszeniem rzekomej kradzieży samochodu marki O. (...) nr rej. (...);

- od oskarżonych Z. Ż., W. P. i innej ustalonej osoby solidarnie łączną kwotę 15.500 zł. tytułem naprawienia szkody związanej ze zdarzeniem z 11.07.2005 r. i wypłatą odszkodowania w związku ze zgłoszeniem rzekomej utraty samochodu marki F. (...) nr rej. (...);

- od oskarżonych R. K., Z. Ż.. W. P., M. M. (1) i innej ustalonej osoby solidarnie łączną kwotę 16.263,75 zł. tytułem naprawienia szkody związanej ze zdarzeniem z dnia 20.01.2006 r. i wypłatą odszkodowania za uszkodzenie samochodów marki R. (...) nr rej. (...) i F. (...) nr rej. (...);

- od oskarżonego M. M. (1) kwotę 16.019,60 zł. tytułem naprawienia szkody związanej ze zdarzeniem z dnia 27/28.06.2003 r. i wypłatą odszkodowania za uszkodzenie samochodu marki S. (...) nr rej. (...) ;

- od oskarżonych Z. Ż., W. P., M. M. (1) i innej ustalonej osoby solidarnie łączną kwotę 20.376,32 zł. tytułem naprawienia szkody związanej ze zdarzeniem z dnia 9.08.2005 r. i wypłatą odszkodowania za uszkodzenie samochodów marki V. (...) nr rej. (...) F. (...) nr rej. (...);

Na podstawie art. 46 § l k.k. zasądził na rzecz pokrzywdzonego (...) S.A. w W.:

- od oskarżonych R. K., Z. Ż., W. P.i innej ustalonej osoby solidarnie łączną kwotę 9.957,08 zł. tytułem naprawienia szkody związanej ze zdarzeniem z dnia 13.01.2005 r. i wypłatą odszkodowania za uszkodzenie samochodów marki F. (...)(...)i B.nr rej. (...);

- od oskarżonych Z. Ż., W. P. i innych ustalonych osób solidarnie łączną kwotę 5.500 zł. tytułem naprawienia szkody związanej ze zdarzeniem z dnia 23.06.2005 r. i wypłatą odszkodowania za uszkodzenie samochodów marki F. (...) nr rej. (...) i F. (...) nr rej. (...);

- od oskarżonych R. K., Z. Ż., W. P. i innych ustalonych osób solidarnie łączną kwotę 11.954,45 zł. tytułem naprawienia szkody związanej ze zdarzeniem z dnia 10.10.2005 r. i wypłatą odszkodowania za uszkodzenie samochodów marki O. (...) nr rej. (...) i A. nr rej. (...).

Na podstawie 627 k.p.k. i art. 2 ust. pkt 2, 3, 4, 5 (Ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych) zasądził na rzecz Skarbu Państwa od oskarżonych: Z. Ż., J. C. (1), J. C. (2), Ł. J., R. K., B. K., K. Ł., M. M. (1), M. M. (2), A. P., W. P., D. S.i J. W.stosowne opłaty oraz obciążył ich wydatkami sądowymi w całości.

Apelacje od powyższego wyroku wnieśli oskarżyciel publiczny, pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego (...) S.A.w W.oraz obrońcy oskarżonych Z. Ż., J. C. (1), J. C. (2), Ł. J., R. K., M. M. (1), M. M. (2), A. P., W. P., D. S.i J. W..

Prokurator Okręgowy w Katowicach zaskarżył wyrok w stosunku do oskarżonych Z. Ż., J. C. (1), S. F., Ł. J., R. K., M. M. (1), W. P.i D. S.w całości na ich niekorzyść. Powołując się na przepis art. 438 pkt 1, 2, 3 i 4 k.p.k. zarzucił:

1. obrazę prawa materialnego, a to art. 91 § l k.k. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i nietrafne uznanie w pkt 3 wyroku, iż Z. Ż. dopuścił się czynów opisanych w pkt III, IV, części wstępnej wyroku w ciągu przestępstw z czynami opisanymi w pkt VIII do XIV, XVII do XXV, XXVII do XIX, XXXI do XXXVIII, XLI do XLIX części wstępnej wyroku w sytuacji, gdy nie zostały popełnione „w krótkim odstępie czasu", lecz stanowią odrębny ciąg przestępstw, co powinno skutkować orzeczeniem jednej kary za ciąg przestępstw opisanych w pkt III, IV części wstępnej wyroku przy zastosowaniu art. 91 § 1 k.k. oraz odrębnej kary za ciąg przestępstw opisanych w pkt VIII do XIV, XVII do XXV, XXVII do XXIX, XXXI do XXXVIII, XLI do XLIX części wstępnej wyroku przy zastosowaniu art. 91 § 1 k.k.,

2. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść zapadłego orzeczenia, a to art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k., poprzez pominięcie w podstawie skazania w punkcie 3 wyroku kwalifikacji prawnej czynu z pkt XXII części wstępnej wyroku przy opisie ciągu przestępstw, a w rezultacie przypisanie oskarżonemu Z. Ż. popełnienia ciągu przestępstw wyczerpującego ustawowe znamiona z art. 231 § 1 i 2 k.k. art. 271 § 1 i 3 k.k., art. 286 § 1 k.k., art. 298 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 65 § 1 k.k. oraz z art. 231 § 1 i 2 k.k., art. 271 § 1 i 3 k.k., art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k., art. 298 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. oraz art. 65 § 1 k.k., podczas gdy czyn z pkt XXII części wstępnej wyroku został zakwalifikowany z art. 231 § 1 i 2 k.k., art. 271 § 1 i 3 k.k., z art. 286 § 1 k.k. i z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k., art. 298 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. oraz art. 65 § 1 k.k.,

3. obrazę prawa materialnego, tj. art. 91 § 1 k.k. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i nietrafne uznanie w pkt 4 wyroku, iż Z. Ż. dopuścił się czynów opisanych w pkt V, XL i L części wstępnej wyroku w ciągu przestępstw w sytuacji, gdy nie zostały one popełnione „w krótkim odstępie czasu", lecz stanowią odrębne przestępstwa, co powinno skutkować orzeczeniem jednostkowych kar na podstawie przepisów, którego znamiona każdy z tych czynów wyczerpuje,

4. obrazę prawa materialnego, a to art. 296 § 2 k.k., poprzez błędne wskazanie w pkt 5 wyroku w podstawie wymiaru kary wobec oskarżonego Z. Ż. przepisu art. 296 § 2 k.k., podczas gdy z opisu i kwalifikacji prawnej czynu wynikającej z treści aktu oskarżenia, a przyjętej przez Sąd, a także ze sformułowania o uznaniu Z. Ż. za winnym popełnienia tego przestępstwa, jak też ustalonego stanu faktycznego wynikającego z uzasadnienia wyroku jednoznacznie wynika, iż jego zachowanie wyczerpało ustawowe znamiona przestępstwa z art. 296a § 2 k.k.,

5. obrazę prawa materialnego, tj. art. 91 § 1 k.k. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i nietrafne uznanie w pkt 10 wyroku, iż Z. Ż. dopuścił się czynów opisanych w pkt XXXIX, LIII i LVII części wstępnej wyroku w ciągu przestępstw w sytuacji, gdy nie zostały one popełnione „w krótkim odstępie czasu", jak również nie zostały „popełnione w podobny sposób", lecz stanowią odrębne przestępstwa, co powinno skutkować orzeczeniem jednostkowych kar na podstawie przepisów, którego znamiona każdy z tych czynów wyczerpuje,

6. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść zapadłego orzeczenia, a to art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k., poprzez pominięcie w podstawie skazania w pkt 11 wyroku art. 65 § 1 k.k. z pkt LII i LVIII części wstępnej wyroku przy opisie ciągu przestępstw, a w rezultacie przypisanie oskarżonemu Z. Ż. popełnienia ciągu przestępstw wyczerpującego ustawowe znamiona z art. 296 a § 2 k.k. oraz art. 296 a § 2 k.k. i art. 12 k.k. i art. 65 § 1 k.k., podczas gdy czyny z pkt LII i LVIII części wstępnej wyroku zostały zakwalifikowane z art. 296a § 2 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

7. obrazę prawa materialnego, a to art. 12 k.k., poprzez błędne powołanie tego przepisu w podstawie skazania czynów z pkt 13 i 14 wyroku, podczas gdy z opisu i kwalifikacji prawnej czynów wynikającej z treści aktu oskarżenia, a przyjętej przez Sąd, a także ze sformułowania o uznaniu Z. Ż. za winnym popełnienia tego przestępstwa, jak też ustalonego stanu faktycznego wynikającego z uzasadnienia wyroku wynika, iż oskarżony Z. Ż. nie działał w warunkach wskazanych w tym przepisie,

8. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku, a to art. 424 § 1 pkt k.p.k., polegającą na sporządzeniu uzasadnienia wyroku w sposób uniemożliwiający dokonanie merytorycznej kontroli orzeczenia, a w szczególności poprzez nie przytoczenie przez Sąd powodów, jakie miał na względzie uznając, iż oskarżony Z. Ż. czynu zarzucanego mu w pkt LVI części wstępnej wyroku nie dopuścił się w ramach zorganizowanej grupy przestępczej,

9. obrazę prawa materialnego, a to art. 91 § 1 k.k. poprzez błędne powołanie tego przepisu w podstawie skazania odnośnie czynów z pkt 3, 4, 8 10, 11 wyroku zarzucanych oskarżonemu Z. Ż.,

10. obrazę prawa materialnego, a to art. 85 k.k., poprzez błędne powołanie tego przepisu w podstawie prawnej wymierzenia kar) łącznej w stosunku do oskarżonego Z. Ż. (pkt 15 wyroku),

11. rażącą niewspółmierność kary orzeczonej wobec oskarżonego Z. Ż. za czyny z pkt 2, 3, 4, 6, 8, 9 wyroku oraz kary łącznej (pkt 15 wyroku), w stosunku do stopnia zawinienia i stopnia społecznej szkodliwości czynów, a zwłaszcza ilości popełnionych czynów, roli w dokonanych przestępstwach i jego bardzo długiej przestępczej działalności, rodzaju i charakteru naruszonego dobra chronionego prawem oraz rozmiaru ujemnych następstw przestępstw, a także wynikającą z odstąpienia od orzeczenia kary grzywny, pomimo że znaczny stopień społecznej szkodliwości czynów przypisanych oskarżonemu i działanie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, przemawiały za orzeczeniem grzywny obok kary pozbawienia wolności, przez co wymierzona kara łączna 7 lat pozbawienia wolności nie spełni swych ustawowych celów w zakresie prewencji indywidualnej i generalnej,

12. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku, a to art. 424 § 2 k.p.k. polegającą na sporządzeniu uzasadnienia wyroku w sposób uniemożliwiający dokonanie merytorycznej kontroli orzeczenia, poprzez bardzo lakoniczne uzasadnienie rozstrzygnięcia co do kary, zarówno w zakresie wyboru rodzaju kary, jak też jej wymiaru, a w szczególności powodów, dla których Sąd odstąpił od wymierzenia kary' grzywny wobec Z. Ż.,

13. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść zapadłego orzeczenia, a to art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k., poprzez przytoczenie w podstawie skazania w punkcie 18 wyroku niepełnej kwalifikacji prawnej czynów z pkt LX, LXIII, LXV i LXVI części wstępnej wyroku poprzez pominięcie art. 65 § 1 k.k. oraz z pkt LXII części wstępnej wyroku poprzez pominięcie art. 286 § 1 k.k. i art. 298 § 1 k.k. części wstępnej wyroku przy opisie ciągu przestępstw, a w rezultacie przypisanie oskarżonemu J. C. (1) popełnienia ciągu przestępstw wyczerpującego ustawowe znamiona z art. 286 § 1 k.k., art. 298 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. przy zast. art. 65 § 1 k.k., podczas gdy czyny z pkt LX, LXIII, LXV i LXVI części wstępnej wyroku zostały zakwalifikowane z art. 286 § 1 k.k., art. 298 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. natomiast czyn z pkt LXII z art. 286 § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 298 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

14. obrazę prawa materialnego, a to art. 91 § 1 k.k. poprzez błędne powołanie tego przepisu w podstawie skazania odnośnie czynów z pkt 18 i 19 wyroku zarzucanych oskarżonemu J. C. (1),

15. obrazę prawda materialnego, a to art. 85 k.k., poprzez błędne powołanie tego przepisu w podstawie prawnej wymierzenia kary łącznej w stosunku do oskarżonego J. C. (1) (pkt 20 wyroku),

16. rażącą niewspółmierność kary orzeczonej wobec oskarżonego J. C. (1) za czyn z pkt 18 wyroku, wynikającą z odstąpienia od orzeczenia kary grzywny, w stosunku do stopnia zawinienia ***i*** stopnia społecznej szkodliwości czynów, rodzaju i charakteru naruszonego dobra chronionego prawem oraz rozmiaru ujemnych następstw przestępstw, pomimo że znaczny stopień społecznej szkodliwości czynów przypisanych oskarżonemu i działanie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, przemawiały za orzeczeniem grzywny obok kary pozbawienia wolności, przez co wymierzona kara łączna 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności nie spełni swych ustawowych celów w zakresie prewencji indywidualnej i generalnej,

17. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku, a to art. 424 § 2 k.p.k. polegającą na sporządzeniu uzasadnienia wyroku w sposób uniemożliwiający dokonanie merytorycznej kontroli orzeczenia, poprzez bardzo lakoniczne uzasadnienie rozstrzygnięcia co do kary, zarówno w zakresie wyboru rodzaju kąty, jak też jej wymiaru, a w szczególności powodów, dla których Sąd odstąpił od wymierzenia kary grzywny wobec J. C. (1),

18. obrazę prawa materialnego, a to art. 91 § 1 k.k. poprzez błędne powołanie tego przepisu w podstawie skazania odnośnie czynu z pkt 26 wyroku zarzucanego oskarżonemu Ł. J.,

19. obrazę prawa materialnego, a to art. 85 k.k., poprzez błędne powołanie tego przepisu w podstawie prawnej wymierzenia kary łącznej w stosunku do oskarżonego Ł. J. (pkt 27 wyroku),

20. rażącą niewspółmierność kary orzeczonej wobec oskarżonego Ł. J. za czyn z pkt 26 wyroku, wynikającą z odstąpienia od orzeczenia kary grzywny, w stosunku do stopnia zawinienia i stopnia społecznej szkodliwości czynów, rodzaju i charakteru naruszonego dobra chronionego prawem oraz rozmiaru ujemnych następstw przestępstw, pomimo że znaczny stopień społecznej szkodliwości czynów przypisanych oskarżonemu i działanie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, przemawiały za orzeczeniem grzywny obok kary pozbawienia wolności, przez co wymierzona kara łączna 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności nie spełni swych ustawowych celów w zakresie prewencji indywidualnej i generalnej,

21. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku, a to art. 424 § 2 k.p.k. polegającą na sporządzeniu uzasadnienia wyroku w sposób uniemożliwiający dokonanie merytorycznej kontroli orzeczenia, poprzez bardzo lakoniczne uzasadnienie rozstrzygnięcia co do kary, zarówno w zakresie wyboru rodzaju kary, jak też jej wymiaru, a w szczególności powodów, dla których Sąd odstąpił od wymierzenia kary grzywny wobec Ł. J.,

22. obrazę prawa materialnego, a to art. 91 § 1 k.k. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i nietrafne uznanie w pkt 31 wyroku, iż R. K.dopuścił się czynów opisanych w pkt od LXXX do LXXXVI części wstępnej wyroku w ciągu przestępstw z czynami opisanymi w pkt od LXXXVII do ŁXXXIX, XCI do XCV, XCVII do CIV części wstępnej wyroku w sytuacji, gdy nie zostały popełnione „w krótkim odstępie czasu", lecz stanowią dwa odrębne ciągi przestępstw, co powinno skutkować orzeczeniem jednej kary za ciąg przestępstw opisanych w pkt LXXX i LXXXI części występnej wyroku przy zastosowaniu art. 91 § 1 k.k., jednej kary za ciąg przestępstw opisanych w pkt od LXXXII do LXXXVI części wstępnej wyroku przy zastosowaniu art. 91 § 1 k.k. oraz odrębnej kary za ciąg przestępstw opisanych pkt od LXXXVII do LXXXIX, XCI do XCV, XCVII do CIV części wstępnej wyroku przy zastosowaniu art. 91 § 1 k.k.,

23. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść zapadłego orzeczenia, a to art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k., poprzez pominięcie w podstawie skazania w punkcie 31 wyroku kwalifikacji prawnej czynów z pkt XCI i CIII części wstępnej wyroku przy opisie ciągu przestępstw, a w rezultacie przypisanie oskarżonemu R. K. popełnienia ciągu przestępstw wyczerpującego ustawowe znamiona z art. 231 § 1 i 2 k.k., z art. 271 § 1 i 3 k.k. z art. 286 § 1 k.k. i z art. 298 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. oraz art. 65 § 1 k.k., podczas gdy czyny z pkt XCI i CIII części wstępnej wyroku zostały zakwalifikowane z art. 231 § 1 i 2 k.k., z art. 271 § 1 i 3 k.k., z art. 13 § 1 k.k. i w zw. z art. 286 § 1 k.k. i z art. 298 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

24. obrazę prawa materialnego, a to art. 65 § 1 k.k., poprzez niepowołanie tego przepisu w podstawie prawnej wymiaru kary i skazania, względem oskarżonego R. K. odnośnie czynu z pkt 32 wyroku, podczas gdy z opisu i kwalifikacji prawnej czynu wynikającej z treści aktu oskarżenia, a przyjętej przez Sąd, a także ze sformułowania o uznaniu R. K. za winnym popełnienia tego przestępstwa, jak też ustalonego stanu faktycznego wynikającego z uzasadnienia wyroku wynika, iż oskarżony R. K. działał w ramach zorganizowanej grupy przestępczej,

25. obrazę prawa materialnego, a to art. 270 § 3 k.k., poprzez błędne wskazanie w pkt 33 wyroku w podstawie skazania wobec oskarżonego R. K. przepisu art. 270 § 3 k.k., podczas gdy z opisu i kwalifikacji prawnej czynu wynikającej z treści aktu oskarżenia, a przyjętej przez Sąd, a także ze sformułowania o uznaniu R. K. za winnym popełnienia tego przestępstwa, jak też ustalonego stanu faktycznego wynikającego z uzasadnienia wyroku jednoznacznie wynika, iż jego zachowanie wyczerpało ustawowe znamiona przestępstwa z art. 271 § 3 k.k.,

26. obrazę prawa materialnego, a to art. 91 § 1 k.k. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i nietrafne uznanie w pkt 35 wyroku, iż R. K. dopuścił się czynów opisanych w pkt CVI i CXII części wstępnej wyroku w ciągu przestępstw w sytuacji, gdy nie zostały one popełnione „w krótkim odstępie czasu", lecz stanowią odrębne przestępstwa, co powinno skutkować orzeczeniem jednostkowych kar na podstawie przepisów, którego znamiona każdy z tych czynów wyczerpuje,

27. obrazę prawa materialnego, a to art. 91 § 1 k.k. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i nietrafne uznanie w pkt 36 wyroku, iż R. K. dopuścił się czynów opisanych w pkt CVII i CXI części wstępnej wyroku w ciągu przestępstw w sytuacji, gdy nie zostały one „popełnione w podobny sposób", lecz stanowią odrębne przestępstwa, co powinno skutkować orzeczeniem jednostkowych kar na podstawie przepisów, którego znamiona każdy z tych czynów wyczerpuje,

28. obrazę prawa materialnego, a to art. 12 k.k., poprzez błędne powołanie tego przepisu w kwalifikacji prawnej czynów z pkt 37 i 38 wyroku, względem oskarżonego R. K., podczas gdy z opisu i kwalifikacji prawnej czynów wynikającej z treści aktu oskarżenia, a przyjętej przez Sąd, a także ze sformułowania o uznaniu R. K. za winnym popełnienia tych przestępstw, jak też ustalonego stanu faktycznego wynikającego z uzasadnienia wyroku wynika, iż oskarżony R. K. nie działał w warunkach wskazanych w tym przepisie,

29. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku, a to art. 424 § 1 pkt 2 k.p.k., polegającą na sporządzeniu uzasadnienia wyroku w sposób uniemożliwiający dokonanie merytorycznej kontroli orzeczenia, a w szczególności poprzez nie przytoczenie przez Sąd powodów, jakie miał na względzie uznając, iż oskarżony R. K. czynu zarzucanego mu w pkt CX części wstępnej wyroku nie dopuścił się w ramach zorganizowanej grupy przestępczej,

30. obrazę prawda materialnego, a to art. 91 § 1 k.k. poprzez błędne powołanie tego przepisu w podstawie skazania odnośnie czynów z pkt 31, 35, 36 wyroku zarzucanych oskarżonemu R. K.,

31. obrazę prawa materialnego, a to art. 85 k.k., poprzez błędne powołanie tego przepisu w podstawie prawnej wymierzenia kary łącznej w stosunku do oskarżonego R. K. (pkt 40 wyroku),

32. rażącą niewspółmierność kary orzeczonej wobec oskarżonego R. K. za czyny z pkt 30, 31, 33 i 34 wyroku oraz kary łącznej (pkt 40 wyroku), w stosunku do stopnia zawinienia i stopnia społecznej szkodliwości czynów, a zwłaszcza ilości popełnionych czynów, roli w dokonanych przestępstwach i jego bardzo długiej przestępczej działalności, rodzaju i charakteru naruszonego dobra chronionego prawem oraz rozmiaru ujemnych następstw przestępstw, a także wynikającą z odstąpienia od orzeczenia kary grzywny, pomimo że znaczny stopień społecznej szkodliwości czynów przypisanych oskarżonemu i działanie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, przemawiały za orzeczeniem grzywny obok kary pozbawienia wolności, przez co wymierzona kara łączna 4 lat pozbawienia wolności nie spełni swych ustawowych celów w zakresie prewencji indywidualnej i generalnej,

33. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku, a to art. 424 § 2 k.p.k. polegającą na sporządzeniu uzasadnienia wyroku w sposób uniemożliwiający dokonanie merytorycznej kontroli orzeczenia, poprzez bardzo lakoniczne uzasadnienie rozstrzygnięcia co do kary, zarówno w zakresie wyboru rodzaju kary, jak też jej wymiaru, a w szczególności powodów, dla których Sąd odstąpił od wymierzenia kary grzywny wobec R. K.,

34. obrazę prawa materialnego, a to art. 296 § 2 k.k., poprzez błędne wskazanie w pkt 48 wyroku w podstawie skazania wobec oskarżonego M. M. (1) przepisu art. 296 § 2 k.k., podczas gdy z opisu i kwalifikacji prawnej czynu wynikającej z treści aktu oskarżenia, a przyjętej przez Sąd, a także ze sformułowania o uznaniu M. M. (1) za winnym popełnienia tego przestępstwa, jak też ustalonego stanu faktycznego wynikającego z uzasadnienia wyroku jednoznacznie wynika, iż jego zachowanie wyczerpało ustawowe znamiona przestępstwa z art. 296a § 2 k.k.,

35. obrazę prawda materialnego, a to art. 91 § 1 k.k. poprzez jego niewłaściwie zastosowanie i nietrafne uznanie w pkt 51 wyroku, iż M. M. (1)dopuścił się czynów opisanych w pkt CXXI i CXXII części wstępnej wyroku w ciągu przestępstw z czynami opisanymi w pkt CXXVII, CXXV1II, CXXXII, CXXXIII, CXXXIV, CXXXVI, CXXXVII części wstępnej wyroku w sytuacji, gdy nie zostały popełnione „w krótkim odstępie czasu", lecz stanowią odrębny ciąg przestępstw, co powinno skutkować orzeczeniem jednej kary za ciąg przestępstw opisanych w pkt CXXI i CXXII części wstępnej wyroku przy zastosowaniu art. 91 § 1 k.k. oraz odrębnej kary za ciąg przestępstw opisanych w pkt CXXVII, CXXVIII, CXXXII, CXXXIII, CXXXIV, CXXXVI, CXXXVII części wstępnej wyroku przy zastosowaniu art. 91 § 1 k.k.,

36. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść zapadłego orzeczenia, a to art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k., poprzez pominięcie w podstawie skazania w punkcie 51 wyroku kwalifikacji prawnej czynu z pkt CXXXIII części

wstępnej wyroku przy opisie ciągu przestępstw, a w rezultacie przypisanie oskarżonemu M. M. (1) popełnienia ciągu przestępstw wyczerpującego ustawowe znamiona z art. 286 § 1 k.k., art. 298 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 65 § 1 k.k., podczas gdy czyn z pkt CXXXIII części wstępnej wyroku został zakwalifikowany z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 298 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

37. obrazę prawa materialnego, a to art. 91 § 1 k.k. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i nietrafne uznanie w pkt 52 wyroku, iż M. M. (1) dopuścił się czynów opisanych w pkt CXXIII i CXXXVIII części wstępnej wyroku w ciągu przestępstw z czynami opisanymi w pkt CXXXI, CXXXV części wstępnej wyroku w sytuacji, gdy nie zostały popełnione „w krótkim odstępie czasu", lecz stanowią odrębne przestępstwa, co powinno skutkować orzeczeniem jednostkowych kar na podstawie przepisów, którego znamiona każdy z czynów opisanych w pkt CXXIII i CXXXVIII części wstępnej wyroku wyczerpuje oraz odrębnej kary za ciąg przestępstw opisanych w pkt CXXXI, CXXXV części wstępnej wyroku przy zastosowaniu art. 91 § 1 k.k.,

38. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść zapadłego orzeczenia, a to art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k., poprzez pominięcie w podstawie skazania w punkcie 52 wyroku kwalifikacji prawnej czynu z pkt CXXXVIII części wstępnej wyroku przy opisie ciągu przestępstw, a w rezultacie przypisanie oskarżonemu M. M. (1) popełnienia ciągu przestępstw wyczerpującego ustawowe znamiona z art. 296a § 2 k.k. i art. 65 § 1 k.k., podczas gdy czyn z pkt CXXXVIII części wstępnej wyroku został zakwalifikowany z art. 296a § 2 k.k. i w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

39. obrazę prawa materialnego, a to art. 91 § 1 k.k. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i nietrafne uznanie w pkt 53 wyroku, iż M. M. (1) dopuścił się czynów opisanych w pkt CXXIV, CXXVI, CXXXIX części wstępnej wyroku w ciągu przestępstw w sytuacji, gdy nie zostały one popełnione „w krótkim odstępie czasu", lecz stanowią odrębne przestępstwa, co powinno skutkować orzeczeniem jednostkowych kar na podstawie przepisów, którego znamiona każdy z tych czynów wyczerpuje,

40. obrazę prawda materialnego, a to art. 11 § 3 k.k., poprzez wymierzenie oskarżonemu M. M. (1) w pkt 55 wyroku kary na podstawie art. 270 § 1 k.k., podczas gdy należało wymierzyć karę na podstawie art. 271 § 3 k.k., przywidującego karę najsurowszą,

41. obrazę prawa materialnego, a to art. 91 § 1 k.k. poprzez błędne powołanie tego przepisu w podstawie skazania odnośnie czynów z pkt 48, 51, 52, 53 i 55 wyroku zarzucanych oskarżonemu M. M. (1),

42. obrazę prawa materialnego, a to art. 85 k.k., poprzez błędne powołanie tego przepisu w podstawie prawnej wymierzenia kary łącznej w stosunku do oskarżonego M. M. (1) (pkt 58 wyroku),

43. rażącą niewspółmierność kary orzeczonej wobec oskarżonego M. M. (1) za czyny z pkt 47, 49, 51, 53, 55 wyroku, wynikającą z odstąpienia od orzeczenia kary grzywny, w stosunku do stopnia zawinienia i stopnia społecznej szkodliwości czynów, rodzaju i charakteru naruszonego dobra chronionego prawem oraz rozmiaru ujemnych następstw przestępstw, pomimo że znaczny stopień społecznej szkodliwości czynów przypisanych oskarżonemu i działanie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, przemawiały za orzeczeniem grzywny obok kary pozbawienia wolności, przez co wymierzona kara łączna 3 lat pozbawienia wolności nie spełni swych ustawowych celów w zakresie prewencji indywidualnej i generalnej,

44. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku, a to art. 424 § 2 k.p.k. polegającą na sporządzeniu uzasadnienia wyroku w sposób uniemożliwiający dokonanie merytorycznej kontroli orzeczenia, poprzez bardzo lakoniczne uzasadnienie rozstrzygnięcia, co do kary, zarówno w zakresie wyboru rodzaju kary, jak też jej wymiaru, a w szczególności powodów, dla których Sąd odstąpił od wymierzenia kary grzywny wobec M. M. (1),

45. obrazę prawa materialnego, a to art. 91 § 1 k.k. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i nietrafne uznanie w pkt 68 wyroku, iż W. P.dopuścił się czynów opisanych w pkt CXLVII i CCXX części wstępnej wyroku w ciągu przestępstw z czynami opisanymi w pkt CLYII, CLXVIII, CLXX, CLXXVI, CXCV części wstępnej wyroku w sytuacji, gdy nie zostały popełnione „w krótkim odstępie czasu", lecz stanowią odrębne przestępstwa, co powinno skutkować orzeczeniem

jednostkowych kar na podstawie przepisów, którego znamiona każdy z czynów opisanych w pkt CXLVII i CCXX części wstępnej wyroku wyczerpuje oraz odrębnej kary za ciąg przestępstw opisanych w pkt CLVII, CLXVIII, CLXX, CLXXVI, CXCV części wstępnej wyroku przy zastosowaniu art. 91 § 1 k.k.,

46. obrazę prawa materialnego, a to art. 91 § 1 k.k. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i nietrafne uznanie w pkt 69 wyroku, iż W. P.dopuścił się czynu opisanego w pkt CXLVIII części wstępnej wyroku w ciągu przestępstw z czynami opisanymi w pkt CLI, CLIV, CLVI, CLVIII do CLXII, CLXIV do CLXVII, CLXIX, CLXXI, CLXXIV, CLXXV, CLXXVII, CLXXX do CLXXXIII, CXCI, CXCIII, CXCIV, CXCVI, CXCVIII, CXCIX, CCI do CCIII, CCV do CCVII, CCIX do CCXVI części wstępnej wyroku w sytuacji, gdy nie został on popełnione „w krótkim odstępie czasu", lecz stanowi odrębne przestępstwo, co powinno skutkować orzeczeniem jednostkowej kary na podstawie przepisu, którego znamiona czyn opisany w pkt CXLVIII części wstępnej wyroku wyczerpuje oraz odrębnej kary za ciąg przestępstw opisanych w pkt CLIV, CLVI, CLVIII do CLXII, CLXIV do CLXYII, CLXIX, CLXXI, CLXXIV, CLXXV, CLXXVII, CLXXX do CLXXXIII, CXCI, CXCIII, CXCIV, CXCVI, CXCVIII, CXCIX, CCI do CCIII, CCV do CCVII, CCIX do CCXVI części wstępnej wyroku przy zastosowaniu art. 91 § 1 k.k.,

47. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść zapadłego orzeczenia, a to art. 413 § 2 pkt 1 k.k., poprzez przytoczenie w podstawie skazania w punkcie 69 wyroku niepełnej kwalifikacji prawnej czynu z pkt CXLVIII, CLI, CLIV, CLVI, CLVIII do CLXII, CLXIV do CLXVII, CLXIX, CLXXI, CLXXV, CLXXVII, CLXXX do CLXXXIII, CXCI, CXCIII, CXCIV, CXCVI, CXCIX, CCI do CCIII, CCV do CCVII, CCIX do CCXII części wstępnej wyroku poprzez pominięcie art. 65 § 1 k.k. oraz pominięcie kwalifikacji prawnej czynu z pkt CLXXIV części wstępnej wyroku przy opisie ciągu przestępstw, a w rezultacie przypisanie oskarżonemu W. P. popełnienia ciągu przestępstw wyczerpującego znamiona z art. 286 § 1 k.k., art. 298 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. oraz art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k., art. 298 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i 65 § 1 k.k., podczas gdy czyny z pkt CXLVIII, CLI, CLIV, CLVI, CLVIII do CLXII, CLXIV do CLXVII, CLXIX, CLXXI, CLXXV, CLXXVII, CLXXX do CLXXXIII, CXCI, CXCIII, CXCIV, CXCVI, CXCIX, CCI do CCIII, CCV do CCVII, CCIX do CCXII części wstępnej wyroku zostały zakwalifikowane z art. 286 § 1 k.k. i art. 298 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., natomiast czyn z pkt CLXXIV z art. 286 § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 298 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

48. obrazę prawa materialnego, a to art. 91 § 1 k.k. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i nietrafne uznanie w pkt 70 wyroku, iż W. P. dopuścił się czynu opisanego w pkt CL części wstępnej wyroku w ciągu przestępstw z czynami opisanymi w pkt CLIII, CLV, CLXXII, CLXIII, CLXXVIII, CLXXXIV, CLXXXVIII, CLXXXIX, CXC, CXCII, CXCVII, CC, CCIV części wstępnej wyroku w sytuacji, gdy to zachowanie nie posiada tożsamej kwalifikacji prawnej, lecz stanowi odrębne przestępstwo, co powinno skutkować orzeczeniem jednostkowej kary na podstawie przepisu, którego znamiona czyn opisany w pkt CL części wstępnej wyroku wyczerpuje oraz odrębnej kary za ciąg przestępstw opisanych w pkt CLIII, CLV, CLXXII, CLXIII, CLXXVIII, CLXXXIV, CLXXXVIII, CLXXXIX, CXC, CXCII, CXCVII, CC, CCIV części wstępnej wyroku przy zastosowaniu art. 91 § 1 k.k.

49. obrazę prawa materialnego, a to art. 91 § 1 k.k. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i nietrafne uznanie w pkt 71 wyroku, iż W. P. dopuścił się czynu opisanego w pkt CXLIX części wstępnej wyroku w ciągu przestępstw z czynami opisanymi w pkt CLXIII, CLXXIX części wstępnej wyroku w sytuacji, gdy nie zostało popełnione „w krótkim odstępie czasu", lecz stanowi odrębne przestępstwo, co powinno skutkować orzeczeniem jednostkowej kary na podstawie przepisów, którego znamiona czyn opisany w pkt CXLIX części wstępnej wyroku wyczerpuje oraz odrębnej kary za ciąg przestępstw opisanych w pkt CLXIII, CLXXIX części wstępnej wyroku przy zastosowaniu art. 91 § 1 k.k.,

50. obrazę prawa materialnego, a to art. 11 § 3 k.k., poprzez błędne powołanie tego przepisu w podstawie prawnej wymiaru kary odnośnie czynu z pkt 71 wyroku, podczas gdy z opisu i kwalifikacji prawnej czynu wynikającej z treści aktu oskarżenia, a przyjętej przez Sąd, a także ze sformułowania o uznaniu W. P. za winnym popełnienia tego przestępstwa, jak też ustalonego stanu faktycznego wynikającego z uzasadnienia wyroku jednoznacznie wynika, iż oskarżony W. P. swoim zachowaniem wyczerpał znamiona określone w jednym przepisie ustawy karnej,

51. obrazę prawa materialnego, a to art. 91 § 1 k.k. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i nietrafne uznanie w pkt 72 wyroku, iż W. P. dopuścił się czynów opisanych w pkt CLII i CLXXXVII części wstępnej wyroku w ciągu przestępstw w sytuacji, gdy nie zostały one popełnione „w krótkim odstępie czasu", lecz stanowią odrębne przestępstwa, co powinno skutkować orzeczeniem jednostkowych kar na podstawie przepisów, którego znamiona każdy z tych czynów wyczerpuje,

52. obrazę prawa materialnego, a to art. 91 § 1 k.k. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i nietrafne uznanie w pkt 74 wyroku, iż W. P. dopuścił się czynu opisanego w pkt CCXXI części wstępnej wyroku w ciągu przestępstw z czynami opisanymi w pkt CLXXXV, CCVIII części wstępnej wyroku w sytuacji, gdy nie zostało popełnione „w krótkim odstępie czasu", lecz stanowi odrębne przestępstwo, co powinno skutkować orzeczeniem jednostkowej kąty na podstawę przepisów, którego znamiona czyn opisany w pkt CCXXI części wstępnej wyroku wyczerpuje oraz odrębnej kary za ciąg przestępstw opisanych w pkt CLXXXV, CCVIII części wstępnej wyroku przy zastosowaniu art. 91 § 1 k.k.,

53. obrazę prawa materialnego, a to art. 91 § 1 k.k. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i nietrafne uznanie w pkt 75 wyroku, iż W. P. dopuścił się czynów opisanych w pkt CCXVIII i CCXXIX części wstępnej wyroku w ciągu przestępstw w sytuacji, gdy nie zostały one popełnione „w krótkim odstępie czasu", lecz stanowią odrębne przestępstwa, co powinno skutkować orzeczeniem jednostkowych kar na podstawie przepisów, którego znamiona każdy z tych czynów wyczerpuje,

54. obrazę prawa materialnego, a to art. 65 § 1 k.k., poprzez błędne powołanie tego przepisu w podstawie prawnej wymiaru kary odnośnie czynów z pkt 68, 69, 70, 71, 72, 73, 74, 75, 76 wyroku w stosunku do oskarżonego W. P.,

55. obrazę prawa materialnego, a to art. 91 § 1 k.k. poprzez błędne powołanie tego przepisu w podstawie skazania odnośnie czynów z pkt 68, 69, 70, 71, 72, 74, 75, wyroku w stosunku do oskarżonego W. P.,

56. obrazę prawa materialnego, a to art. 85 k.k., poprzez błędne powołanie tego przepisu w podstawie prawnej wymierzenia kary łącznej w stosunku do oskarżonego W. P. (pkt 77 wyroku),

57. obrazę prawa materialnego, a to art. 11 § 3 k.k., poprzez wymierzenie oskarżonemu D. S.w pkt 80 wyroku kary na podstawie art. 296a § 1 k.k., podczas gdy należało wymierzyć karę na podstawie art. 271 § 3 k.k., przewidującego karę najsurowszą,

58. obrazę prawa materialnego, a to art. 91 § 1 k.k. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i nietrafne uznanie w pkt 81 wyroku, iż D. S. (1) dopuścił się czynów opisanych w pkt CCXXIII, CCXXV części wstępnej wyroku w ciągu przestępstw z czynami opisanymi w pkt CCXXVI, CCXXVII części wstępnej wyroku w sytuacji, gdy nie zostały popełnione „w krótkim odstępie czasu", lecz stanowią odrębne przestępstwa, co powinno skutkować orzeczeniem jednostkowych kar na podstawie przepisów, którego znamiona każdy z czynów opisanych w pkt CCXXIII, CCXXV części wstępnej wyroku wyczerpuje oraz odrębnej kary za ciąg przestępstw' opisanych w pkt CCXXVI, CCXXVII części wstępnej wyroku przy zastosowaniu art. 91 § 1 k.k.,

59. rażącą niewspółmierność kary orzeczonej wobec oskarżonego D. S.za czyny z pkt 80 i 81 wyroku, wynikającą z odstąpienia od orzeczenia kary grzywny, w stosunku do stopnia zawinienia i stopnia społecznej szkodliwości czynów, rodzaju i charakteru naruszonego dobra chronionego prawem oraz rozmiaru ujemnych następstw przestępstw, pomimo że znaczny stopień społecznej szkodliwości czynów przypisanych oskarżonemu i działanie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, przemawiały za orzeczeniem grzywny obok kary pozbawienia wolności, przez co wymierzona kara łączna 2 lat pozbawienia wolności nie spełni swych ustawowych celów w zakresie prewencji indywidualnej i generalnej,

60. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku, a to art. 424 § 2 k.p.k. polegającą na sporządzeniu uzasadnienia wyroku w sposób uniemożliwiający dokonanie merytorycznej kontroli orzeczenia, poprzez

bardzo lakoniczne uzasadnienie rozstrzygnięcia co do kary, zarówno w zakresie wyboru rodzaju kary, jak też jej wymiaru, a w szczególności powodów, dla których Sąd odstąpił od wymierzenia kary grzywny wobec D. S.,

61. obrazę prawa materialnego, a to art. 91 § 1 k.k. poprzez błędne powołanie tego przepisu w podstawie skazania odnośnie czynu z pkt 81 wyroku w stosunku do oskarżonego D. S.,

62. obrazę prawa materialnego, a to art. 85 k.k., poprzez błędne powołanie tego przepisu w podstawie prawnej wymierzenia kary łącznej w stosunku do oskarżonego D. S.(pkt 81 wyroku),

63. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, a mający wpływ na jego treść, polegający na wyciągnięciu błędnego wniosku na podstawie przeprowadzonych w sprawie dowodów, iż oskarżony D. S.nie dopuścił się czynu zarzucanego mu w pkt CCXXII wyroku, podczas, gdy należyta ocena materiału dowodowego przeprowadzonego i ujawnionego przed Sądem - zwłaszcza wyjaśnienia M. M. (1)i W. P., złożonych zarówno w toku postępowania przygotowawczego jak i w toku przewodu sądowego oraz prawidłowa wykładnia art. 258 § 1 k.k., prowadzi do wniosku przeciwnego i pozwala na wydanie wyroku skazującego.

64. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, a mający wpływ na jego treść, polegający na wyciągnięciu błędnego wniosku na podstawie przeprowadzonych w sprawie dowodów, iż oskarżony S. F.nie dopuścił się czynu zarzucanego mu w pkt LXVIII wyroku, podczas, gdy należyta ocena materiału dowodowego przeprowadzonego i ujawnionego przed Sądem - zwłaszcza zeznania świadka M. M. (4)i oskarżonego Z. Ż., złożonych zarówno w toku postępowania przygotowawczego jak i w toku przewodu sądowego, prowadzi do wniosku przeciwnego, i pozwala na wydanie wyroku skazującego,

65. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść zapadłego orzeczenia, a to art. 413 § 1 pkt 6 k.p.k., poprzez nieprzytoczenie w pkt 89 wyroku przepisu ustawy karnej tj. art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach karnych w sprawach karnych, który określa wysokość kary grzywny w przypadku jej orzeczenia obok kary pozbawienia wolności, co miało miejsce w przypadku oskarżonego W. P..

Podnosząc powyższe zarzuty wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku co do oskarżonych Z. Ż., J. C. (1), S. F., Ł. J., R. K., M. M. (1), W. P., D. S.i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca Z. Ż. zaskarżył wyrok w części dotyczącej winy oskarżonego w następujących punktach : pkt 1 w zakresie zarzutu I, pkt 4 w zakresie zarzutu L, pkt 6 w zakresie zarzutu VII, pkt 8 w zakresie zarzutu XXVI, pkt 9 w zakresie zarzutu XXX, pkt 10 w zakresie zarzutu LIII i LVII, pkt 12 w zakresie zarzutu LIV, a także pkt 15 w zakresie wymiaru orzeczonej tam kary łącznej pozbawienia wolności. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. błąd w ustaleniach faktycznych polegający na:

- bezpodstawnym przyjęciu, że oskarżony Z. Ż. kierował zorganizowaną grupą przestępczą mającą na celu popełnianie przestępstw przeciwko mieniu, dokumentom, obrotowi gospodarczemu, wymiarowi sprawiedliwości oraz działalności instytucji państwowych i samorządowych, podczas gdy obiektywna i wyważona ocena zgromadzonego materiału dowodowego dokonana przy uwzględnieniu zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego prowadzić musi do wniosku, że oskarżony swym zachowaniem nie wypełnił znamion przestępstwa z art. 258 § 3 k.k.,

- bezpodstawnym przyjęciu, że oskarżony Z. Ż. w sierpniu 2004 r. w T. w wykonaniu z góry powziętego zamiaru nakłaniał M. M. (1) do popełnienia czynu zabronionego w postaci zawiadomienia o niepopełnionym przestępstwie kradzieży z włamaniem do samochodu marki O. (...) numer rejestracyjny (...), złożenia fałszywych zeznań w tym zakresie oraz wyłudzenia odszkodowania, podczas gdy obiektywna i wyważona ocena zgromadzonego materiału dowodowego dokonana przy uwzględnieniu zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego prowadzić musi do wniosku, że oskarżony swym zachowaniem nie wypełnił znamion przestępstwa z art.

18 § 2 k.k. w zw. z art. 238 k.k. i w zw. z art. 233 § 1 k.k. i w zw. z art. 286 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

- bezpodstawnym przyjęciu, że w dniu 11 lipca 2005 r. w T. w celu wyłudzenia odszkodowania, wraz z innymi osobami wprowadził w błąd pracownika T. U. co do faktu utraty samochodu marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) przez co doprowadził wyżej wymienioną firmę do niekorzystnego rozporządzenia mieniem podczas gdy obiektywna i wyważona ocena zgromadzonego materiału dowodowego dokonana przy uwzględnieniu zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego prowadzić musi do wniosku, że oskarżony swym zachowaniem nie wypełnił znamion przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k.,

- bezpodstawnym przyjęciu, że w okresie od 8 września 2005 r. do 8 listopada 2005 r. w M. i T. wraz z innymi osobami nabył za kwotę 13.000,00 zł. od nieustalonej osoby pochodzący z czynu zabronionego samochód marki B. z przerobionymi oznakowaniami identyfikacyjnymi należący do K. L., a skradziony w dniu 29 maja 2005 r. w R., podczas gdy obiektywna i wyważona ocena zgromadzonego materiału dowodowego dokonana przy uwzględnieniu zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego prowadzić musi do wniosku, że oskarżony swym zachowaniem nie wypełnił znamion przestępstwa z art. 291 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 k.k.,

- bezpodstawnym przyjęciu, że w dniach 12/13 września 2006 roku w T. wraz z innymi osobami upozorował zdarzenie w postaci kradzieży z włamaniem do samochodu marki B. numerze rejestracyjnym (...) stanowiące podstawę do wypłaty odszkodowania z tytułu zawartej umowy ubezpieczeniowej w T. A., podczas gdy obiektywna i wyważona ocena zgromadzonego materiału dowodowego dokonana przy uwzględnieniu zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego prowadzić musi do wniosku, że oskarżony swym zachowaniem nie wypełnił znamion przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 298 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. i art. 65 k.k.,

- bezpodstawnym przyjęciu, że w dniu 22 stycznia 2007 r. w T. z innymi osobami udzielił funkcjonariuszom policji korzyść majątkową w postaci dwóch butelek wódki 0,7 litra w zamian za naruszenie przez nich prawa i niedopełnienie obowiązków służbowych, podczas gdy obiektywna i wyważona ocena zgromadzonego materiału dowodowego dokonana przy uwzględnieniu zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego prowadzić musi do wniosku, że oskarżony swym zachowaniem nie wypełnił znamion przestępstwa z art. 229 § 3 k.k. w zw. z art. 65 k.k.,

- bezpodstawnym przyjęciu, że w okresie od 23 do 28 maja 2007 r. wspólnie z innymi osobami nakłaniał S. G. do złożenia fałszywych zeznań w postępowaniu o sygnaturze akt 4 Ds. 662/07, podczas gdy obiektywna i wyważona ocena zgromadzonego materiału dowodowego dokonana przy uwzględnieniu zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego prowadzić musi do wniosku, że oskarżony swym zachowaniem nie wypełnił znamion przestępstwa z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 233 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k.,

- bezpodstawnym przyjęciu, że w dniu 6 czerwca 2007 r. w K. wspólnie z innymi osobami udzielił funkcjonariuszowi K. w K. korzyść majątkową w postaci 3.000,00 zł., aby skłonić tę osobę do umorzenia postępowania o sygnaturze akt 4 Ds. 662/07, podczas gdy obiektywna i wyważona ocena zgromadzonego materiału dowodowego dokonana przy uwzględnieniu zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego prowadzić musi do wniosku, że oskarżony swym zachowaniem nie wypełnił znamion przestępstwa z art. 229 § 3 k.k. w zw. z art. 65 k.k.,

2. obrazę przepisów postępowania, która miała istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a w szczególności:

- art. 4 k.p.k. poprzez uwzględnienie jedynie okoliczności przemawiających na niekorzyść oskarżonego i całkowite pominięcie okoliczności dla niego korzystnych,

- art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie oceny przeprowadzonych dowodów w sposób sprzeczny z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego,

- art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. polegające na całkowitym pominięciu w uzasadnieniu wyroku numeracji kart na których znajdują się wyjaśnienia bądź zeznania na które powołuje się Sąd w części ustalającej stan faktyczny oraz na lakonicznym uzasadnieniu wyroku w części niejawnej,

3. rażącą niewspółmierność kary w stosunku do stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości czynu poprzez wymierzenie oskarżonemu w pkt 15 bezwzględnej kary 7 lat pozbawienia wolności.

Wskazując na powyższe wniósł o uniewinnienie oskarżonego od zarzutów wymienionych na wstępie i opisanych w akcie oskarżenia w pkt I, VII, XXVI, XXX, L, LIII, LIV, i LVII, zmianę zaskarżonego wyroku w pkt 15 i wymierzenie oskarżonemu łącznej kary pozbawienia wolności w wymiarze 5 lat, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca R. K. zaskarżył powyższy wyrok w pkt 29 - w całości, w pkt 31, 32, 33, 34, 35, 36, 39 - w części dotyczącej przyjęcia iż oskarżony działał w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w pkt 86 i 87 - w części dotyczącej solidarnego zasądzenia wymienionych tam kwot tytułem naprawienia szkody. Zarzucił:

1. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia w szczególności:

- art. 7 i 5 k.p.k. poprzez dokonanie ustaleń na podstawie części dowodów i ich ocenę wbrew wymogom art. 7 k.p.k., a także rozstrzyganie wątpliwości na niekorzyść oskarżonego,

- art. 2 § 2 k.p.k. poprzez dokonanie ustaleń i oparcie rozstrzygnięć na domniemaniach, a nic ustaleniach prawdziwych,

- art. 4 i 110 k.p.k. - poprzez pominięcie w wyroku szeregu okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego, które zostały ujawnione w toku rozprawy głównej,

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia polegający na przyjęciu, że oskarżony był członkiem zorganizowanej grupy mającej na celu popełnianie przestępstw działał w jej ramach według przyjętego i zaakceptowanego podziału ról i zadań oraz, że w równym stopniu odpowiada za szkody wyrządzone towarzystwom ubezpieczeniowym mimo, że korzyści jakie uzyskiwał były znikome w porównaniu z innymi sprawcami, podczas, gdy materiał dowodowy nie pozwala na tak daleko idące ustalenia, przy prawidłowych i zgodnych z prawdą ocenach zebranego w sprawie materiału dowodowego.

W oparciu o powyższe zarzuty wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:

- zmianę w pkt 29 wyroku i uniewinnienie oskarżonego R. K. od zarzutu opisanego w pkt L XXVIII czynu,

- zmianę pkt 31 do 36 i 39 wyroku, poprzez wyeliminowanie z opisu czynu działania w ramach zorganizowanej grupy, przestępczej i w konsekwencji wyeliminowanie z podstaw skazania art. 65 k.k.,

- zmianę pkt 86 i 87 poprzez ustalenie obowiązku naprawienia szkody nie solidarnie, a w części odpowiadającej korzyści jaką oskarżony uzyskał.

Obro#ca M. M. (2) zaskar#y# wyrok w ca#o#ci w cz##ci dotycz#cej tego oskar#onego. Podniós# zarzut obrazy przepisu prawa materialnego, a mianowicie art. 1 § 2 k.k., w zw. z art. 18 § 3 k.k., w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 298 § l k.k. w zw. art. 11 § 2 k.k. oraz w zwi#zku z art. 115 § 2 k.k. przez uznanie, #e przypisany oskar#onemu czyn stanowi przest#pstwo, mimo, #e jego spo#eczna szkodliwo## jest znikoma. W konsekwencji wniós# o uchylenie zaskar#onego wyroku i umorzenie post#powania.

Obrońca A. P. zaskarżył wyrok w całości w odniesieniu do tejże oskarżonej, tj. w zakresie pkt 62, pkt 63, pkt 64, pkt 65 w całości oraz w zakresie pkt 86 tiret 14, pkt 89 tiret 10 w odniesieniu co do oskarżonej A. P.. Na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. i art. 438 k.p.k. zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił:

1 obrazę przepisów postępowania, mogącą mieć wpływ na treść zapadłego orzeczenia a to: art. 4 k.p.k. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie, art. 7 k.p.k. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie, art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie,

2 błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na treść tego orzeczenia wyrażający się przyjęciem, iż:

- oskarżona nie była faktycznym, prawnym właścicielem samochodu marki F. (...) nr rej. (...),

- oskarżona w dniu 10 listopada 2005r. w Urzędzie Miasta T. przedkładając dokumenty niezbędne do zarejestrowanie w/w samochodu przedłożyła jej osobie uprawnionej do wydania dokumentu (decyzji) stwierdzającej rejestrację pojazdu,

3. obrazę przepisu prawa materialnego, a to:

- art. 272 k.k. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie wyrażające się przyjęciem, iż zachowanie pozwanej z dnia 10 listopada 2005 r., a dotyczące rejestracji samochodu marki F. (...) w Urzędzie Miasta T. wypełniało znamiona tegoż przestępstwa, tj. było działaniem podstępnie wprowadzającym w błąd pracownika Urzędu Miast T.,

- art. 18 § 3 k.k. w. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 298 § 1 k.k. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie wyrażające się uznaniem przez Sąd I-ej instancji, iż oskarżona przedkładając nieprawdziwe oświadczenie odnośnie okoliczności kolizji pomogła ustalonym osobom w wyłudzeniu odszkodowania z tytułu umowy ubezpieczenia OC w (...) S.A. z tytułu zorganizowanego przez te ustalone osoby zdarzenia stanowiącego podstawę do wypłaty odszkodowania, działając w zamiarze, aby owe ustalone osoby dokonały czynu zabronionego albo chociażby godziła się na możliwość jego popełnienia.

Mając na uwadze powyższe zarzuty wniósł o zmianę wyroku Sądu I-ej instancji w zaskarżonym zakresie i uniewinnienie oskarżonej od obu stawianych jej zarzutów. Ewentualnie z tzw. ostrożności procesowej wniósł o uchylenie wyroku Sądu I-ej instancji w zaskarżonym zakresie i przekazanie w tym zakresie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I-ej instancji.

Obrońca J. W.zaskarżył wyrok w całości, na korzyść oskarżonego i zarzucił

1. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a to:

1.1. obrazę przepisu z art. 4 k.p.k., a to zasady obiektywizmu, czyli obrazę polegającą na zaniechaniu uwzględnienia przemawiających na korzyść oskarżonego J. W.okoliczności podanych przez świadka T. B., który podniósł, iż jest możliwe, że osoba nieuczestnicząca w kolizji drogowej może podać się za jej uczestnika wobec nieaktualności fotografii w prawie jazdy względem aktualnego wyglądu osoby, która dokumentem takowym w dniu zdarzenia się posługuje, zwłaszcza, iż Sąd nie ustalił danych osobowych wszystkich osób znajdujących się na miejscu zdarzenia w dniu 20 marca 2005 roku,

1.2. obrazę przepisu z art. 5 § 2 k.p.k., a to zasady in dubio pro reo, czyli obrazę polegającą na nierozstrzygnięciu istniejących w sprawie wątpliwości na korzyść oskarżonego J. W.w sytuacji, gdy jedynym osobowym źródłem dowodowym, które wskazuje na winę tego oskarżonego jest współoskarżony Ł. J., który z kolei nie tylko zmienił w trakcie postępowania - w toku przewodu sądowego - wersję wydarzeń odnośnie udziału oskarżonego J. W.w zdarzeniu z dnia 20 marca 2005 roku, ale i przekonywująco wyjaśnił powody złożenia przez siebie wyjaśnień w toku postępowania przygotowawczego o treści obciążającej oskarżonego J. W.,

1.3. obrazę przepisu z art. 7 k.p.k., a to zasady swobodnej oceny dowodów, czyli obrazę polegającą na nieuwzględnieniu zasad prawidłowego rozumowania i niesłusznym przyjęciu przez Sąd orzekający in meriti **,** iż ostatecznym, koronnym dowodem wiedzy oskarżonego J. W.o sfingowaniu kolizji z dnia 20 marca 2005 roku jest fakt nieobecności w miejscu zdarzenia rzekomego sprawcy tejże kolizji - M. M. (2), w sytuacji, gdy wszyscy ustaleni obecni podczas wykonywania

czynności służbowych przez oskarżonego J. W., a w szczególności: W. P.i Ł. J., wskazywali na obecność jeszcze jednej nieznanej im osoby, przy uwzględnieniu faktu, że nie ustalono w toku postępowania, kto ostatecznie przekazał dokumenty rzekomego sprawcy kolizji, tj. M. M. (2), oskarżonemu J. W. (1)i przy uwzględnieniu okoliczności, na które wskazał świadek T. B., a które to okoliczności opisano powyżej w zarzucie 1.1.,

1.4 obrazę przepisu z art. 167 k.p.k. w zw. z art. 9 § 2 k.p.k., a to zasady oficjalności, czyli obrazę polegającą na zaniechaniu przeprowadzenia przez Sąd z urzędu dowodów w postaci:

- przesłuchania w charakterze świadka kom. M. G. - Naczelnika Wydziału Ruchu Drogowego Komendy Miejskiej Policji w T., względnie M. B., W. K. lub G. P. - Kierowników' Sekcji, którzy prowadzili czynności nadzorcze w tamtejszym wydziale w roku 2005 - na okoliczność czasu pracy funkcjonariusza policji, zasad ustalania grafików służb podległych im funkcjonariuszy, określania dni pełnienia przez nich służby, zasad ustalania rejonów, gdzie funkcjonariusze mają pełnić służbę oraz dostępności tych grafików dla funkcjonariuszy i pracowników cywilnych (...) K. w T.,

- przesłuchania w charakterze świadka - po jej ustaleniu - osoby dokonującej odprawy służbowej w (...)K.w T.w dniu 20 marca 2005 roku - na okoliczność godziny dokonania odprawy w dniu zdarzenia, wydania polecenia oskarżonemu J. W. (1)udania się w konkretny rejon pełnienia służby i przyczyn skierowania J. W.i T. B.w dany rejon służby,

- przesłuchania w charakterze świadka osoby aprobującej zapisy z książki zdarzeń drogowych, którą pozyskał Sąd, a to asp. J. K. (1) - na okoliczność przebiegu służby z dnia 20 marca 2005 r. i na okoliczności wskazane powyżej, dotyczące kierowania funkcjonariuszy w konkretny rejon,

- przesłuchania w charakterze świadka kom. J. M.— Zastępcy Naczelnika (...)K.w T., tj. osoby aprobującej zapisy z notatki urzędowej z dnia 20 marca 2005 r., sporządzonej przez oskarżonego J. W.— na okoliczność pozyskanej wówczas wiedzy o przebiegu zdarzenia i służby podległych mu funkcjonariuszy,

- przesłuchania w charakterze świadków E. H., J. K. (2)oraz pozostałych dyżurnych K.w T., którzy pełnili służbę jako dyżurni lub pomocnicy dyżurnych K.w T.w dniu 20 marca 2005 r. - na okoliczność skierowania w rejon zdarzenia na ulicy (...)w T.oskarżonego J. W.i T. B., przyczyn, dla których takie polecenie zostało wydane i dokumentacji (...), na której się oparli wydając powyższe polecenie,

- o ustalenia w K.w T., jacy inni funkcjonariusze (...)pełnili służbę w dniu 20 marca 2005 roku i czy rejon ich służby pokrywał się z rejonem służby funkcjonariuszy J. W.i T. B., a także na okoliczność, czy oni również otrzymali polecenie udania się na miejsce zdarzenia,

- pozyskania z K.w T.notatników służbowych oskarżonego J. W.i T. B.oraz pozostałych funkcjonariuszy (...)K.w T.za dzień 20 marca 2005 roku - na okoliczność ustalenia przebiegu ich służby i rejonów, w których ja pełnili, a także na okoliczność, czy i inni funkcjonariusze, poza J. W.i T. B., również otrzymali polecenie udania się na miejsce zdarzenia,

- przesłuchania w charakterze świadka Z. P., brata oskarżonego W. P. i także funkcjonariusza policji z K. w T. - na okoliczność jego wiedzy o zdarzeniu z dnia 20 marca 2005 roku z udziałem W. P. i jego informacji o grafiku służb funkcjonariuszy (...) K. w T.,

- przesłuchania w charakterze świadka S. Ż. - funkcjonariusza policji przeprowadzającego czynność konfrontacji pomiędzy ówczesnymi podejrzanymi Ł. J. a W. P. - na okoliczność przebiegu tej czynności, a w szczególności: na okoliczność twierdzeń podnoszonych przed Sądem przez Ł. J., a dotyczących nacisków na niego podczas czynności i dokładnej treści oświadczeń, jakie wówczas składał Ł. J.,

1.5 obrazę przepisu z art. 389 § 1 i 2 k.p.k., polegającą na zaniechaniu odczytania protokołu konfrontacji z postępowania przygotowawczego pomiędzy współ oskarżonymi W. P. i Ł. J. i zaniechaniu zwrócenia się do oskarżonego W. P. o wypowiedzenie się co do jego treści,

1.6 obrazę przepisu z art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k., polegającą na zaniechaniu wskazania w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia wszystkich faktów, które Sąd 1 instancji uznał za nieudowodnione, a w szczególności:

- na zaniechaniu dokonania prawno - karnej oceny materiału dowodowego w zakresie zeznań świadka T. B. w części, dotyczącej możliwości podania się przez uczestnika zdarzenia za inną osobę i poznania przez funkcjonariusza rejonu służby dopiero w dniu pełnienia służby,

- na zaniechaniu dokonania oceny w zakresie udziału w zdarzeniu z dnia 20 marca 2005 roku czwartej, nieustalonej osoby, o której wspominają wszyscy pozostali uczestnicy, a to: W. P., Ł. J. i świadek A. S.,

a nadto - obrazę polegającą na wskazaniu w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia, iż Sąd oparł się przy stwierdzeniu winy oskarżonego J. W.na analizie konfrontacji pomiędzy mm a współoskarżonym Ł. J., podczas, gdy taka czynność nie została w toku całego postępowania przygotowawczego i jurysdykcyjnego wykonana, co zdaniem obrony - z pewnością miało wpływ na ocenę wiarygodności wyjaśnień Ł. J., dokonaną finalnie przez wyrokujący Sąd,

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść a polegający na niesłusznym uznaniu przez Sąd I instancji za wiarygodne wyjaśnień Ł. J., złożonych w śledztwie, a jednoczesnym uznaniu za niewiarygodne wyjaśnień Ł.: J., złożonych w toku przewodu sądowego, przy uwzględnieniu logicznych i opartych n: zasadach doświadczenia życiowego powodów zmiany wyjaśnień przez współoskarżonego Ł. J., przekazanych Sądowi przez niego samego, a co za tym idzie - błąd polegający na niesłusznym uznaniu przez Sąd I instancji, że oskarżony J. W.wyczerpał swym działaniem znamiona czynów zabronionych z art. 231 § 1 k.k., 271 § 3 k.k., 286 § 1 k.k. i z art. 298 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., podczas, gdy dogłębna analiza zgromadzonego materiału dowodowego, zwłaszcza ostatecznych i spójnych wyjaśnień Ł. J.w powiązaniu z oceną faktu, iż wiedza oskarżonego W. P.pochodzi z „drugiej ręki", czyli tylko od współoskarżonego Ł. J., który pragnął z powodów osobistych manipulować przed zdarzeniem W. P.w zakresie wiedzy tego ostatniego planowanym rzekomo udziale w zdarzeniu jakiegokolwiek funkcjonariusza policji, prowadzi do wniosku, iż oskarżony J. W.nie popełnił zarzucanego mu przestępstwa.

Stawiając powyższe zarzuty wniósł o przeprowadzenie na rozprawie dowodu z uzupełniającego przesłuchania oskarżonego J. W.na okoliczność czasu dowiadywania się o rejonie pełnienia służby przez funkcjonariuszy (...)K.w T.i procedur stosowanych przez dyżurnych K.w T.przy wysyłaniu patroli w rejon zaistnienia kolizji drogowych, jednoczesne uznanie, iż zachodzi ku temu wyjątkowy wypadek i istnieje potrzeba uzupełnienia przewodu sądowego, a przyczyni się to do przyspieszenia postępowania,

Wskazując na powyższe wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego (...) S.A. w W. zaskarżył opisany wyżej wyrok w stosunku do oskarżonych: Z. Ż., W. P., Ł. J., M. M. (1), R. K., A. P., J. C. (1), K. Ł., J. C. (2) w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze, w zakresie w jakim środek karny przewidziany w art. 46 § 1 k.k. został orzeczony w sposób odmienny od złożonego przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego w dniu 10.12.2010 r. wniosku, zarzucając:

1. obrazę przepisów postępowania mającą istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia, a to art. 424 k.p.k. poprzez rażące naruszenie wskazanych w tym przepisie wymogów dotyczących uzasadnienia wyroku w części dotyczącej rozstrzygnięcia o zastosowaniu wobec oskarżonych środka karnego przewidzianego w art. 46 k.k.;

2. obrazę przepisów prawa materialnego mającą istotny wpływ na treść wyroku, a to art. 46 § 1 k.k. poprzez niezasądzenie na rzecz pokrzywdzonego (...) S.A. od Z. Ż. i W. P. kwoty 15.600 zł tytułem naprawienia szkody związanej ze zdarzeniem z dnia 11 sierpnia 2005 r., mimo uznania obu oskarżonych winnych zarzucanych im czynów i złożenia przez pełnomocnika pokrzywdzonego wniosku obejmującego powyższą szkodę.

Wskazując na te zarzuty wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie wobec oskarżonych środka karnego przewidzianego w art. 46 § 1 k.k. zgodnie z wnioskiem złożonym przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego w dniu 10.12.2010 r., tj. zasądzenie od:

1. Z. Ż., R. K. i W. P. solidarnie kwoty 7.684,37 zł. tytułem naprawienia szkody związanej ze zdarzeniem z dnia 14.01.2004 r. i wypłatą odszkodowania za uszkodzenie samochodów marki Ż. nr rej. (...) i marki F. (...) nr rej. (...), z jednoczesnym ustaleniem, że bęclzie to odpowiedzialność solidarna ze skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Tychach z dnia 07 grudnia 2009 r. F. P. w sprawie o sygnaturze akt li K 480/09, wobec którego obowiązek ten został orzeczony w całości w punkcie 30 wyroku;

2. Z. Ż., R. K.i M. M. (1)po 3.171,42 zł, tytułem naprawienia szkody związanej ze zdarzeniem z dnia 29.01.2004 r. i wypłatą odszkodowania za uszkodzenie samochodów markiO.nr rej. (...)i O. (...)nr rej. (...)oraz A. (...)nr rej. (...);

3. Z. Ż., W. P., Ł. J. i R. K. po 3.024 zl. tytułem naprawienia szkody związanej ze zdarzeniem z dnia 10.01.2005 r. i wypłatą odszkodowania za uszkodzenie samochodu marki F. (...) nr rej. (...);

4. Z. Ż., W. P. i Ł. J. po 3.225 zł. tytułem naprawienia szkody związanej ze zdarzeniem z dnia z dnia 09.03.2005 r. i wypłatą odszkodowania za uszkodzenie samochodu marki R. (...) nr rej. (...);

5. Z. Ż., W. P. po 4.295,60 zł. tytułem naprawienia szkody związanej ze zdarzeniem z dnia 28.04.2005 r. i wypłatą odszkodowania za uszkodzenie samochodów marki R. (...) nr rej. (...) i F. (...) nr rej. (...);

6. Z. Ż., W. P. po 5.057,77 zł. tytułem naprawienia szkody związanej ze zdarzeniem z dnia 20.05.2005 r. i wypłatą odszkodowania za uszkodzenie samochodów marki F. (...) nr rej. (...) i F. (...) nr rej. (...);

7. Z. Ż., W. P. i M. M. (1) po 3.085,71 zł. tytułem naprawienia szkody związanej ze zdarzeniem z dnia 23.06.2005 r. i wypłatą odszkodowania za uszkodzenie samochodu marki S. (...) nr rej. (...);

8. Z. Ż. 1.550 zł. tytułem naprawienia szkody związanej ze zdarzeniem z dnia 24.06.2005 r. i wypłatą odszkodowania za uszkodzenie samochodu marki B. nr rej. (...);

9. Z. Ż.i W. P.solidarnie kwotę 15.600 zl. tytułem naprawienia szkody związanej ze zdarzeniem z dnia 11.08.2005 r. i wypłatą odszkodowania za uszkodzenie pojazdów marki N. (...)nr rej. (...)i H. (...)nr rej. (...), z jednoczesnym ustaleniem, że jest to odpowiedzialność solidarna ze skazanym wyrokiem Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 17 czerwca 2010 r. w sprawie o sygn. akt XXI K 30/10 B. G., wobec którego obowiązek ten został zasądzony w całości punktu 6 wyroku;

10. Z. Ż., W. P. i Ł. J. po 4.528,30 zł. tytułem naprawienia szkody związanej ze zdarzeniem z dnia 26.08.2005 r. i wypłatą odszkodowania za uszkodzenie pojazdu marki M. nr rej. (...);

11. Z. Ż., W. P. i Ł. J. po 2.300 zł. tytułem naprawienia szkody związanej ze zdarzeniem z dnia 4.10.2005 r. i wypłatą odszkodowania za uszkodzenie samochodów marki R. (...) nr rej. (...) i T. (...) nr rej. (...);

12. Z. Ż., W. P., R. K. i J. C. (1) po 2.283,33 zł. tytułem naprawienia szkody związanej ze zdarzeniem z dnia 10.10.2005 r. i wypłatą odszkodowania za uszkodzenie pojazdu R. (...) nr rej. (...);

13. Z. Ż., R. K. i W. P. po 2.549,31 zł. tytułem naprawienia szkody związanej ze zdarzeniem z dnia 17.11.2005 r. i wypłatą odszkodowania za uszkodzenie samochodów marki C. nr rej. (...) i A. nr rej (...);

14. Z. Ż., J. C. (1), A. P. i R. K. po 2.819,30 zł. tytułem naprawienia szkody związanej ze zdarzeniem z dnia 5.12.2005 r. i wypłatą odszkodowania za uszkodzenie samochodów marki F. (...) nr rej. (...) i M. nr rej (...);

15. Z. Ż., W. P. i R. K. po 1.942,85 zł. tytułem naprawienia szkody związanej ze zdarzeniem z dnia 06.12.2005 r. i wypłatą odszkodowania za uszkodzenie samochodu marki O. (...) nr rej. (...);

16. Z. Ż. i W. P. solidarnie kwotę 8.000 zł. tytułem naprawienia szkody związanej ze zdarzeniem z dnia 07.12.2005 r. i wypłatą odszkodowania za uszkodzenie samochodu marki F. (...) nr rej (...) z jednoczesnym ustaleniem, że będzie to odpowiedzialność solidarna ze skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Tychach z dna 07.12.2009 r. w sprawie o sygnaturze II K 480/09 J. H.;

17. Z. Ż., W. P. i R. K. po 1.871,42 zł. tytułem naprawienia szkody związanej ze zdarzeniem z dnia 11.12.2005 r. i wypłatą odszkodowania za uszkodzenie samochodu marki O. (...) nr rej. (...);

18. Z. Ż., W. P., R. K., K. Ł. i Ł. J. po 3.971,42 zł. tytułem naprawienia szkody związanej ze zdarzeniem z dnia 22.01.2006 r. i wypłatą odszkodowania za uszkodzenie samochodu marki A. (...) nr rej. (...);

19. Z. Ż., W. P., R. K., M. M. (1) i J. C. (1) po 2.755,55 zł. tytułem naprawienia szkody związanej ze zdarzeniem z dnia 10.02.2006 r. i wypłatą odszkodowania za uszkodzenie samochodów marki M. nr rej. (...) i R. (...) nr rej. (...);

20. Z. Ż., W. P. i R. K. po 3.160,56 zł. tytułem naprawienia szkody związanej ze zdarzeniem z dnia 15.02.2006 r. i wypłatą odszkodowania za uszkodzenie samochodu marki B. nr rej. (...);

21. W. P. i J. C. (2) po 2.366,66 zł. tytułem naprawienia szkody związanej ze zdarzeniem z dnia 18.02.2006 r. i wypłatą odszkodowania za uszkodzenie samochodu marki F. (...) nr rej. (...);

22. W. P. 4.750 zł. tytułem naprawienia szkody związanej ze zdarzeniem z dnia 18.07.2005 r. i wypłatą odszkodowania za uszkodzenie samochodu marki F. (...) nr rej. (...), z jednoczesnym ustaleniem, że będzie to odpowiedzialność solidarna ze skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Tychach z dnia 07 grudnia 2009 r. w sprawie o sygnaturze akt 11 K 480/09 J. K. (3), wobec którego obowiązek naprawienia szkody został orzeczony w całości w punkcie 13 wyroku.

Obrońca D. S.zaskarżył wyrok w części co do winy w zakresie pkt 81 i 81 (wymienionym jako drugi w kolejności) oraz pkt 89 oraz co do kary w zakresie pkt 80 i 81 (wymienionym jako drugi w kolejności). Zarzucił w zakresie pkt 81 i 81 (wymienionym jako drugi w kolejności) i 89 skarżonego wyroku:

a. obrazę przepisów prawa procesowego, a to przepisu art. 92 k.p.k. i 410 k.p.k., w postaci wydania orzeczenia w oparciu o selektywnie ***wybrane*** elementy materiału dowodowego - wnioski opinii biegłego i akta szkodowe, a bez uwzględnienia wyjaśnień oskarżonego (którym, sąd dał wiarę w całości) oraz pozostałej części opinii, co miało wpływ na treść orzeczenia w postaci przyjęcia błędnych ustaleń faktycznych, stanowiących podstawę rozstrzygnięcia;

b. obrazę przepisów prawa procesowego, a to przepisu art. 7 k.p.k. w zw. z art. 92 i 410 k.p.k. poprzez danie wiary w całości wyjaśnieniom M. M. i jednoczesnym uznaniu za wiarygodnych w całości wyjaśnień D. S., podczas gdy wyjaśnienia te częściowo wzajemnie się wykluczają, m.in. w zakresie dokonywania przez oskarżonego „zawyżeń wycen" oraz przyjęcia przez niego korzyści majątkowej w zamian za zawyżanie wycen, co miało wpływ na treść orzeczenia, w postaci przyjęcia wzajemnie sprzecznych ustaleń faktycznych stanowiących podstawę rozstrzygnięcia;

c. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wydanego orzeczenia, a to przez uznanie:

- że oskarżony działał z zamiarem spowodowania szkody w majątku (...) w sytuacji, w której okoliczność taka nie ma oparcia w zgromadzonym materiale dowodowym w szczególności nie wynika ani z wyjaśnień oskarżonego, ani też nie ma oparcia w powołanej przez sąd opinii biegłego, a co miało wpływ na treść skarżonego orzeczenia poprzez uznanie, że oskarżony swoim działaniem wypełnił znamiona czynu z art. 296a k.k.

- błąd w ustaleniach faktycznych odnośnie przebiegu likwidacji szkody w zakresie

zdarzenia, którego dotyczy zarzut CCCXL aktu oskarżenia.

2. w zakresie pkt 80 i 81 (wymienionego jako drugi w kolejności) skarżonego wyroku, rażącą niewspółmierność orzeczonej w kary za czyn wymieniony w pkt 80 skarżonego wyroku, jak i kary łącznej orzeczonej w pkt 81 (wymienionego jako drugi w kolejności) jako, że okoliczności popełnienia czynu, ujawniony materiał dowodowy i postawa oskarżonego nie uzasadniają orzeczenia kary bezwzględnego pozbawienia wolności.

W oparciu o powyższe zarzuty wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w ten sposób, aby uniewinnić oskarżonego od czynu wskazanego w pkt 81, a w pozostałym zakresie orzec wobec niego karę łagodniejszą, wolnościową lub karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Obrońca J. C. (1) zaskarżył wyrok co do kary. Na podstawie art. 438 k.p.k. zarzucił rażącą niewspółmierność kary poprzez orzeczenie wobec oskarżonego łącznej kary pozbawienia wolności w wymiarze 2 lat i 6 miesięcy, podczas gdy ze względu na postawię oskarżonego, przyznanie się do winy, skruchę oraz bliski związek przedmiotowy i czasowy przypisanych mu czynów kary jednostkowe oraz kara łączna winny zostać orzeczone w dolnych granicach ustawowego zagrożenia.

Wskazując na powyższe wniósł o ***zmianę zaskarżonego wyroku*** poprzez orzeczenie wobec oskarżonego kar jednostkowych na poziomie dolnej granicy ustawowego zagrożenia oraz kary łącznej w wymiarze 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby lat 5.

Obrońca J. C. (2) zaskarżył wyrok w części dot. oskarżonego w zakresie pkt 22, 23, 86 (akapit 20) i pkt 89 (akapit 3). Zarzucił

1. naruszenie prawa procesowego, a to art. 5 § 2 k.p.k. przez rozstrzygnięcie na niekorzyść oskarżonego wątpliwości w zakresie czy oskarżony czytał dokumenty wypisane przez osk. W. P. w (...) przed podpisaniem czy też uległ sugestii, że podpisuje dokumenty niezbędne do wypłaty odszkodowania za faktycznie zaistniałą kolizję.

Wskazując na powyższe podstawy apelacji wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej oskarżonego J. C. (2) i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu lub o uchylenie zaskarżonego wyroku w części dotyczącej oskarżonego J. C. (2) i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi instancji.

Obrońca J. W.adw. W. H.zaskarżył powyższy wyrok w całości i zarzucił mu :

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku polegający na przyjęciu, iż oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu, gdy z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie nie wynika aby wchodził 011 w przestępcze porozumienie i poświadczył nieprawdę co do okoliczności kołizji drogowej, a nadto działał z zamiarem wyłudzenia odszkodowania od (...), w sytuacji gdy Ł. J.odwołał pomówienia co do osoby oskarżonego w postaci zeznań złożonych w postępowaniu przygotowawczym, a świadek T. B.- funkcjonariusz Policji który razem z oskarżonym J. W.obsługiwał kolizję z dnia 20.03.2005 r. - wprost zeznał, iż "nie ma możliwości aby na miejscu kolizji nie było uczestników kolizji (jeżeli któryś z nich nie uciekł) i by Policjant wykonujący czynności tego nie dostrzegł."

2. obrazę przepisów postępowania, a to art. 4 k.p.k. w zw. z 5 § 2 w zw. z 410 k.p.k. przez uwzględnienie okoliczności przemawiających tylko na niekorzyść oskarżonego i nie wyjaśnienie wszystkich okoliczności sprawy;

3. obrazę przepisów postępowania, a to art. 7 k.p.k. przez przekroczenie swobodnej oceny dowodów i dokonanie dowolnej oceny przeprowadzonych w sprawie dowodów,

które to uchybienia proceduralne miały wpływ na treść wydanego przez Sąd I instancji orzeczenia.

Mając na uwadze powyższe zarzuty wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu, alternatywnie o uchylenie wyroku i zwrot sprawy do ponownego rozpoznania.

Obrońca W. P. i Ł. J. adw. R. L. zaskarżył wyrok w części dot. rozstrzygnięcia o karze w stosunku do obu oskarżonych podnosząc zarzut jej rżącej niewspółmierności (surowości). W związku z tym wniósł o zmianę

zaskarżanego wyroku w części dotyczącej kary dla oskarżonych W. P. i Ł. J. i wymierzenie oskarżonym kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, ewentualnie o uchylenie zaskarżanego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Obrońca M. M. (1) zaskarżył wyrok w części, na korzyść oskarżonego zarzucając:

1. obrazę przepisów prawa materialnego, a to obrazę przepisu z art. 270 § 1 k.k. - w punkcie 46 zaskarżonego orzeczenia oraz obrazę art. 270 § 1 k.k., art. 271 § 1 i 3 k.k. i art. 273 k.k. — w punkcie 55 zaskarżonego wyroku, poprzez uznanie, iż zachowanie oskarżonego M. M. (1) opisane w tychże punktach zaskarżonego wyroku, a wskazane uprzednio w punktach CXV, CXXIX i CXX.X aktu oskarżenia wyczerpały znamiona przestępstw stypizowanych w Ustawie - kodeks karny, w sytuacji, gdy wyczerpały one znamiona czynu zabronionego z Ustawy - Kodeks karny skarbowy w postaci art. 62 § 2 k.k.s., zagrożonego karą samoistnej grzywny w miejsce kary pozbawienia wolności, a nadto — obrazę art. 44 § 1 pkt 1 k.k.s. w przypadku orzeczenia z punktu 46 zaskarżonego wyroku, polegającej na niezastosowaniu przez Sąd orzekający instytucji przedawnienia karalności przestępstwa skarbowego czynu tam opisanego i obrazę art. 51 § 1 k.k.s. i art. 62 § 5 k.k.s. w zw. z art. 53 § 3 k.k.s. w przypadku orzeczenia z punktu 55 zaskarżonego wyroku, polegającej na nieuznaniu, iż opisany czyn zabroniony stanowi wykroczenie z art. 65 § 3 k.k.s. i że jego ściąganie uległo przedawnieniu,

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, a polegający na niesłusznym uznaniu przez Sąd I instancji, iż czyn opisany w punkcie 55 zaskarżonego orzeczenia nie stanowi wypadku mniejszej wagi z art. 62 § 5 k.k.s., co stanowi tym samym iż czyn ten jest wykroczeniem skarbowym, zagrożonym karą grzywny określoną kwotowo,

3. rażącą niewspółmierność orzeczonej względem oskarżonego M. M. (1) kary łącznej pozbawienia wolności w wymiarze 3 lat pozbawienia wolności, podczas, gdy właściwości oskarżonego i jego warunki osobiste, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się oskarżonego po jego popełnieniu, a zwłaszcza złożenie szczegółowych, rzetelnych i logicznych wyjaśnień, w których w całości przyznał się do zachowań, opisanych aktem oskarżenia i opisał swój udział w ich popełnieniu, a co najważniejsze — opisał także udział innych osób w działalności przestępczej, ułatwiając organom ochrony porządku prawnego ustalenie prawdy obiektywnej, podczas, gdy wystarczające dla spełnienia przesłanek prewencji ogólnej i szczególnej byłoby orzeczenie kary łącznej pozbawienia wolności w wymiarze 2 lat.

Stawiając powyższe zarzuty wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia w punktach 46 i 55 poprzez uznanie, iż czyny zabronione tam opisane stanowią - odpowiednio - przestępstwo i wykroczenie skarbowe z art. 62 k.k.s., a ich ściganie uległo przedawnieniu po myśli - również odpowiednio - art. 44 § 1 pkt 1 i art. 51 § 1 k.k.s, oraz o uchylenie kar cząstkowych pozbawienia wolności, orzeczonych względem oskarżonego M. M. (1) w punktach 46 i 55 zaskarżonego wyroku i zmianę punktu 58 wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu nowej kary łącznej w wymiarze 2 lat pozbawienia wolności.

Obrońca Ł. J. adw. T. K. zaskarżył wyrok w całości na korzyść tego oskarżonego w pkt 25-28, zarzucając mu:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, polegający na uznaniu, iż oskarżony Ł. J. popełnił czyn opisany w pkt LXIX aktu oskarżenia polegający na tym, iż w T. i innych miejscowościach, działając wspólnie i porozumieniu ze Z. Ż. i innymi osobami, brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw przeciwko mieniu, dokumentom, wymiarowi sprawiedliwości, obrotowi gospodarczemu, podczas gdy prawidłowa analiza zebranego materiału prowadzi do absolutnie odmiennych wniosków;

2. obrazę prawa procesowego mającą wpływ na treść orzeczenia, a to art. 424 § 1 k.p.k. - poprzez brak wyjaśnienia w powyższym zakresie podstawy prawnej wyroku oraz niedostateczne uzasadnienie stanowiska w przedmiocie uznania za wiarygodne i przekonywujące dowodów obciążających oskarżonego bez odniesienia się do dowodów świadczących na jej korzyść, a także w zakresie wymiaru kary w tym w zakresie braku warunkowego zawieszenia jej

wykonania, co spowodowało, iż sporządzone uzasadnienie wyroku, jako niepełne, uniemożliwia właściwe dokonanie jego merytorycznej oceny;

3. rażącą surowość kary wymierzonej oskarżonemu za przypisany ciąg przestępstw w pkt 26 wyroku oraz kary łącznej wymierzonej w pkt 27 wyroku, przejawiającej się w braku warunkowego zawieszenia wykonania kary dwóch lat pozbawienia wolności.

W oparciu o powyższe zarzuty wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu w pkt LXIX aktu oskarżenia czynu oraz usunięcie art. 65 § 1 k.k. z podstawy prawnej opisu czynu zawartego w pkt 26 zaskarżonego wyroku; a w konsekwencji powyższego wniósł o wymierzenie oskarżonemu za ciąg przestępstw opisanych w pkt 26 wyroku kary 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 lat próby. W przypadku utrzymania w mocy sprawstwa czynu opisanego w pkt LXIX aktu oskarżenia, wniósł o wymierzenie za oba czyny opisane w pkt 25 i 26 wyroku kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 lat próby, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Przeprowadzona kontrola odwoławcza pozwoliła stwierdzić, że zdecydowana większość spośród wniesionych apelacji zasługiwała na uwzględnienie. Sąd okręgowy, wydając wyrok w niniejszej sprawie, dopuścił się szeregu uchybień, stanowiących obrazę przepisów prawa materialnego i obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wydanego orzeczenie, a także błędnie dokonał ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mających wpływ na treść rozstrzygnięcia. Ilość stwierdzonych uchybień, a nade wszystko ich rodzaj, nakazywał uchylić w znacznym zakresie zaskarżony wyrok i sprawę w części dotyczącej Z. Ż., J. C. (2), S. F., Ł. J., R. K., M. M. (1), M. M. (2), A. P., W. P., D. S.i J. W.przekazać do ponownego rozpoznania. Jedynie w przypadku rozstrzygnięć dotyczących J. C. (1)i K. Ł.zaistniała podstawa do jego zmiany, bez konieczności wydawania orzeczenia o charakterze kasatoryjnym.

Analiza postępowania, które przeprowadził sąd pierwszej instancji, w oparciu o lekturę protokołów rozprawy prowadzi do wniosku, że poświęcił on wiele pracy i czasu na rozpoznanie niniejszej sprawy. Jednocześnie jednak lektura zaskarżonego wyroku oraz jego pisemnych motywów nakazuje wyprowadzić stanowczą konkluzję, że ów nakład pracy i czasu nie znalazł przełożenia na końcowy efekt.

Odnosząc się do zarzutów i wniosków zawartych w apelacjach należy z urzędu stwierdzić, niezależnie od granic zaskarżenia, że na obecnym etapie postępowania sądowego, na plan pierwszy wysuwa się kwestia związana z obrazą przepisu prawa karnego procesowego określonego w art. 424 k.p.k. Polega ona na niewłaściwym sformułowaniu przez sąd okręgowy uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia w części dotyczącej ustalonego stanu faktycznego, bardzo pobieżna analiza zebranych dowodów oraz wyjątkowo lakoniczne wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku, a także wymiaru kar. Wskazane mankamenty w dużym stopniu udaremniły przeprowadzenie obiektywnej kontroli instancyjnej zaskarżonego wyroku w płaszczyźnie ustaleń faktycznych oraz prawnych.

Wyrok uchylający się spod kontroli z tego względu, iż motywy rozstrzygnięcia uniemożliwiły dokonanie merytorycznej oceny, musi być uchylony, a sprawa przekazana sądowi okręgowemu do ponownego rozpoznania. Odmienna praktyka byłaby sprzeczna z istotą apelacji i treścią art. 436 k.p.k., który upoważnia sąd odwoławczy do uwzględnienia tego rodzaju uchybień procesowych z urzędu, jeżeli rozpoznanie w tym zakresie jest wystarczające do wydania orzeczenia, a rozpoznanie zarzutów zamieszczonych w pozostałych środkach odwoławczych z racji stwierdzonych błędów i uchybień jest przedwczesne lub bezprzedmiotowe

Ponadto zwraca uwagę bardzo duża ilość błędów w wyroku, które pozwoliły postawić skarżącym zarzuty obrazy przepis ów prawa materialnego oraz procesowego. Wiele z nich miało charakter rażący i przynajmniej niektóre z nich również same w sobie stanowiły podstawę do uchylenia zaskarżonego wyroku.

W pierwszej kolejności na omówienie zasługuje ***apelacja oskarżyciela publicznego***, który podważał wyrok sądu pierwszej instancji w najszerszym zakresie i który stawiał zarzuty będące w oczywisty sposób zasadne.

Zgodnie z treścią art. 91 § 1 k.k. jeżeli sprawca popełnia w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu, dwa lub więcej przestępstw zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby prawomocny co do któregokolwiek z tych przestępstw, sąd orzeka jedną karę na podstawie przepisu, którego znamiona każde z tych przestępstw wyczerpuje, w wysokości do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę.

Zatem jedną z niezbędnych przesłanek do stosowania tzw. ciągu przestępstw jest to, aby przestępstwa te zostały popełnione w krótkich odstępach czasu. Zgodnie z utrwaloną już linią orzeczniczą przyjmuje się, że krótkie odstępy czasu mogą stanowić okresy kilkumiesięczne. Prokurator w swoim środku odwoławczym trafnie odwołał się do konkretnych orzeczeń sądów powszechnych oraz Sądu Najwyższego, z których taka linia orzecznicza w sposób ewidentny wynika. Należy podkreślić, że tut. sąd również podjął już próbę precyzyjnego określenie pojęcia „krótki odstęp czasu". W wyroku z dnia 8.12.2010 r. (sygn. akt II AKa 192/10 publ. KZS 2011/5/62) odwołał się w tym zakresie do brzmienia art. 6 § 2 k.k.s. (po nowelizacji dokonanej ustawą z dnia 7 lipca 2005 roku Dz. U. Nr 178 poz. 1479) zgodnie z którym „dwa lub więcej zachowań, podjętych w krótkich odstępach czasu w wykonaniu tego samego zamiaru lub z wykorzystaniem takiej samej sposobności, uważa się za jeden czyn zabroniony; w zakresie czynów zabronionych polegających na uszczupleniu lub narażeniu na uszczuplenie należności publicznoprawnej za krótki odstęp czasu uważa się okres do 6 miesięcy". Wyraził wówczas pogląd, że „jest to jednocześnie wskazówka interpretacyjna dla wykładni art. 12 k.k., gdyż trudno przyjąć, aby identyczne pojęcia użyte w dwóch pokrewnych aktach prawnych rozumiane były odmiennie". Z treści uzasadnienia wynikało także, że tak samo powinien być liczony okres w przypadków czynów tworzących ciąg przestępstw z art. 91 § 1 k.k. W obu tych przepisach tj. art. 12 k.k. i art. 91 § 1 k.k. ustawa posługuje się bowiem takim samym określeniem, a mianowicie „w krótkich odstępach czasu".

W tej sytuacji można zatem wyrazić stanowisko, że „krótki okres czasu" pomiędzy poszczególnymi czynami w odniesieniu do ciągu przestępstw, o którym mowa w kodeksie karnym również nie powinien przekraczać 6 miesięcy. Takie same stanowisko zaprezentował oskarżyciel publiczny we wniesionej przez niego apelacji.

Sąd okręgowy wydając zaskarżony wyrok zaprezentował tymczasem inne stanowisko. Do utworzonych przez siebie poszczególnych przestępstw włączył bowiem przestępstwa, które z innymi dzieliła przerwa wynosząca znacznie więcej niż kilka miesięcy, często rok, a czasami nawet dwa lata. Swój pogląd w tym przedmiocie uzasadnił odwołując się do wyroku Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 2009 r. sygn. V KK 245/08. Jego zdaniem przesądzona tam została zasada, według której nawet dwuletnia przerwa pomiędzy kolejnymi przestępstwami stanowiącymi ciąg przestępstw może stanowić „krótki odstęp czasu", gdyż taka odległość pomiędzy czynami nie przekracza rozsądnych granic jedności zachowania. Przyznać jednak trzeba rację skarżącemu, że sąd okręgowy błędnie zinterpretował wyrażone w tym wyroku stanowisko. Ograniczył się bowiem do przytoczenia tezy z tego orzeczenia (wyrwanej z kontekstu) zawartej w programie LEX (nr orzeczenia 497907), z której rzeczywiście takie wnioski można byłoby wysnuć. Jednakże już lektura uzasadnienia tego wyroku przekonuje, że Sąd Najwyższy w zasadzie kwestionuje możliwość konstruowania w takich sytuacjach instytucji z art. 91 § 1 k.k. Zdanie bowiem ze wspomnianej tezy, na które powołuje się sąd pierwszej instancji miało charakter pytający o następującej treści: „Nasuwa się w związku z tym pytanie, czy ponad dwuletnia przerwa w działalności przestępczej S.P. (od 25 listopada 2002 r. do 28 stycznia 2005 r.), to odstęp czasu nieprzekraczający rozsądnych granic jedności zachowania, pozwalający na przyjęcie wszystkich popełnionych przez niego przestępstw określonych w art. 286 § 1 k.k. w ramach ciągu przestępstw, o których mowa w art. 91 § 1 k.k." Zapoznanie się z cały wywodem przekonuje, że sąd okręgowy błędnie odczytała intencje sądu pierwszej instancji, co miało daleko idące skutki dla treści zaskarżonego wyroku.

Na podstawie orzeczeń sądów apelacyjnych oraz Sądu Najwyższego, należy również przyjąć, iż celem stosowania art. 91 § 1 k.k. jest w powiązaniu z przepisem, którego znamiona wyczerpuje każde z przestępstw składających się na ciąg, stworzenie jednej wspólnej dla wszystkich przestępstw dyrektywy nakazującej za tę ewidentną wielość przestępstw wymierzenie jednej kary, której dolna granica będzie taka sama, jak wysokość kary przewidzianej w typie zrealizowanym przez poszczególne zachowania sprawcy, natomiast górna granica ustawowego zagrożenia

będzie wyższa o połowę w stosunku do wysokości określonej w typie stanowiącym podstawę kwalifikacji prawnej. Z powyższego zaś wynika, że sformułowanie „na podstawie przepisu, którego znamiona każde z tych przestępstw wyczerpuje", użyte w art. 91 § 1 k.k., przesądza, że w przypadku ciągu przestępstw podstawę kwalifikacji prawnej każdego z zachowań składających się na tę konstrukcję prawną musi stanowić ten sam ustawowy zestaw znamion.

Zatem art. 91 § 1 k.k. zawiera warunek identyczności podstawy kwalifikacji prawnej w odniesieniu do każdego przestępstwa składającego się na ciąg, co bezwzględnie musi oznaczać, że podstawę ciągu mogą stanowić jedynie zachowania, z których każde wyczerpuje identycznie określony zestaw znamion typu czynu zabronionego oraz które mają jednorodną stronę podmiotową i identycznie określone ustawowe granice kary.

Innym warunkiem przyjęcia ciągu przestępstw jest między innymi popełnienie ich w podobny sposób, co oznacza, że działanie sprawców musi mieć „podobne zewnętrzne formy". Warunek popełnienia czynów w podobny sposób stanowi zawężenie w stosunku do warunku tożsamej kwalifikacji prawnej wszystkich składających się na ten ciąg przestępstw. W konsekwencji, przestępstwa są popełnione w podobny sposób wtedy, gdy sprawca przy ich popełnianiu wykorzystuje powtarzające się sytuacje, sposób działania sprawcy jest w każdym wypadku do siebie zbliżony, zaś przestępstwa popełniane są przy użyciu takich samych lub podobnych narzędzi. W istocie, w doktrynie przyjmuje się (por. M. Dąbrowska-Kardas i P. Kardas; Czyn ciągły i ciąg przestępstw w kodeksie karnym z 1997 r. Nowa kodyfikacja karna, z. 20, s. 103-104), iż podobny sposób popełnienia przestępstw oznacza popełnienie ich w takich samych okolicznościach, które występują w odniesieniu do każdego z nich, ale nie zostały już uwzględnione w ich ustawowym zespole znamion. Jeżeli zatem tak przyjąć, to nie ulega wątpliwości, iż uwzględnienie bądź odrzucenie przesłanki określonej w art. 91 § 1 k.k. jako "podobny sposób popełnienia" wymaga wnikliwej i szczegółowej analizy okoliczności popełnienia każdego z przypisanych oskarżonemu i kwalifikowanych z tożsamej kwalifikacji prawnej przestępstw.

Mając na uwadze powyższe wywody należało uznać, że wskazane w apelacji oskarżyciela publicznego rozstrzygnięcia rzeczywiście zapadły z obrazą art. 91 § 1 k.k. Naruszenia przepisów prawa materialnego w rozumieniu art. 438 pkt 1 k.k. ma miejsce m.in. wtedy, gdy do prawidłowo ustalonego stanu faktycznego (gdy ustalenia faktyczne nie są kwestionowane), sąd wadliwie zastosował normę prawną lub bezzasadnie jej nie zastosował, bądź gdy zarzut dotyczy zastosowania lub niezastosowania przepisu zobowiązującego sąd do jego bezwzględnego respektowania. (wyrok S.A. w Krakowie z dnia 4.08.2009 r. sygn. II AKa 143/09 publ. KZS 2009/7-8/60). W przypadku instytucji ciągu przestępstw obraza art. 91 § 1 k.k. będzie występował wówczas, gdy sąd skonstruuje taki ciąg pomimo braku przesłanek z tego przepisu, a więc gdy poszczególne czyny nie zostaną popełnione w krótkich odstępach czasu oraz w podobny sposób, a także nie zostanie zachowany warunek ich jednorodnej kwalifikacji.

Z tego też powodu błędem było przyjęcie w pkt 3 zaskarżonego wyroku, że w skład ciągu przestępstw z innymi czynami wchodził czyny z pkt III i IV części wstępnej wyroku. Pierwszy z nich został bowiem popełniony w dniu 14 stycznia 2004 r. a drugi 29 stycznia 2004 r., a kolejny najbliższy im z pkt VIII w dniu 14 października 2004 r. Dlatego też rzeczywiście w ślad za stanowiskiem skarżącego należało przyjmować, że czyny z pkt III i IV aktu oskarżenia mogły stanowić osobny ciąg przestępstw, a osobny czyny z pkt od VIII do XIV, od XVII do XXV, od XXVII do XIX, od XXXI do XXXVIII, od XLI do XLIX części wstępnej wyroku.

W pkt 4 wyroku z kolei brak było w ogóle podstaw do konstruowania ciągu przestępstw. Pomiędzy czynami opisanymi w pkt V, XL i L zachodziły tak długie przerwy, które nie uprawniały do przyjęcia, iż zostały one popełnione „w krótkim odstępie czasu", Każde z nich stanowiło odrębne przestępstwo popełnione odpowiednio w dniach 28 maja 2004 r., 7 grudnia 2005 r. i 12/13 września 2006 r. Taka sytuacja powinna skutkować orzeczeniem jednostkowych kar co każdego z tych występków na podstawie przepisów, którego znamiona każdy z tych czynów wyczerpuje.

Podobnie rzecz się miała w pkt 10 wyroku, gdzie nastąpiła obraza prawa materialnego, a to art. 91 § 1 k.k., poprzez jego niewłaściwe zastosowanie. Nietrafne uznano, iż Z. Ż. dopuścił się czynów opisanych w pkt XXXIX, LIII i LVII części wstępnej wyroku w ciągu przestępstw. Czyn z pkt XXXIX miał miejsce w dniu 7 grudnia 2005 r., czyn z pkt LIII w dniu 22 stycznia 2007 r., a czyn z pkt LVII w dniu 6 czerwca 2007 r. Pierwszy z nich nie został popełnione „w krótkim odstępie czasu" w odniesieniu do dwóch pozostałych. Natomiast czyny z pkt LIII i LVII nie zostały

„popełnione w podobny sposób", czym nie spełniły innego konieczne warunku wynikającego z dyspozycji art. 91 § 1 k.k. Oba co prawda wiązały się udzieleniem korzyści majątkowej funkcjonariuszom policji, ale w zupełnie różnych okolicznościach. Z tego też powodu wszystkie te trzy czyny stanowią odrębne przestępstwa, co powinno skutkować orzeczeniem jednostkowych kar za każde z nich.

Nieprawidłowo ciąg przestępstw został ukształtowany w pkt 31 zaskarżonego wyroku odnośnie przestępstw popełnionych przez R. K.. Zdaniem sądu dopuścił się on czynów opisanych w pkt od LXXX do LXXXVI części wstępnej wyroku w ciągu przestępstw z czynami opisanymi w pkt od LXXXVII do LXXXIX, od XCI do XCV, od XCVII do CIV części wstępnej wyroku. Tymczasem poszczególne czyny z pkt od LXXX do LXXXXVI zostały popełnione w zbyt długich przerwach, aby mogły z pozostałymi tworzyć jeden ciąg przestępstw. Czyn z pkt LXXX miał miejsce w dniu 14 stycznia 2004 r., czyn z pkt LXXXI w dniu 29 stycznia 2004 r., czyn z pkt LXXXII w dniu 14 października 2004 r., czyn z pkt LXXXIII w dniu 21 grudnia 2004 r., czyn z pkt LXXXIV w dniu 10 stycznia 2005 r., czyn z pkt LXXXV w dniu 13 stycznia 2005 r., a czyn z pkt LXXXVI w dniu 29 stycznia 2005 r. Z kolei następny chronologiczny występek z pkt LXXXVII został popełniony 20 września 2005 r. Zatem przerwa pomiędzy czynami z pkt XXXI i XXXII wynosząca prawie 9 miesięcy i czynami z pkt LXXXVI i LXXXLII wynosząca prawie 8 miesięcy nakazywał „podzielić" ciąg skonstruowany przez sąd na trzy osobne ciągi obejmujące odpowiednio przestępstwa opisane w pkt od LXXX do LXXXI oraz od LXXXII do LXXXVI oraz od LXXXVII i kolejne opisane w pkt 31 zaskarżonego wyroku. Powinno to skutkować orzeczeniem jednej kary za ciąg przestępstw opisanych w pkt LXXX i LXXXI części występnej wyroku przy zastosowaniu art. 91 § 1 k.k., jednej kary za ciąg przestępstw opisanych w pkt od LXXXII do LXXXVI części wstępnej wyroku przy zastosowaniu art. 91 § 1 k.k. oraz odrębnej kary za ciąg przestępstw opisanych pkt od LXXXVII do LXXXIX, od XCI do XCV, od XCVII do CIV części wstępnej wyroku przy zastosowaniu art. 91 § 1 k.k.

Również pkt 35 zaskarżonego wyroku niewłaściwe zastosowane instytucję z art. 91 § 1 k.k. Pomiędzy czynami opisanymi w pkt CVI i CXII części wstępnej wyroku zachodziła prawie ośmiomiesięczna przerwa wykluczająca przyjęcie określenia „w krótkich odstępach czasu". Pierwszy z nich został bowiem popełniony w dniach 11 października 2006 r. i 6 listopada 2006 r. , zaś drugi 19 czerwca 2007 r. W konsekwencji tego należało przyjąć, że stanowią one odrębne przestępstwa, za które należało wymierzyć jednostkowe kary.

Brak było także podstaw do budowania w pkt 36 zaskarżonego wyroku ciągu przestępstw obejmującego czyny opisane w pkt CVII i CXI części wstępnej wyroku. Nie zostały one bowiem popełnione w „podobny sposób" tak jak wymaga tego treść art. 91 § 1 k.k. Oba dotyczyły przestępstw naruszenia obowiązków i wręczenia korzyści majątkowej w zamian za naruszenie przepisów prawa, ale odnosiły się do zupełnie rozbieżnych sytuacji i nastąpiły w zupełnie różnych okolicznościach. W pierwszym przypadku R. K. podejmował te czynności w celu odstąpienia w związku z zatrzymaniem do kontroli drogowej, zaś w drugim celem wydania postanowienia o umorzeniu postępowania przygotowawczego.

W pkt 51 zaskarżonego wyroku sąd przyjął, że M. M. (1) dopuścił się czynów opisanych w pkt CXXI i CXXII części wstępnej wyroku w ciągu przestępstw z czynami opisanymi w pkt CXXVII, CXXVIII, CXXXII, CXXXIII, CXXXIV, CXXXVI, CXXXVII części wstępnej wyroku w sytuacji. Tymczasem również w tym przypadku nie został dopełniony wymóg popełnienia wszystkich przypisanych czynów „w krótkim odstępie czasu". Przestępstwa opisane w pkt CXXI i CXXII zostały popełnione odpowiednio w dniach 29 stycznia 2004 r. i 28 maja 2004 r., zaś kolejne chronologicznie przestępstwo opisane w pkt CXXVII w dniu 23 czerwca 2005 r. Dlatego też powinnością sądu było orzeczenie jednej kary za ciąg przestępstw opisanych w pkt CXXI i CXXII części wstępnej wyroku przy zastosowaniu art. 91 § 1 k.k. oraz odrębnej kary za ciąg przestępstw opisanych w pkt CXXVII, CXXVIII, CXXXII, CXXXIII, CXXXIV, CXXXVI, CXXXVII części wstępnej wyroku przy zastosowaniu art. 91 § 1 k.k.

Taka sama sytuacja miała również miejsce w kolejnych rozstrzygnięciach dotyczących tego oskarżonego.

W pkt 52 wyroku M. M. (1) został skazany za popełnienie czynów opisanych w pkt CXXIII i CXXXVIII części wstępnej wyroku w ciągu przestępstw z czynami opisanymi w pkt CXXXI i CXXXV części wstępnej wyroku. W tym przypadku przerwa pomiędzy czynem z pkt CXXXI i CXXXV a pozostałymi jest znaczna tj. nie pozwalająca na użycie określenia

„w krótkich odstępach czasu". Czyn z pkt CXXXI miał miejsce w sierpniu – wrześniu 2005 r. a z pkt CXXXV w styczniu – lutym 2006 r., ale za to czyn z pkt CXXIII miał miejsce w czerwcu 2004 r., a z pkt CXXXVIII w listopadzie 2006 r. Zatem dwa ostatnie przestępstwa powinny stanowić odrębne przestępstwa, co powinno skutkować orzeczeniem jednostkowych kar na podstawie przepisów, którego znamiona każdy z czynów wyczerpuje oraz odrębnej kary za ciąg przestępstw opisanych w pkt CXXXI i CXXXV części wstępnej wyroku przy zastosowaniu art. 91 § 1 k.k.

W pkt 53 zaskarżonego wyroku nastąpiła obrazę prawa materialnego, a to art. 91 § 1 k.k., gdyż nietrafnie uznano, iż oskarżony dopuścił się czynów opisanych w pkt CXXIV, CXXVI, CXXXIX części wstępnej wyroku w ciągu przestępstw w sytuacji. Występki te miały miejsce odpowiednio 11/12 sierpnia 2004 r., 24 marca 2005 r. i 18/19 listopada 2006 r., a więc nie zostały one popełnione „w krótkim odstępie czasu". Powoduje to, że stanowią odrębne przestępstwa, co powinno skutkować orzeczeniem jednostkowych kar na podstawie przepisów, którego znamiona każdy z tych czynów wyczerpuje.

Podobne uchybienia miały miejsce w przypadku skazań W. P. za popełnienie kolejnych ciągów przestępstw, co zostało trafnie wytknięte w apelacji oskarżyciela publicznego.

Sąd okręgowy niewłaściwe zastosował instytucję z art. 91 § 1 k.k. w pkt 68 wyroku, gdzie przyjął, że oskarżony dopuścił się czynów opisanych w pkt CXLVII i CCXX części wstępnej wyroku w ciągu przestępstw z czynami opisanymi w pkt CLVII, CLXVIII, CLXX, CLXXVI, CXCV części wstępnej wyroku. Błędnie jednak przyjął, że odstęp pomiędzy czynami z pkt CXLVII (14 stycznia 2004 r.) i CCXX (6 czerwca 2007 r.) jest krótki w odniesieniu do czynów CLVII (13 stycznia 2005 r.), CLXVIII (20 maja 2005 r.), CLXX, (20 maja 2005 r.), CLXXVI (23 czerwca 2005 r.), CXCV (10 października 2005 r.). Powyższe zestawienia wskazuje na to, że czyny z pkt CXLVII i CCXX stanowią odrębne przestępstwa, co powinno skutkować orzeczeniem za nie jednostkowych kar oraz odrębnej kary za ciąg przestępstw opisanych w pkt CLVII, CLXVIII, CLXX, CLXXVT, CXCV części wstępnej wyroku przy zastosowaniu art. 91 § 1 k.k. pozwalający wymierzyć jedną karę.

Brak było podstaw do tworzenia ciągu przestępstw w sposób, w jaki uczynione to zostało w pkt 69 wyroku. Sąd uznał mianowicie, że W. P.dopuścił się czynu opisanego w pkt CXLVIII części wstępnej wyroku w ciągu przestępstw z czynami opisanymi w pkt CLI, CLIV, CLVI, od CLVIII do CLXII, od CLXIV do CLXVII, CLXIX, CLXXI, CLXXIV, CLXXV, CLXXVII, od CLXXX do CLXXXIII, CXCI, CXCIII, CXCIV, CXCVI, CXCVIII, CXCIX, od CCI do CCIII, od CCV do CCVII, od CCIX do CCXVI części wstępnej wyroku. Tymczasem czyn z pkt CXLVIII został popełniony 9 miesięcy przed kolejnym czynem objętym tym ciągiem. Miał on bowiem miejsce w dniu 14 stycznia 2004 r., a następny czyn z pkt CLI w dniu 14 października 2004 r. W opisanej sytuacji, gdy nie zostały one popełniony „w krótkim odstępie czasu", należało uznać, że pierwszy z nich stanowi odrębne przestępstwo, co powinno skutkować orzeczeniem za niego jednostkowej kary oraz odrębnej kary za ciąg przestępstw opisanych w pkt CLI, CLIV, CLVI, od CLVIII do CLXII, od CLXIV do CLXYII, CLXIX, CLXXI, CLXXIV, CLXXV, CLXXVII, od CLXXX do CLXXXIII, CXCI, CXCIII, CXCIV, CXCVI, CXCVIII, CXCIX, od CCI do CCIII, od CCV do CCVII, od CCIX do CCXVI części wstępnej wyroku przy zastosowaniu art. 91 § 1 k.k.

Nieco inna sytuacja zaistniała przy tworzeniu ciągu przestępstw w pkt 70 wyroku. Uznano tam bowiem, że oskarżony dopuścił się czynu opisanego w pkt CL części wstępnej wyroku w ciągu przestępstw z czynami opisanymi w pkt CLIII, CLV, CLXXII, CLXIII, CLXXVIII, CLXXXIV, CLXXXVIII, CLXXXIX, CXC, CXCII, CXCVII, CC, CCIV części wstępnej wyroku. Jednakże zachowanie opisane w pkt CL nie posiada tożsamej kwalifikacji prawnej z pozostałymi czynami, gdyż stanowi występek z art. 270 § 1 k.k. i art. 272 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., a pozostałe występki z art. 270 § 1 k.k., art. 272 k.k. i art. 273 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. Brak zatem spełnienia warunku w postaci tożsamej kwalifikacji nie pozwala na stosowanie przepisu z art. 91 § 1 k.k. w taki sposób jak uczynił to sąd pierwszej instancji. Czyn z pkt CL winien stanowić odrębne przestępstwo, za który powinna zostać wymierzona osobna kara, a pozostałe czyny opisane w pkt CLIII, CLV, CLXXII, CLXIII, CLXXVIII, CLXXXIV, CLXXXVIII, CLXXXIX, CXC, CXCII, CXCVII, CC, CCIV części wstępnej wyroku czyn ciągły, za który należało orzec jedną karę.

Obraza prawa materialnego, a to art. 91 § 1 k.k. miała miejsce również w pkt 71 wyroku. Czyn opisany w pkt CXLIX części wstępnej wyroku został popełniony w nocy z 11/12 sierpnia 2004 r., natomiast kolejny czyn opisany w pkt CLXIII został popełniony w dniu 24 marca 2005 r., a czyn z pkt CLXXIX w dniu 11 lipca 2005 r. Zatem ponad siedmiomiesięczny odstęp pomiędzy czynem z pkt CXLIX, a następnymi nie pozwalał na obejmowanie ich wszystkich jednym ciągiem przestępstw. Ciąg przestępstw tworzyły bowiem jedynie czyny z pkt CLXIII i CLXXIX, a czyn z pkt CXLIX odrębne przestępstwo wymagające odrębnego ukarania.

W pkt 72 wyroku oskarżony został uznany winnym popełnienia dwóch przestępstw, a w związku z tym, że tworzyły one ciąg przestępstw na podstawie art. 91§ 1 k.k., wymierzono za nie jedną karę. Takie rozstrzygnięcie było niedopuszczalne, gdyż nie zostały spełnione przesłanki materialno prawne pozwalające na konstruowanie ciągu przestępstw. Czyn z pkt CLII został popełniony w grudniu 2004 r. a z pkt CLXXXVII w okresie od 8 września do 8 listopada 2005 r. Upływ prawie 9 miesięcy czasu nie pozwala na stwierdzenie, że czyny zostały popełnione „w krótkim odstępie czasu." W związku należało uznać, że stanowią one odrębne przestępstwa, co powinno skutkować orzeczeniem jednostkowych kar na podstawie przepisów, którego znamiona każdy z tych czynów wyczerpuje.

Naruszenie przesłanek z art. 91 § 1 k.k. nastąpiło również w pkt 74 wyroku, gdzie uznano, iż W. P. dopuścił się czynu opisanego w pkt CCXXI części wstępnej wyroku w ciągu przestępstw z czynami opisanymi w pkt CLXXXV, CCVIII części wstępnej wyroku. Pomiędzy pierwszym czynem popełnionym w dniu 19 czerwca 2007 r., a bezpośrednio go poprzedzającym z pkt CCVIII popełnionym w lutym 2006 r., był odstęp blisko 16 miesięcy. Zatem w sytuacji, gdy nie została spełniona przesłanka „w krótkim odstępie czasu", konieczne było uznanie, że czyn z pkt CCXXI stanowi odrębne przestępstwo, co powinno skutkować orzeczeniem jednostkowej kary oraz odrębnej kary za ciąg przestępstw opisanych w pkt CLXXXV i CCVIII części wstępnej wyroku przy zastosowaniu art. 91 § 1 k.k.

W pkt 75 wyroku skazano W. P. za popełnienie dwóch czynów opisanych w pkt CCXVIII (od 13 do 28 września 2006 r.) i CCXXIX (od 23 do 28 maja 2007 r.) części wstępnej wyroku, za które wymierzono jedną karę na podstawie art. 91 § 1 k.k. Uchybienie w tym przypadku polegało na ty, że odstęp czasu pomiędzy czynami wynoszący 8 miesięcy, nie dawał podstaw do budowania ciągu przestępstw. W sytuacji, gdy nie zostały one popełnione „w krótkim odstępie czasu", niezbędnym było uznanie, iż stanowią odrębne przestępstwa, co powinno skutkować orzeczeniem jednostkowych kar na podstawie przepisów, którego znamiona każdy z tych czynów wyczerpuje,

Ostatnia taka sytuacja dotyczyła D. S., który w pkt 81 wyroku został skazany za ciąg przestępstw obejmujący czyny z pkt CCXXIII, CCXXV oraz CCXXVI, CCXXVII w sytuacji, gdy nie zostały popełnione „w krótkim odstępie czasu". Dwa pierwsze zostały popełnione odpowiednio w okresie od 27 czerwca do 8 lipca 2003 r. oraz w okresie od 28 maja do 16 czerwca 2004 r., a dwa pozostałe w okresie od 8 sierpnia do 6 września 2005 r. oraz od 20 stycznia do 22 lutego 2006 r. Pomiędzy pierwszym a drugim czynem miała miejsce przerwa wynosząca około 10 miesięcy, zaś pomiędzy drugim a trzecim około 15 miesięcy. W tej sytuacji należało orzec jednostkowe kary za czyny z pkt CCXXIII i CCXXV części wstępnej wyroku oraz odrębną karę za ciąg przestępstw opisanych w pkt CCXXVI i CCXXVII części wstępnej wyroku przy zastosowaniu art. 91 § 1 k.k.

Innym uchybieniem, związanym ze stosowaniem art. 91 § 1 k.k., było jego powoływanie w podstawie skazania za poszczególne ciągi przestępstw. Sąd okręgowy w sposób nieprawidłowy wskazywał ten przepis w pkt 3, 4, 8, 10, 11, 18, 19, 31, 35, 36, 48, 51, 52, 53, 55, 68, 69, 70, 71, 72, 74 i 75 zaskarżonego wyroku jako uzupełnienie kwalifikacji prawnej przypisanych przestępstw. W tym przedmiocie Sąd Apelacyjny w Katowicach prezentuje konsekwentne stanowisko i do cytowanych w apelacji orzeczeń można jeszcze dodatkowo powołać wyrok tut. sądu z dnia 11.05.2000 r. sygn. II AKa 92/00 publ. Prok.i Pr.-wkł. 2000/11/20. Stwierdza się tam wyraźnie, że „w punkcie określającym w wyroku podstawę kwalifikacji prawnej powoływany być powinien jedynie przepis części szczególnej, określający znamiona przestępstwa, nie jest natomiast dopuszczalne powoływanie w tym miejscu przepisu art. 91 § 1 k.k., ponieważ nie wpływa on w żaden sposób na proces kwalifikacji prawnej. Ten ostatni przepis powołuje się natomiast przy podstawie wymiaru kary".

Innego rodzaju obraza prawa materialnego wiązała się z naruszeniem art. 85 k.k., który był powoływany jako podstawa prawna wymiaru kary łącznej w sytuacji, gdy łączeniu podlegały kary wymierzone za dwa lub więcej ciągi przestępstw albo za ciąg przestępstw oraz inne przestępstwo. Taka sytuacja miała miejsce w przypadku kar łącznych wymierzonych Z. Ż.w pkt 15 wyroku, J. C. (1)w pkt 20 wyroku, Ł. J.w pkt 27 wyroku, R. K.w pkt 40 wyroku, M. M. (1)w pkt 58 wyroku, W. P.w pkt 70 wyroku i D. S.w pkt 81 wyroku. Tymczasem „skoro przepis prawny art. 85 k.k. określa zasady orzekania kary łącznej w przypadku, gdy sprawca popełnił przypisane mu przestępstwa w ich realnym zbiegu, a art. 91 § 2 k.k. dotyczy sytuacji, w której sprawca popełnił w warunkach określonych w art. 85 k.k. dwa lub więcej ciągów przestępstw określonych w § 1 art. 91 k.k. lub ciąg przestępstw oraz inne przestępstwo, to powołanie w podstawie prawnej wymiaru kary łącznej art. 85 k.k. i art. 91 § 2 k.k. jest wadliwe. W tej drugiej sytuacji, podstawą prawną wymiaru kary łącznej winien być art. 91 § 2 k.k., bo zasady orzekania kary łącznej w takiej sytuacji są określone w tym właśnie przepisie prawnym". (wyrok S.A. w Katowicach z dnia 4.06.2009 r. sygn. II AKa 139/09 publ. LEX nr 553855)

Obraza prawa materialnego związana z niewłaściwym zastosowaniem przepisu kodeksu karnego miała miejsce również w pkt 5 i 48 zaskarżonego wyroku. W obu przypadkach sąd okręgowy wymierzył karę oskarżonym Z. Ż. i M. M. (1) na podstawie art. 296 § 2 k.k. Tymczasem z opisu przypisanych czynów oraz przyjętej w wyroku kwalifikacji wynikało, że ich zachowanie wyczerpywało znamiona występków z art. 296a § 2 k.k. W tej sytuacji kara powinna zostać wymierzona właśnie na podstawie przepisu z art. 296a § 2 k.k., który przecież w swojej dyspozycji zawiera własną sankcję i związku z tym powinien stanowić podstawę jej wymiaru.

Kolejne uchybienie miało miejsce w pkt 13 i 14 oraz 37 i 38 zaskarżonego wyroku. Sąd okręgowy w tych rozstrzygnięciach w podstawie skazania powołał w sposób błędny art. 12 k.k. Z opisu przestępstw, które przypisano Z. Ż. i R. K., jak również z uzasadnienia zaskarżonego wyroku, w żaden sposób nie wynika, aby stanowiły one czyny ciągłe. Wobec tego wadliwe powołanie art. 12 k.k. w kwalifikacji prawnej stanowiło obrazę prawa materialnego.

Następne uchybienie wskazywane przez oskarżyciela publicznego polegało na naruszeniu art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. Zgodnie z treścią tego przepisu wyrok skazujący powinien ponadto zawierać dokładne określenie przypisanego oskarżonemu czynu oraz jego kwalifikację prawną. Niepowołanie pełnej kwalifikacji prawnej przypisanego oskarżonemu czynu, poprzez pominięcie w podstawie prawnej skazania treści przepisu, którego zachowanie sprawcy realizował, stanowi obrazę prawa procesowego, która ma wpływ na treść wyroku. W niniejszej sprawie sąd odwoławczy, w ślad za apelacją prokuratora, dopatrzył się siedmiu takich uchybień.

Sąd pierwszej instancji przy redagowaniu wyroku w części rozstrzygającej, skazując poszczególnych oskarżonych za określone przestępstwa, zastosował technikę polegającą na odwoływaniu się do opisu danego czynu z części wstępnej, bez powtarzania jego treści. Następnie w przypadku ciągu przestępstw zbiorczo wskazywał kwalifikację prawną tych przestępstw, które wchodziły w jego skład. Taka praktyka nie jest do końca prawidłowa, gdyż zgodnie z regułami, skazanie za przestępstwa pozostające w ciągu przestępstw wiąże się z koniecznością przytoczenia przypisanego czynu (wprost lub tak jak miało to miejsce w tej sprawie pośrednio), ale następnie wskazania kwalifikacji prawnej osobno co do każdego z nich. Wskazanie podstawy prawnej skazania w sposób zbiorczy ma tę niedogodność, że nie pozwala przypisać określonej kwalifikacji prawnej do konkretnego czynu. Ma to miejsce zwłaszcza wówczas, gdy kwalifikacja ta nie jest jednorodna, co jest możliwe przy stosowaniu instytucji z art. 91 § 1 k.k., w sytuacji gdy w ciągu pozostają czyny w postaci dokonanej jak i usiłowanej.

Niezależnie jednak od powyższych uwag należy wytknąć, że dokonując zbiorczej kwalifikacji, aż w siedmiu przypadkach nie powołał wszystkich niezbędnych przepisów ustawy karnej, które w sposób pełny odzwierciedlałyby zachowanie oskarżonych.

W pkt 3 zaskarżonego wyroku w podstawie skazania pominął kwalifikacje prawną czynu z pkt XXII części wstępnej wyroku tj. przepisów art. 231 § 1 i 2 k.k., art. 271 § 1 i 3 k.k., z art. 286 § 1 k.k. i z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k., art. 298 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. oraz art. 65 § 1 k.k. W rezultacie przypisał Z. Ż. popełnienia ciągu przestępstw wyczerpującego ustawowe jedynie znamiona z art. 231 § 1 i 2 k.k. art. 271 § 1 i 3 k.k., art. 286 § 1 k.k., art. 298 § 1 k.k.

w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 65 § 1 k.k., a także z art. 231 § 1 i 2 k.k., art. 271 § 1 i 3 k.k., art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k., art. 298 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. oraz art. 65 § 1 k.k.

W pkt 11 pominięty został w kwalifikacji prawnej czynów z pkt LII i LVIII części wstępnej wyroku, stanowiących ciąg przestępstw, przepis z art. art. 65 § 1 k.k. Wskazany ciąg przestępstw składał się z jednego czynu z art. 296a § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i art. 65 § 1 k.k. oraz dwóch czynów z art. 296a § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. Pominięcie w tym ostatnim przypadku art. 65 § 1 k.k. doprowadziło do sytuacji, że przypisano Z. Ż. popełnienia ciągu przestępstw wyczerpującego ustawowe znamiona z art. 296 a § 2 k.k. oraz art. 296 a § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i art. 65 § 1 k.k.

W pkt 18 wyroku przytoczono w podstawie skazania niepełną kwalifikację prawną czynów z pkt LX, LXIII, LXV i LXVI części wstępnej wyroku pomijając art. 65 § 1 k.k. Z kolei odnosząc się do pkt LXII części wstępnej wyroku pominięto art. 286 § 1 k.k. i art. 298 § 1 k.k. części wstępnej wyroku przy opisie ciągu przestępstw. W konsekwencji przypisano J. C. (1) popełnienia ciągu przestępstw wyczerpującego ustawowe znamiona z art. 286 § 1 k.k., art. 298 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. , a także z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. przy zast. art. 65 § 1 k.k. Prawidłowa podstawa skazania powinna odzwierciedlać kwalifikację czynów z pkt LX, LXIII, LXV i LXVI części wstępnej wyroku tj. z art. 286 § 1 k.k., art. 298 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. oraz czynu z pkt LXII części wstępnej wyroku tj. z art. 286 § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 298 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

W pkt 31 wyroku w podstawie skazania opuszczona została kwalifikacji prawna czynów z pkt XCI i CIII. W rezultacie przypisano R. K. popełnienia ciągu przestępstw wyczerpującego ustawowe znamiona z art. 231 § 1 i 2 k.k., z art. 271 § 1 i 3 k.k., z art. 286 § 1 k.k. i z art. 298 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. oraz art. 65 § 1 k.k. podczas gdy powinna być uzupełniona o kwalifikację opisującą czyny z pkt XCI i CIII części wstępnej wyroku zakwalifikowane z art. 231 § 1 i 2 k.k., z art. 271 § 1 i 3 k.k., z art. 13 § 1 k.k. i w zw. z art. 286 § 1 k.k. i z art. 298 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k.

W pkt 51 wyroku również kwalifikacja prawna została opisana w sposób niepełny. W podstawie skazania pominięto bowiem kwalifikację prawną czynu z pkt CXXXIII części wstępnej wyroku przy opisie ciągu przestępstw, co spowodowało przypisanie M. M. (1) popełnienia ciągu przestępstw wyczerpującego ustawowe znamiona jedynie z art. 286 § 1 k.k., art. 298 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 65 § 1 k.k., podczas gdy czyn z pkt CXXXIII części wstępnej wyroku został zakwalifikowany z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 298 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

W pkt 52 wyroku z kolei nie przytoczono kwalifikacji prawnej w ukształtowanym ciągu przestępstw czynu z pkt CXXXVIII części wstępnej wyroku wyczerpującego znamiona z art. 296a § 2 k.k. i w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k. Spowodowało to, że M. M. (1) przypisano jedynie popełnienia ciągu przestępstw wyczerpującego ustawowe znamiona z art. 296a § 2 k.k. i art. 65 § 1 k.k., które to przepisy stanowiły kwalifikację czynów z pkt CXXIII, CXXXI i CXXXV.

Wreszcie w punkcie 69 wyroku w podstawie skazania nie powołano pełnej kwalifikacji prawnej czynów z pkt CXLVIII, CLI, CLIV, CLVI, od CLVIII do CLXII, od CLXIV do CLXVII, CLXIX, CLXXI, CLXXV, CLXXVII, od CLXXX do CLXXXIII, CXCI, CXCIII, CXCIV, CXCVI, CXCIX, od CCI do CCIII, od CCV do CCVII, od CCIX do CCXII części wstępnej wyroku poprzez pominięcie art. 65 § 1 k.k. oraz kwalifikacji prawnej czynu z pkt CLXXIV tj. z art. 286 § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 298 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. W rezultacie przypisano W. P. popełnienia ciągu przestępstw wyczerpującego znamiona z art. 286 § 1 k.k., art. 298 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. oraz art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k., art. 298 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 65 § 1 k.k., podczas gdy kwalifikacja ta powinna po przepisach z art. 286 § 1 k.k. i art. 298 § 1 k.k. w zw. z. art. 11 § 2 k.k. winna być uzupełniona o art. 65 § 1 k.k., a dodatkowo także o przepisy z art. 286 § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 298 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

Obraza prawa materialnego, to art. 65 § 1 k.k., nastąpiła również w pkt 32 zaskarżonego wyroku. Sąd pierwszej instancji nie powołał tego przepisu w podstawie prawnej wymiaru kary i skazania, względem R. K. odnośnie czynu z art. 270 § 1 k.k., art. 272 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. Tymczasem z opisu i kwalifikacji prawnej czynu wynikającej z treści

aktu oskarżenia, a przyjętej przez sąd, o czym świadczy sformułowanie o uznaniu R. K. „winnym popełnienia opisanego powyżej w pkt XCVI przestępstwa", jak też z ustalonego stanu faktycznego w uzasadnieniu wyroku wynikało, iż oskarżony działał w ramach zorganizowanej grupy przestępczej.

Naruszeniem art. 65 § 1 k.k. nastąpiło także w pkt 68, 69, 70, 71, 72, 73, 74, 75, 76 wyroku w stosunku do W. P.. Sąd okręgowy niezasadnie powołał tam wskazany przepis jako podstawę wymiaru kary, skoro względem tego oskarżonego zastosowano instytucje nadzwyczajnego złagodzenia kary. Zgodnie z treścią art. 57 § 2 k.k. jeżeli zbiegają się podstawy nadzwyczajnego złagodzenia i obostrzenia, sąd może zastosować nadzwyczajne złagodzenie albo obostrzenie kary. W wypadku zbiegu nadzwyczajnego obostrzenia i złagodzenia kary tracą one obligatoryjny charakter przewidziany przepisem szczególnym. Przy podejmowaniu decyzji, którą z tych konkurujących możliwości wybrać i w jakiej wysokości orzec karę, sąd powinien nade wszystko kierować się zasadami wymiaru kary, o których mowa w art. 53 k.k. W niniejszej sprawie sąd orzekł karę z nadzwyczajnym złagodzeniem, a zatem powoływanie przepisu z art. 65 § 1 k.k. stanowiącego podstawę do ewentualnego jej obostrzenia, było wadliwe.

Obrazę prawa materialnego, a to art. 270 § 3 k.k., stanowiło błędne powołanie tego przepisu w podstawie skazania R. K. za czyn z pkt 33 wyroku. Sąd uznał tam bowiem oskarżonego za winnego popełnienia przestępstwa opisanego w pkt XC aktu oskarżenia. Z dokonanego przez prokuratora opisu, jak i powołanej przez niego kwalifikacji prawnej czynu jednoznacznie wynika jednak, iż jego zachowanie wyczerpało ustawowe znamiona przestępstwa z art. 271 § 3 k.k. Zatem skazanie za taki czyn nie mogło stanowić występku z art. 270 § 3 k.k. w kumulatywnej kwalifikacji z innymi czynami.

W pkt 55 oraz 80 zaskarżonego wyroku sąd okręgowy dopuścił się z kolei obrazy art. 11 § 3 k.k. W przypadku pierwszego rozstrzygnięcia M. M. (1)został uznany winnym czynów stanowiących ciąg przestępstw z art. 271 § 3 k.k., 270 § 1 k.k., 273 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i 65 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § l k.k. i za to na podstawie 270 § 1 k.k. w zw. art. 11 § 3 k.k. i 65 § 1 k.k. oraz art. 91 § 1 k.k. skazał go na karę 1 roku pozbawienia wolności. W drugim przypadku uznał D. S.winnym popełnienia przestępstwa z art. 296a § l k.k. i art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 296a § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. skazał go na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Zgodnie z treścią art. 11 § 3 k.k. w przypadku kumulatywnej kwalifikacji prawnej czynu sąd wymierza karę na podstawie przepisu przewidującego karę najsurowszą. Zatem z obu sytuacjach karę należało wymierzyć na podstawie art. 271 § 3 k.k., który jest zagrożony karą pozbawienia wolności od 6 miesięcy do 8 lat.

Obraza art. 11 § 3 k.k., chociaż nieco innego rodzaju niż wcześniej, miała miejsce także w pkt 50 wyroku. Błędnie został powołany ten przepis w podstawie prawnej wymiaru kary w sytuacji, gdy z opisu i kwalifikacji prawnej czynu wynikającej z treści aktu oskarżenia, a przyjętej przez sąd, jednoznacznie wynikało, iż oskarżony W. P. swoim zachowaniem wyczerpał znamiona określone w jednym przepisie ustawy karnej tj. z art. 258 § 1 k.k., który nie pozostawał w kumulatywnej kwalifikacji z innymi przepisami.

Obraza prawa procesowego, która miała wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, nastąpiła z kolei w związku z naruszeniem art. 424 § 1 pkt 2 k.p.k. W pkt 14 i 38 zaskarżonego wyroku sąd okręgowy uznał Z. Ż. i R. K. za winnych popełnienia przestępstwa z art. 263 § 1 k.k. Zaznaczył jednak, że z opisu zarzucanych czynów eliminuje stwierdzenie o działaniu tych oskarżonych przy popełnianiu tych występków w zorganizowanej grupie przestępczej. Dał temu również wyraz w kwalifikacji prawnej nie powołując tam przepisu z art. 65 § 1 k.k. Odmiennie zatem ocenił zachowanie Z. Ż. i R. K. od tego jak przedstawił je w akcie oskarżenia prokurator. Problem jednak w tym, że swojego stanowiska w żaden sposób nie uzasadnił. W pisemnych motywach zaskarżonego orzeczenia nie ma nawet najmniejszej wzmianki o przyczynach takiego rozstrzygnięcia, która pozwoliłaby zrozumieć motywy, którymi kierował się sąd. Tymczasem z godnie z treścią art. 424 § 1 k.p.k uzasadnienie wyroku skazującego powinno zawierać dokładne ustalenie podstawy faktycznej orzeczenia, a więc przedstawiać najistotniejsze fakty i okoliczności przebiegu zdarzenia będącego przedmiotem rozpoznania oraz mające znaczenie dla właściwej oceny tego zdarzenia okoliczności wcześniejsze i późniejsze. Sąd odwoławczy nie może bowiem samodzielnie dokonywać ustaleń stanu faktycznego ani domyślać się faktów będących podstawą rozstrzygnięcia. Ustaleń tych faktów powinien dokonać sąd pierwszej instancji, by strony mogły poznać stanowisko sądu i ewentualnie sformułować przeciw niemu zarzuty, a następnie by

sąd odwoławczy mógł sprawdzić poprzez treść zarzutów trafność dokonanych ustaleń. Uzasadnienie wyroku sądu I instancji ma przedstawiać stanowisko tego sądu, którego badanie jest przedmiotem kontroli odwoławczej. Zatem w niniejszej sprawie obowiązkiem sądu okręgowego było wyjaśnienie dlaczego uznał, wbrew stanowisku oskarżyciela, że Z. Ż. i R. K. dopuszczając się przestępstw z art. 263 § 1 k.k. nie działali w ramach zorganizowanej grupy przestępczej.

Rację należy również przyznać oskarżycielowi publicznemu, gdy podnosił zarzut obrazy art. 413 § 1 pkt 6 k.p.k. W punkcie 89 wyroku, w którym zasadzono od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe zabrakło w podstawie tego rozstrzygnięcia art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973 r. opłatach w sprawach karnych. Przepis ten przewiduje obowiązek nałożenia opłaty za orzeczenia kary grzywny obok pozbawienia wolności, co właśnie nastąpiło w pkt 77 wyroku w przypadku wymierzenia kary łącznej W. P..

Sąd apelacyjny przyznał rację skarżącemu również odnośnie zarzutu błędnych ustaleń faktycznych, które pozwoliły na wydanie wyroku uniewinniającego S. F.. Oskarżony stawał pod zarzutem popełnienia przestępstwa z art. 228 § 1 k.k. i art. 286 § 1 k.k. i art. 298 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. Sąd pierwszej instancji uwolnił go od zarzutu przyjęcia korzyści majątkowej w zamian za zachowanie stanowiące naruszenie przepisów prawa w celu wyłudzenia odszkodowania z (...) S.A., gdyż oparł się na zeznaniach złożonych podczas rozprawy przez M. M. (4) i wyjaśnieniach M. Ż. (1). S. F. nie przyznawał się do winy twierdząc, że nie obsługiwał kolizji z dnia 7 grudnia 2005 r. Jego zdaniem czynności służbowe wykonywał wówczas wyłącznie drugi z funkcjonariuszy policji pełniących wówczas służbę patrolową - M. M. (4). Sam w tym czasie przebywał w radiowozie, nie mając świadomości, że jego znajomy przyjął korzyść majątkową w związku z poświadczeniem autentyczności rzekomej kolizji drogowej. Tę wersję potwierdzili przesłuchani na rozprawie M. M. (4) i Z. Ż., którzy w ten sposób zmienili swoje wcześniejsze wyjaśnienia. Sąd przyjął ich twierdzenia za prawdziwe mimo, iż w postępowaniu przygotowawczym obaj obciążali oskarżonego. M. M. (4) swoje stanowisko podtrzymał nawet podczas konfrontacji z udziałem S. F..

Ocena materiału dowodowego przeprowadzona przez sąd pierwszej instancji, uznająca wyjaśnienie S. F. za prawdziwe, jawi się jednak jako dowolna, a więc sprzeczna z zasadami wynikającymi z art. 7 k.p.k. Taka ocena dowodów musi z kolei prowadzić do błędnych ustaleń faktycznych, co potwierdza słuszność zarzutu oskarżyciela. „Błąd w ustaleniach faktycznych wynikać może z niepełności materiału dowodowego (błąd "braku") lub z przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów (błąd "dowolności"). W orzecznictwie Sądu Najwyższego wypracowano wymogi, którym podlegać musi ocena dowodów, aby nie przekształciła się w "dowolną". Tak więc przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k. wtedy, gdy:

- jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy (art. 410 k.p.k.) i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy (art. 2 § 2 k.p.k.),

- stanowi wyraz rozważenia wszystkich tych okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 k.p.k.),

- jest wyczerpujące i logiczne - z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego - uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k.). (wyrok S.A. w Łodzi z dnia 20.03.2002 r. sygn. akt II AKa 49/02 publ. Prok. i Pr. - wkł. 2004/6/29).

Z treści pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika, że sądowi okręgowemu uwadze umknęły wyjaśnienia złożone w postępowaniu przygotowawczym przez M. Ż. (2) i M. M. (4). Świadczy o tym stwierdzenie zawarte na str. 216 uzasadnienia, gdzie stwierdza się, że „żaden z dowodów przedstawionych przez oskarżyciela w toku postępowania, ani bezpośrednio, ani nawet pośrednio nie wykazywał by S. F. wiedział o przestępnych planach i ich realizacji przez swoich kolegów i by z nimi wchodził w jakiekolwiek przestępcze porozumienie". Taki pogląd nie uwzględnia w najmniejszym stopniu treści dowodów zgromadzonych na etapie postępowania przygotowawczego. Tymczasem M. Ż. (2) wyjaśniał, że na temat „ustawienia" kolizji rozmawiał z oboma funkcjonariuszami policji. (k. 5261). To samo potwierdził M. M. (4) dodając, ze za otrzymane 200 zł. obaj ze S. F. kupili wódkę. Co istotne podczas składania swoich pierwszych wyjaśnień na etapie postępowania sądowego swoje wcześniejsze stanowisko podtrzymał (k. 9907). Zmienił je dopiero wówczas, gdy swoją wersję przedstawił na rozprawie S. F.. W przypadku świadka M. M. (4) z kolei sąd odniósł się co prawda

do jego wcześniejszych wyjaśnień, ale na rozprawie w/wym. odwołał tylko te pomówienia, które składał podczas konfrontacji. Nie wycofał się natomiast ze swoich twierdzeń, które udokumentowano w protokole przesłuchania na k. 7205.

Pominięcie tych okoliczności musi prowadzić do przekonania, że sąd okręgowy nie wziął pod uwagę wszystkich okoliczności, a w związku z tym nie poddał ich wszechstronnej analizie. Sąd apelacyjny nie przesądza jednak o wiarygodności bądź niewiarygodności określonych dowodów, lecz wskazuje na potrzebę dokonania rzetelnej oceny całokształtu materiału dowodowego. Dopiero wówczas można dokonywać ustaleń faktycznych, które staną się podstawą wyroku. Podkreśla także konieczność sporządzenia wyczerpującego uzasadnienia, w stopniu umożliwiającym zapoznanie się z tokiem rozumowania sadu pierwszej instancji, co umożliwi rzetelną kontrolę zaskarżonego wyroku.

Podobnie sąd apelacyjny odniósł się do kolejnego zarzutu związanego z uniewinnieniem D. S.od zarzutu popełnienia przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. Wyrok tej treści zapadł, gdyż brak było dowodów na to, aby oskarżony wiedział i miał świadomość tego, iż współpracujący z nim „M. M. (1)działa wspólnie i porozumieniu z innym osobami w ramach zorganizowanej grupy przestępczej".

Niewątpliwie do przypisania przestępstwa z art. 258 § 1 k.k., to jest brania udziału w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnienie przestępstw, konieczna jest świadomość tej okoliczności przez członków grupy i co najmniej akceptacja tego faktu. Świadomość funkcjonowania struktury przestępczej o charakterze zorganizowanej grupy musi być przy tym ewidentna i nie ulegać żadnej wątpliwości. Skoro występek z art. 258 § 1 k.k. można popełnić tylko umyślnie (art. 8 k.k.), to świadomość istnienia takiej grupy jest niezbędnym warunkiem przypisania udziału w niej. Nie można należeć do zorganizowanej grupy przestępczej, nie wiedząc, że taka grupa istnieje. Nie wystarczy, że istnienia grupy i współdziałania z nią sprawca mógł i powinien się domyślać, bo powinność (i możliwość) domyślania się są znamionami nieumyślności (art. 9 par. 2 k.k.), zatem nie spełniają znamienia umyślności występku z art. 258 § 1 k.k.

W aspekcie zatem powyższego sąd okręgowy był obowiązany, czego nie uczynił, rzetelnie rozważyć, czy miał on świadomość istnienia zorganizowanej grupy przestępczej i swojego w niej udziału, a także wskazać dowody i okoliczności na fakt ten wskazujące lub temu przeczące. Nie jest bowiem takim rozważeniem arbitralne stwierdzenie, że oskarżony nie brał udział w grupie przestępczej i ogólnikowe powołanie się na zebrany, lecz bliżej nie sprecyzowany materiał dowodowy.

Kierując się powyższymi względami, wobec nie wskazania przez sąd pierwszej instancji, w oparciu o jakie kryteria ustalił brak świadomości po stronie D. S.istnienia grupy przestępczej i w konsekwencji przynależności do takiej grupy, sąd apelacyjny, z uwagi na niemożność dokonania rzeczowej kontroli odwoławczej, uznał za konieczne uchylenie zaskarżonego wyroku w tej części zaskarżonej.

D. S.w toku składanych wyjaśnień nie przyznał się do udziału w zorganizowanej grupie przestępczej. Stąd przy ponownym rozpoznaniu sprawy, winien sąd okręgowy dokonać przesłuchania osób, które mogły posiadać wiedzę na temat rzeczywistej roli oskarżonego przy wycenianiu szkód w samochodach uczestniczących w rzekomych kolizjach. Największa wiedzę powinien posiadać M. M. (1), ale istotne wiadomości mogą mieć również W. P.oraz M. Ż. (2). Dotychczasowe wyjaśnienia tych osób, składane na etapie postępowania przygotowawczego, były w tym względzie dosyć lakoniczne, a sąd nie podjął żadnych starań, aby pozyskać od tych osób dodatkowe wiadomości. Tak zebrany materiał dowody trzeba będzie następnie poddać wnikliwej ocenie odpowiadającej wymogom z art. 7 k.p.k. Sprawozdanie z tej oceny powinno z kolei mieć swoje odzwierciedlenie w pisemnym uzasadnieniu wyroku sporządzonym na tyle wyczerpująco, że pozwoli sądowi odwoławczemu na przeprowadzenie kontroli instancyjnej.

Reasumując, zarzuty obrazy art. 91 § 1 k.k., a zwłaszcza te dotyczące wadliwego konstruowania ciągu przestępstw, spowodowały uchylenie zaskarżonego wyroku w całości wobec Z. Ż., R. K., M. M. (1) i W. P.. Sąd odwoławczy uznał, że w przypadku tych oskarżonych nie istnieje możliwość dokonania zmiany w zaskarżonym orzeczeniu, gdyż wiązałoby się to ze zbyt daleko ingerencją w jego treść, związaną z koniecznością konstruowania kolejnych ciągów i wymierzaniem za nie kar. W tej sytuacji sąd apelacyjny zmuszony byłby odnośnie tych oskarżonych wydać w zasadzie nowy wyrok,

w którym zupełnie inaczej ukształtowałby sytuację prawną oskarżonych, pozbawiając ich jednocześnie możliwość odwołania się do sądu wyższej instancji.

Trafny zarzut błędnych ustaleń faktycznych spowodował z kolei konieczność uchylenia zaskarżonego wyroku wobec S. F.i D. S.(w części uniewinniającej).

W przypadku Ł. J. rodzaj uchybień uprawniałby sąd odwoławczy do zmiany zaskarżonego wyroku, jednakże skuteczność apelacji jego obrońców nakazywała jego uchylenie.

Jedynie w przypadku J. C. (1) (w związku z rodzajem uchybień przy jednoczesnym nie uwzględnieniu apelacji jego obrońcy) pojawiła się możliwość zmiany orzeczenia w pkt 18, 19 i 20, która doprowadziła do wyeliminowania uchybień wskazanych przez prokuratora.

Wobec uwzględnienia omówionych wcześniej zarzutów sąd odwoławczy, na podstawie art. 436 k.p.k., odstąpił od odnoszenia się do zarzutów wymierzenia rażąco niewspółmiernej kary (i powiązanego z nim zarzutu obrazy art. 424 § 2 k.p.k.) wobec Z. Ż., Ł. J., R. K., M. M. (1)i D. S..

Natomiast sąd apelacyjny uznał, iż nie orzeczenie kary grzywny obok kary bezwzględnej pozbawienia wolności, nie powodowało wymierzenie J. C. (1) kary rażąco łagodnej. W przypadku tego oskarżonego zostały spełnione przesłanki z art. 58 § 2 k.k. pozwalające na jej niezasądzenie. J. C. (1) znajduje się w trudnej sytuacji finansowej. Po opuszczeniu zakładu karnego przebywał na urlopie wychowawczym i nie osiągał w związku tym dochodów. Co prawda jego konkubina prowadzi działalność gospodarczą to jednak otrzymywane z tego tytułu pieniądze są przeznaczane na spłatę zobowiązań (w tym zaciągniętych kredytów) oraz bieżące utrzymanie rodziny. Surowa kara 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności stanowi wystarczającą represje, która spełni dyrektywy wymiaru kary z art. 53 § 1 k.k.

Również środki odwoławcze wniesione przez obrońców oskarżony okazały się być w dużej mierze zasadne. Na plan pierwszy wysuwał się przede wszystkim podnoszony w wielu apelacjach trafny zarzut obrazy art. 424 k.p.k.

Zarzut ten najbardziej aktualizował się w przypadku rozpoznawania apelacji ***obrońcy Z. Ż.***.

Sąd apelacyjny zauważa, że uzasadnienie wyroku nie odpowiada wymogom proceduralnym określonym w tym przepisie. Bezspornym jest to, że sąd okręgowy wyjątkowo nieprecyzyjnie oraz niedokładnie dokonał opisu stanu faktycznego przyjętego za podstawę wyroku. Niewątpliwie niniejsza sprawa zawierała w sobie pewien stopień trudności związany przede wszystkim z ilością osób oskarżonych oraz stawianych im zarzutów. Pomimo tego obowiązkiem sądu orzekającego było dokonanie szczegółowej rekonstrukcji zaistniałych zdarzeń przestępczych objętych aktem oskarżenia i precyzyjne ustalenie w nich roli poszczególnych oskarżonych, w tym i Z. Ż., z opisem zachowań oraz motywami i pobudkami ich działania. Natomiast lektura uzasadnienia wyroku upoważnia do wyprowadzenia wniosku, że nie wskazuje jakie fakty sąd uznał za udowodnione lub nieudowodnione, na jakiej w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych. Sąd pierwszej instancji nie odniósł się szczegółowo do dowodów osobowych przeprowadzonych na rozprawie oraz innych na niej ujawnionych. Nie ustalił także zależności każdego z nich w całości lub w konkretnym fragmencie od poszczególnych okoliczności faktycznych, które wymagają udowodnienia i szczegółowego rozważenia.

W przepisie art. 424 k.p.k. wyraźnie zostały określone wymogi, jakim powinno odpowiadać pisemne uzasadnienie wyroku. Jest ono odzwierciedleniem wyników sędziowskiej narady nad rozstrzygnięciem. Powinno wskazywać logiczny proces, który doprowadził sąd orzekający do określonych wniosków w przedmiocie winy, jej zakresu i kary. Niezależnie od uchybień procesowych w toku rozprawy sądowej, samo tylko uzasadnienie wyroku pozbawione tylko możliwości w ocenie wszystkich dowodów, musi skutkować uchylenie wyroku, albowiem nie daje możliwości przeprowadzenia kontroli apelacyjnej co do prawidłowości postępowania i rozumowania sądu pierwszej instancji. Uzasadnienie wyroku winno wyraźnie wskazywać na jakich dowodach opiera sąd orzekający ustalenia każdego istotnego dla rozstrzygnięcia faktu, a także, należycie rozważać i oceniać wszystkie dowody przemawiające za przyjętymi przez sąd ustaleniami faktycznymi lub przeciwko nim, wyjaśniać wszelkie wątpliwości w sprawie oraz

sprzeczności w materiale dowodowym i ustosunkowywać się do nich. Organ orzekający powinien więc wskazać w uzasadnieniu, jakie fakty uznaje za ustalone, na czym opiera poszczególne ustalenia i dlaczego nie uznaje dowodów przeciwnych, a następnie jakie wnioski wyprowadza z dokonanych ustaleń. Jest to tym bardziej konieczne, gdy oskarżony nie przyznaje się do popełnienia zarzucanych mu czynów, tak jak w przypadku Z. Ż., który kwestionował część przypisanych mu przestępstw.

Niestety uważna analiza sporządzonego uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego prowadzi do oczywistego wniosku, że sformułowano je z obrazą przepisu prawnego określonego w art. 424 k.p.k.

Dopiero bowiem wszechstronna ocena wszystkich dowodów i wynikających z nich okoliczności może prowadzić do wykrycia prawdy materialnej oraz poczynienia w tym zakresie właściwych ustaleń faktycznych.

Ponadto określony w art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. obowiązek wskazania, jakie fakty sąd uznał za udowodnione lub nie udowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych, nie może się sprowadzać do ogólnego określenia tych dowodów i sumarycznego ich wyliczenia ani do arbitralnego stwierdzenia, że z dwóch sprzecznych z sobą dowodów sąd wybiera jeden z nich i temu tylko daje wiarę bez wskazania dlaczego. Podkreślenia wymaga fakt, że jedynie uzasadnienie spełniające przytoczone wymagania ustawowe umożliwia dokonanie wszechstronnej kontroli odwoławczej - zarówno w przedmiocie ustalonej podstawy faktycznej wyroku, jak i prawidłowości subsumcji ustalonego stanu faktycznego pod określony przepis ustawy karnej.

Mając na uwadze powyższe względy oraz zarzuty oskarżyciela publicznego sąd apelacyjny uchylił wyro wobec Z. Ż. w całości.

Na akceptację sądu odwoławczego zasłużyły również zarzuty zawarte w apelacji ***obrońcy A. P.***. W pierwszym rzędzie należy przyznać rację obrońcy, który podnosił, że uzasadnienie zaskarżonego wyroku nie odpowiada wymogom z art. 424 § 1 k.p.k. Braki w tym zakresie są tak duże, że uniemożliwiają one kontrolę wydanego orzeczenia. Nie można, bowiem na podstawie pisemnych motywów odtworzyć toku rozumowania sądu pierwszej instancji, które doprowadził go do wydania wyroku skazującego oskarżoną za dwa zarzucane jej przestępstwa. Wyczerpująco sporządzone uzasadnienie pozwala zweryfikować ocenę zebranego materiału dowodowego pod kątem zgodności z wymogami określonymi w art. 7 k.p.k., a także czy wnioski wyciągnięte na tej podstawie w postaci konkretnych ustaleń faktycznych są logiczne i przekonywujące. Rzeczywiście, uzasadnienie wyroku ma dać odpowiedź na pytanie, dlaczego właśnie taki, a nie inny wyrok zapadł.

W części uzasadnienia ustalającej stan faktyczny, pod opisem poszczególnych zdarzeń mających stanowić określone przestępstwa, sąd okręgowy w sposób zbiorczy odwołał się do dowodów, które pozwoliły na czynienie takich ustaleń i to bez odwoływania się do konkretnych kart w aktach sprawy. Taki sposób uzasadniania orzeczenia nie odpowiada wymogom sztuki, wypracowanej w judykaturze na przestrzeni wielu lat. Co jednak istotne to uchybienie nie zostało konwalidowane w dalszej części uzasadnienia w tzw. części rozważającej. Odnosząc się do wyjaśnień oskarżonej nie wskazał, które dowody pozwoliły na podważenie jej wersji zdarzenia. Brak tam w zasadzie jakiejkolwiek analizy, która w sposób zgodny z zasadami logiki, wiedzy i doświadczenia życiowego odnosiłaby się do całokształtu materiału ujawnionego w toku przewodu sądowego. Omówienie niekorzystnych dowodów nie nastąpiło także w końcowym momencie, gdy sąd przesądzał o odpowiedzialności A. P. za występek z art. 270 § 1 k.k., art. 272 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. oraz art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 298 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. Oczywiście taka sytuacja powoduje jednocześnie naruszenie art. 4 k.p.k., który nakazuje organom procesowym badać oraz uwzględniać okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i niekorzyść oskarżonej.

Dowolna ocena materiału dowodowego powoduje, że zawsze w takiej sytuacji dokonane na takiej podstawie ustalenia faktyczne muszą być uznane za błędne. To zaś nie pozwala na czynienie subsumcji ustalonych zachowań pod norma prawa karnego materialnego i przypisywanie odpowiedzialności za popełnienie określonego rodzaju przestępstw.

Zatem przy ponownym rozpoznaniu sprawy sąd okręgowy będzie musiał jeszcze raz przeprowadzić wszytki te dowody, które maja związek z czynami zarzucanymi oskarżonej. Tak zgromadzony materiał dowodowy będzie podlegał ocenie

odpowiadającej wymogom z art. 7 k.p.k. Dopiero wówczas będzie możliwe ustalenie, czy umowa zawarta w dniu 2 października 2005 r. pomiędzy J. C. (1) a A. P. była rzeczywistą umową, na mocy której nastąpiło przeniesienie własności samochodu m - ki F. (...) o nr rej. (...). W tym celu konieczne będzie przeanalizowanie treści art. 155 § 1 k.c. w kontekście uregulowania zawartego w art. 349 k.c. odnoszącego się do kwestii przeniesienia posiadania. Sąd także powinien rozważyć koncepcję zaprezentowaną w apelacji obrońcy odnoszącą się do instytucji przewłaszczenia za zabezpieczenie.

W przypadku dokonania niekorzystnych dla oskarżonej ustaleń otworzy się problematyka stosowania właściwych przepisów kodeksu karnego. W tym zakresie niezbędne będzie rzetelna ocena potencjalnych karnoprawnych skutków działań podejmowanych przez A. P. poprzez dokonanie ich prawidłowej kwalifikacji prawnej, czego w tym postępowaniu zabrakło. Sąd okręgowy przyjął, że podpisanie przez oskarżoną faktury VAT, jako dokumentującej rzekome nabycie przez nią samochodu m - ki F. (...), wyczerpywało znamiona przestępstwa z art. 270 § 1 k.k. Tymczasem niekontrowersyjny jest pogląd, że dokument jest podrobiony tylko wówczas, gdy nie pochodzi od osoby, w imieniu której został sporządzony. W przedmiotowej sprawie nie budzi najmniejszych wątpliwości to, że A. P. złożyła osobiście podpis na tym dokumencie jako osoba nabywająca pojazd. „Istotą przestępstwa materialnego fałszerstwa dokumentu jest tworzenie pozoru, że pochodzi on od określonego wystawcy. Zawarty w treści oświadczenia jedynie fałsz intelektualny, przy braku cech podrobienia dokumentu nie wyczerpuje znamion przestępstwa z art. 270 § 1 k.k. (wyrok SN z dnia 10.05.2007 r. sygn. IV KK 109/07 publ. LEX nr 282837)

Z kolei istotą występku z art. 272 k.k. jest karalne uzyskanie autentycznego dokumentu o nieprawdziwej treści od osoby upoważnionej do jego wystawienia przez podstępne wprowadzenie jej w błąd. Sprawcy (dokonującemu takiego przestępstwa) chodzi o uzyskanie potwierdzenia ("poświadczenia") prawdziwości okoliczności nieprawdziwej poprzez jej poświadczenie przez osobę uprawnioną do wystawienia dokumentu, w zakresie takiej okoliczności. Poświadczenie nieprawdy może polegać na potwierdzeniu okoliczności, które w ogóle nie miały miejsca, lub też ich przeinaczeniu lub zatajeniu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 8 listopada 2002 r., II KKN 139/01, LEX nr 74399). A zatem - w realiach rozpoznawanej sprawy - problem sprowadza się do rozstrzygnięcia, czy złożenie w urzędzie miasta oświadczeń woli, w istocie bez zamiaru wywołania skutków prawnych normalnie będących ich następstwem, przez osobę zawierającą ugodę zniesienia współwłasności, skutkujące dokonaniem tej pozornej w świetle cywilnomaterialnych wymogów prawa - czynności, może być traktowane jako podstępne wyłudzenie poświadczenia nieprawdy w rozumieniu art. 272 k.k. Kontrowersyjność tego zagadnienia warunkują dwie przesłanki.

Po pierwsze, według piśmiennictwa, ale i też orzecznictwa, "sama fałszywa informacja przekazana funkcjonariuszowi publicznemu lub innej uprawnionej osobie nie jest jeszcze podstępem" (wyrok Sądu Najwyższego z 4 czerwca 2003 r., WA 26/03, OSNKW 2003, z. 9-10, poz. 83; wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 8 marca 2001 r., II AKa 33/01 KZS 2001, z. 5, poz. 28).

Po drugie, A. P. zgłosiła się w urzędzie z dokumentami celem zarejestrowania samochodu i stosowne decyzje w tym zakresie uzyskała. Zgodnie z treścią art. 71 ust. 1 z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz.U. z 2012 r. poz. 1137 j.t.) dowód rejestracyjny albo pozwolenie czasowe są dokumentami stwierdzającym dopuszczenie do ruchu pojazdu samochodowego, ciągnika rolniczego, pojazdu wolnobieżnego wchodzącego w skład kolejki turystycznej, motoroweru lub przyczepy. F. (...) spełniał wszystkie warunki konieczne do dopuszczenia go do ruchu. Toteż w sensie potwierdzenia samego faktu zaistnienia tego zdarzenia "poświadczenie nieprawdy" przez odpowiednie osoby niewątpliwie nie miało miejsca. Pozostaje zatem do rozważenia, czy zakres znaczeniowy pojęcia "poświadczenie nieprawdy" ogranicza się wyłącznie do faktów (a więc tego co zaszło w rzeczywistości) poddających się weryfikacji według kryteriów: prawda - nieprawda, czy też obejmuje także ocenę autentyczności treści i cywilnoprawnej ważności faktycznie złożonych oświadczeń woli.

Wszystkie te kwestie będą musiały zostać rozstrzygnięte przy ponownym rozpoznawaniu sprawy.

Podobnie rzecz się w ma przypadku kwalifikacji prawnej drugiego z przypisanych jej czynów. Przestępstwo popełnione w dniu miało stanowić pomocnictwo do oszustwa poprzez spowodowanie zdarzenia będącego podstawą do wypłaty

odszkodowania, które skutkowało doprowadzeniem do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) S.A, a więc występek kumulatywnie kwalifikowany z art. 286 § 1 k.k. i art. 298 § 1 k.k. Jednym z warunków niezbędnych do uznania winy oskarżonej w takim zakresie było wykazanie, że miała ona świadomość fikcyjności rzekomej kolizji. Tymczasem z bezspornych ustaleń wynika tylko tyle, że A. P. potwierdziła nieprawdę poprzez złożenie nieprawdziwego oświadczenia o użyczeniu samochodu Ł. G. oraz potwierdziła przebieg rzekomej kolizji drogowej. Odnośnie tej drugiej okoliczności, na podstawie dowodów zgromadzonych w sprawie, wiadomo że o zdarzeniu z dnia 5 grudnia 2005 r., miała się dowiedzieć od swojego brata. Oskarżona zapewniała jednak, że J. C. (1) nie powiedział jej, że stłuczka miała charakter fikcyjny i tak samo wyjaśniał drugi ze współpodejrzanych w tej sprawie. Teoretycznie więc składając dokumenty w (...) S.A. mogła działać w błędzie co okoliczności faktycznych. Zatem sąd, chcąc skazać ją za zarzucany czyn, powinien był podważyć te wyjaśnienia ze pomocą innych dowodów albo też zakwestionować ich wiarygodność odwołując się do reguł z art. 7 k.p.k. Bez tego nie sposób wykazywać, że oskarżona miała świadomość fikcyjności kolizji, co jest konieczne przy rozpoznawaniu spraw w związku z popełnieniem przestępstw o charakterze umyślnym.

Inną kwestią, która wymagała bardziej wnikliwej analizy, było wyjaśnienie znaczenia oświadczenia dla ubezpieczyciela sporządzonego przez oskarżoną o użyczeniu samochodu Ł. G.. Ewidentnie dokument ten nie zawierał prawdy i jego przedłożenie stanowiło zachowanie mające na celu wprowadzenie w błąd (...) S.A. Jednakże dla bytu przestępstwa konieczne było wykazanie, że dokument ten skutkował doprowadzeniem pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia mienie, a więc ustalenia związku przyczynowego pomiędzy skutkiem a wspomnianym zachowaniem. W tym celu wyjaśnienia wymagało to, czy bez sporządzenia i przedstawienia tej treści dokumentu doszłoby do wypłaty odszkodowania.

Obraza art. 424 § 1 k.p.k. legła u podstaw uchylenia wyroku w części skazującej ***R. K.*** za przypisane mu czyny. Jakkolwiek ***obrońca oskarżonego*** takiego zarzutu nie postawił to sąd odwoławczy wychodząc poza granice środka odwoławczego z urzędu dostrzegł to uchybienie.

Autor apelacji podnosił zarzuty obrazy przepisów postępowania mających wpływ na treść orzeczenia, a w szczególności art. 2 § 2 k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 5 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k., a także błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia. Powyższe uchybienie powiązał jednak tylko ze skazaniem oskarżonego za przestępstwo udziału w grupie przestępczej z art. 258 k.k. oraz za inne przestępstwa w zakresie jakim przyjęto, iż popełnił je w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, a więc w warunkach z art. 65 § 1 k.k.

Odniesienie się do takich zarzutów nie było możliwe, gdyż uzasadnienie zaskarżonego wyroku właśnie w części wskazującej na udział w grupie przestępczej zawierało istotne mankamenty. Sąd okręgowy w swoich ustaleniach przyjął, że oskarżony działał w zorganizowanej grupie przestępczej i w jej ramach dopuszczał się określonych przestępstw. Wskazując na konkretne okoliczności uzasadnił też w sposób należyty zastosowaną względem niego kwalifikację prawną. Jednakże nie wskazał jakimi posłużył się dowodami przy dokonywaniu ustaleń faktycznych, a które odrzucił i z jakich powodów. Na str. 79 uzasadnienie, a więc w miejscu, gdzie powinna znaleźć się ocena poszczególnych dowodów, znajduje się wyłącznie analiza wyjaśnień oskarżonego i to na dodatek nierzetelna. Sąd stwierdza w tamtym miejscu, że R. K. przyznał się w całości do zarzucanych czynów opisując m.in. swoją role i działania podejmowane przez niego w grupie przestępczej. Takie stwierdzenie jest nieprawdziwe, gdyż oskarżony ani podczas postępowania przygotowawczego, ani sądowego nie przyznał się do popełnienia przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. Potwierdził natomiast zasadność wszystkich innych zarzutów z aktu oskarżenia, zastrzegając jednak, że nie zostały popełnione w związku z przynależnością do grupy przestępczej.

Tak niestaranna ocena dowodów nie może zasługiwać na aprobatę sądu odwoławczego. Stawia ona pod dużym znakiem zapytania prawidłowość dokonanych na tej podstawie ustaleń faktycznych, również tych związanych z przynależnością do grupy przestępczej. Z tych też powodów zaskarżony wyrok w stosunku do R. K. został uchylony, a sprawa przekazana do ponownego rozpoznania.

Naruszenie art. 424 § 1 pkt 2 k.p.k. było podstawą do uchylenia wyroku za czyny skazujące ***Ł. J.***. Sąd apelacyjny przyznał tym samym rację jego ***obrońcy adw. T. K.***uznając, że postawiony zarzut obrazy tego przepisu jest jak

najbardziej zasadny. Sąd okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku w części dotyczącej kwalifikacji prawnej przypisanych oskarżonemu przestępstw nie uzasadnił w sposób należyty faktu działania w zorganizowanej grupie przestępczej. Na stronach 13 - 16 uzasadnienia przyjęto, że skazany należał do grupy przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw przeciwko mieniu, dokumentom wymiarowi sprawiedliwości, obrotowi gospodarczemu oraz działalności instytucji państwowych i samorządu terytorialnego. W dalszej części pisemnych motywów nie wskazał jednak argumentów, które pozwoliłyby przyjąć, że rzeczywiście do takiej grupy należał i kolejnych przestępstw dopuszczał się w związku z przynależnością do niej. Na stronach 150 - 151 uzasadnienia sąd, zamiast uzasadnić zastosowaną kwalifikację prawną, jeszcze raz powtórzył opis zachowanie oskarżonego. Użył przy tej okazji określeń o współdziałaniu z innymi osobami w ramach zorganizowanej grupy przestępczej. Jednakże powoływane w tym miejscu fakty pozwalają stwierdzić jedynie, że działał on wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami. Nie podał bowiem żadnych okoliczności uzasadniających tezę o jego świadomości co do istnienia grupy przestępczej i podejmowanych działań w ramach grupy przestępczej. Działanie wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami jest instytucją opisaną w art. 18 § 1 k.k. W sposób ewidentny różni się ona od działań podejmowanych w ramach grupy przestępczej. Orzecznictwo sądów powszechnych ustaliło reguły, które te dwie instytucje prawa karnego pozwala oddzielić od siebie. „Grupa zorganizowana to coś znacznie więcej niż współsprawstwo czy luźna grupa osób zamierzających popełnić przestępstwo. W pojęciu "zorganizowania" tkwią warunki podstawowej wewnętrznej struktury organizacyjnej (choćby z niskim stopniem zorganizowania), jakaś trwałość, jakieś więzy organizacyjne w ramach wspólnego porozumienia, planowanie przestępstw, akceptacja celów, trwałość zaspokojenia potrzeb grupy, gromadzenie narzędzi popełniania przestępstw, wyszukiwanie miejsc dla przechowywania łupu, rozprowadzanie go, podział ról, skoordynowany sposób działania, powiązania socjologiczno-psychologiczne między członkami. Kierowanie grupą jako funkcja władcza polega na określaniu kierunków działania, wydawaniu poleceń, koordynowaniu działalności uczestników grupy”. (wyrok S.A. w Krakowie z dnia 7.12.2000 r. sygn. akt II AKa 184/00 publ. KZS 2001/1/26). Konieczne zatem było wykazanie, że Ł. J.miał świadomość działania w grupie posiadającej określoną wewnętrzną strukturę organizacyjną, przywództwo, określony poziom zorganizowania i cel, jakim jest okazjonalne lub stałe popełnianie przestępstw. Do przypisania przestępstwa z art. 258 § 1 k.k., to jest brania udziału w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnienie przestępstw, konieczna jest świadomość tej okoliczności przez członków grupy i akceptacja tego faktu. Świadomość funkcjonowania struktury przestępczej o charakterze zorganizowanej grupy musi być przy tym ewidentna i nie ulegać żadnej wątpliwości. W niniejszej sprawie warunek ten nie został spełniony. Sąd okręgowy nie wskazał żadnych okoliczności, które przemawiałyby za tym, że oskarżony miał świadomość istnienia grupy przestępczej o charakterze zorganizowanym, że akceptował jej cele i działania, i co najmniej godzili się na funkcjonowanie w jej strukturach. Nie można zaakceptować poczynionych przez Sąd ustaleń i oceny prawnej w zakresie dotyczącym przypisanego oskarżonym przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. Uzasadnienie tej części wyroku jest niewystarczające., a braki w tym zakresie powodują, że kontrola odwoławcza jest niemożliwa.

Uchylenie zaskarżonego wyroku z tego powodu pozwala sądowi odwoławczemu odstąpić od odnoszenia się do pozostałych zarzutów adw. T. K. oraz drugiego ***obrońcy oskarżonego adw. R. L.***, który zaskarżył rozstrzygnięcie jedynie w przedmiocie kary. (art. 436 k.p.k.)

Trafny był zarzut podniesiony w apelacji ***obrońcy D. S.***zarzut naruszenia art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k., a konsekwencji dokonania błędnych ustaleń faktycznych przez sąd orzekający w pierwszej instancji.

Przed przystąpieniem do dalszych uwag należy nadmienić, że zgodnie z zasadami trafnej reakcji karnej (art. 2 § 1 pkt 1 k.p.k.), prawdy materialnej (art. 2 § 2 k.p.k.), obiektywizmu (art. 4 k.p.k.) i swobodnej oceny dowodów (art. 7 k.p.k.), sąd okręgowy był zobowiązany do poddania w toku procesu, w tym w szczególności w fazie wyrokowania, drobiazgowej analizie wszelkich okoliczności sprawy istotnych z punktu widzenia prawidłowego rozstrzygnięcia o przedmiocie procesu. Z taką samą uwagą i według tożsamych reguł Sąd ten powinien rozważyć i ocenić dowody obciążające jak i odciążające. Następnie zaś niezbędne było zajęcie w odniesieniu do powyższych kwestii kompleksowego, logicznego i wyczerpującego stanowiska w części motywacyjnej wyroku.

Sąd Okręgowy nie sprostał w pełni powyższym standardom skazując oskarżonego za przestępstwa z art. 296a § 1 k.k. i art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. oraz art. 296a § 2 k.k. (podobnie zresztą jak w przypadku orzeczenia

uniewinniającego od popełnienia przestępstwa z art. 258 § 1 k.k.) W uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia na próżno doszukiwać jakiejkolwiek analizy dowodów przeprowadzonych w związku z zarzutami przypisanymi D. S.. Sąd nie wskazał, którym dowodom daje wiarę skazując oskarżonego za czyny opisane w pkt 80 i 81 zaskarżonego wyroku. Nie wiadomo zatem w oparciu o czyje zeznania ewentualnie jakie inne dowody dokonał określonych ustaleń faktycznych. Pisemne motywy zaskarżonego wyroku zawierają jedynie ogólnikowe stwierdzenia, których nie można zweryfikować w oparciu o konkretne dowody. Dokonana w ten sposób ocena dowodów miała charakter dowolny, a tak oceniony materiał dowodowy nie mógł stanowić podstawy do czynienia ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie. Z tych też powodów wyrok skazujący oskarżonego wymyka się spod kontroli odwoławczej, co nakazywało jego uchylenie. Sąd apelacyjny uchylił również nieskarżony co do winy pkt 80 wychodząc w ten sposób poza granice zaskarżenia, jednakże takie rozstrzygnięcie nie stanowiło orzeczenia na niekorzyść oskarżonego, a tym samym nie naruszało zasad wynikających z treści art. 434 § 1 k.p.k.

Powyższe uwagi mają o tyle znaczenie, że rzetelnie ustalony stan faktyczny jest niezbędny do dokonania właściwej oceny karnoprawnej zachowań oskarżonego. W szczególności na uwagę zasługują argumenty obrońcy kwestionującego realizację przez D. S.znamion przestępstwa z art. 296a § 1 k.k. Zachowanie się sprawcy przestępstwa określonego w art. 296a § 1 k.k. polega na przyjęciu korzyści majątkowej lub osobistej albo przyjęciu obietnicy takiej korzyści w zamian za zachowanie mogące wyrządzić szkodę majątkową albo za czyn nieuczciwej konkurencji lub za niedopuszczalną czynność preferencyjną na rzecz nabywcy lub odbiorcy towaru, usługi lub świadczenia. Przyjmuje się, że „zachowanie mogące wyrządzić szkodę majątkową jednostce organizacyjnej to zachowanie polegające na wywołaniu takiej sytuacji, w której materialne interesy jednostki gospodarczej narażone są na niebezpieczeństwo uszczerbku. Przyjęta przez ustawodawcę formuła charakterystyki tej czynności pozwala twierdzić, że karalne jest nie tyle podjęcie zachowania wywołującego stan konkretnego i realnego zagrożenia powstaniem po stronie jednostki organizacyjnej szkody, co samo zachowanie posiadające określone negatywne właściwości. Innymi słowy, zachowanie karalne opisywane jest w tym przypadku przez charakterystykę czynu, nie zaś przez jego konsekwencje. Pozwala to stwierdzić, że dla ustalenia podstaw odpowiedzialności nie jest konieczne wykazywanie, że zachowanie podjęte w zamian za korzyść majątkową lub osobistą albo jej obietnicę wywołało stan niebezpieczeństwa dla interesów majątkowych jednostki organizacyjnej. Wystarczające jest, że cecha taka tkwi w podejmowanym przez sprawcę zachowaniu, które może samodzielnie lub na tle istniejącego układu sytuacyjnego wywołać zagrożenie w postaci niebezpieczeństwa szkody". (Piotr Kardas. Komentarz do art. 296a kodeksu karnego) W tej sytuacji zasadne jest pytanie, czy ustalone przez sąd pierwszej instancji zachowanie polegające na przyjmowaniu korzyści majątkowych w zamian jedynie za „szybkie sporządzanie protokołów szkodowych i przedstawienie pozostałej dokumentacji szkodowej, która była podstawą do wypłacania odszkodowania" mogło wyrządzić szkodę pokrzywdzonemu - Towarzystwo (...) S.A.w K..

Wobec powyższego, mając na uwadze wskazane wyżej naruszenia art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k., art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. oraz przytoczone wyżej błędy w ustaleniach faktycznych, których dopuścił się Sąd Okręgowy (art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k.), sąd apelacyjny uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Ponownie rozpoznając sprwę sąd okręgowy, uwzględniając przytoczone wyżej wskazania instancji odwoławczej, przeprowadzi zgodnie z przepisami procedury karnej - postępowanie dowodowe zmierzające do precyzyjnego ustalenia kwestii odpowiedzialności karnej D. S.W tym celu konieczne będzie zgromadzenie pełnego materiału dowodowego, który musi być wprowadzony do procesu zgodnie z przepisami k.p.k., następnie zaś zebrane środki dowodowe powinny zostać ocenione w sposób opisany w art. 7 k.p.k. Sporządzając część motywacyjną wyroku Sąd Okręgowy powinien w pełni respektować treść art. 424 § 1 i 2 k.p.k., pamiętając o konieczności przeprowadzenia stosownych wywodów w sferze faktów i w sferze prawnej.

Równie skuteczna okazała się być apelacja ***obrońcy J. C. (2)***, chociaż jej konstrukcja była wadliwa i nie odpowiadała zasadom procesu karnego. Skarżący podniósł w niej bowiem jednocześnie zarzuty naruszenia prawa materialnego, a także błędnych ustaleń faktycznych. „Obrońca oskarżonego popadł w sprzeczność, gdy formułując zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, równocześnie postawił wyrokowi zarzut obrazy prawa materialnego, który aktualizuje się przecież dopiero, gdy ustalenia faktyczne przyjęte za podstawę zaskarżonego orzeczenia nie są kwestionowane". (wyrok S.A. w Krakowie z dnia 10.02.2010 r. sygn. akt II AKa 267/09 publ. KZS 2010/4/33). Nie należało powoływać

się na obrazę prawa materialnego, gdy skarżący zarzucał, że sąd okręgowy dokonał nieprawidłowego ustalenia stanu faktycznego. Skoro stan faktyczny nie był dla skarżącego do zaakceptowania, to przedwczesne było wysuwanie zarzutu obrazy prawa materialnego, który byłby stosowny dopiero wtedy, gdy stan faktyczny nie byłby przez skarżącego kwestionowany. Niemniej to uchybienie nie zwalniało sądu odwoławczego od całościowej kontroli zaskarżonego wyroku, a ta z kolei potwierdziła zasadność zarzutu błędnych ustaleń faktycznych odnośnie tej części zachowania, która znalazła swój wyraz w kwalifikacji z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 298 § 1 k.k.

Sąd pierwszej instancji w swoich ustaleniach przyjął, że J. C. (2) udzielił pomocy W. P. w zorganizowaniu rzekomej kolizji samochodu m-ki F. (...) (str. 44 uzasadnienia). W dalszej części uzasadnienia (str. 92), odnosząc się do wyjaśnień oskarżonego, przyjął natomiast, że „nie brał on udziału w fikcyjnym uszkodzeniu jego samochodu". Tak samo ocenił jego zachowanie, gdy uzasadniał przyjętą względem oskarżonego kwalifikację prawną przypisanego przestępstwa. „Zebrany w sprawie materiał dowodowy nie wykazał, aby J. C. (2) uczestniczył w jakikolwiek sposób w zorganizowaniu fikcyjnej kolizji w uszkadzaniu pojazdów". (str. 149). Niewątpliwie pomiędzy powyższymi stwierdzeniami zaistniała zasadnicza sprzeczność, która uniemożliwia dokonanie kontroli odwoławczej. Nie wiadomo bowiem, czy rzeczywiście oskarżony w jakikolwiek sposób był zaangażowany w realizowanie znamienia występku z art. 298 § 1 k.k. w postaci „powodowania zdarzenia będącego podstawą do wypłaty odszkodowania". Sąd co prawda ustalił, że udzielił on pomocy, ale nie doprecyzował w czym ona się przejawiała. Pomimo tego skazał J. C. (2) za przestępstwo z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 298 § 1 k.k. Jednak również z treści przypisanego czynu nie można wywnioskować na czym pomoc w zakresie tzw. oszustwa ubezpieczeniowego miała polegać. Być może pomoc tę wiązał z przekazaniem W. P. samochodu m - ki F. (...), którego był właścicielem. W tej sytuacji konieczne było jednak udowodnienie, że takie przekazanie odbyło się w zamiarze, aby W. P. dopuścił się popełnienia przestępstwa z art. 298 § 1 k.k. W uzasadnieniu nie ma jedna żadnych argumentów, które świadczyłyby o umyślności w działaniu oskarżonego. Sprzeczność w wywodach sądu oraz braki w uzasadnieniu, w stopniu uniemożliwiające jego kontrolę, spowodowały, że wyrok co do J. C. (2) musiał zostać uchylony.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy sąd okręgowy powinien wyjaśnić wskazane powyżej okoliczności. W szczególności musi dążyć do określenia faktycznej roli oskarżonego w popełnieniu przestępstwa z art. 298 § 1 k.k., które niewątpliwie miało miejsce. W tym celu należy jeszcze raz przesłuchać zwłaszcza W. P., a także dokładnie zapoznać się z jego dotychczasowymi wyjaśnieniami m.in. z k. 9991. W trakcie prowadzonego postępowania kilkakrotnie składał relacje na temat zdarzenia z lutego 2006 r. twierdząc m.in., że „C. nic nie wiedział stłuczce" (k. 9991). Jeżeli wyjaśnienia te potwierdzą się i sąd nie dokona odmiennych ustaleń, to w takiej sytuacji zajdzie potrzeba ustalenia ewentualnej odpowiedzialności J. C. (2)wyłącznie za występek z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. na podstawie innych okoliczności zdarzenia.

Odnośnie tej części zachowania obrońca starał się podważyć ustalenia oraz karnoprawne oceny zachowania oskarżonego. Jednakże jego apelacja w dużej mierze ma charakter polemiczny, gdyż przedstawia ona własne stanowisko skarżącego, odmiennie interpretującego bezsporne fakty. Niemniej w świetle stawianych zarzutów, celem rozstrzygnięcia wszystkich wątpliwości, konieczne będzie poczynienie dodatkowych ustaleń. Pomocne dla ustalenia winy lub jej braku po stronie J. C. (2) będzie określenie momentu w jakim wszedł on w posiadanie dokumentacji szkodowej. Bezspornym jest, że niezbędne dla wypłaty odszkodowania dokumenty wypełnił W. P., chociaż podpisał je J. C. (2). Obrońca w ślad za oskarżonym przekonywał, że ten otrzymał je w ostatniej chwili w siedzibie ubezpieczyciela, nie mając czasu na ich przeczytanie. Taka wersja zdarzenia zdaje się wynikać także z zeznań świadka D. M.. Jednakże zupełnie inaczej odnosili się do tego w swoich wyjaśnieniach W. P. i S. D.. Z ich wypowiedzi, zawartych odpowiednio w protokołach na k. 7396 i 10109 oraz k. 7378, ewidentnie wynika z kolei, że dokumenty te znalazły się w posiadaniu oskarżonego znacznie wcześniej. Poruszona kwestia ma o tyle znaczenie, że pozwoli wnioskować o tym, czy oskarżony przed złożeniem na nich swojego podpisu miał możliwość zapoznać się z ich treścią. To z kolei jest niezbędne, aby czynić ustalenia o wiedzy oskarżonego co do zapisów zawartych w tych dokumentach. We wniosku J. C. (2) został bowiem wpisany jako kierujący samochodem w trakcie wypadku, co było ewidentną nieprawdą. Przedłożenie takiego dokumentu stanowiło zatem element wprowadzenia w błąd pracowników (...) S.A., które doprowadziło do niekorzystnego rozporządzenia mieniem przez pokrzywdzonego. Wnioskowanie w tym zakresie pomoże również

analiza tych pism, na których podpisał się oskarżony. Sąd powinien ustalić jakiej objętości były to pisma i czy zapoznanie z nimi wymagało dłuższego czasu. Niezmiernie ważne wydaje się być także zbadanie w którym miejscu na danym dokumencie oskarżony złożył podpis, a zwłaszcza czy podpis ten znajdował się w bezpośrednim sąsiedztwie zapisów z których wynikało, ze to on kierował samochodem. Prowadzenie tak szczegółowych rozważań ma swoje uzasadnienie w tym, że oskarżony do winy się nie przyznaje, a z żadnego dowodu wprost nie wynika, aby przeczytał ona te pisma. Przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. ma charakter umyślny co powoduje, że sprawca musi mieć świadomość wszystkich jego znamion, a więc również wprowadzenia w błąd związanego z podaniem nieprawdziwych informacji o okolicznościach kolizji drogowej.

Na uwzględnienie zasługiwała również ***apelacja obrońcy M. M. (2)***, jednakże nie w takim zakresie w jakim wynikałoby to z treści zawartego tam zarzutu. Obrońca wskazywał tam bowiem na obrazę przepisu prawa materialnego, a mianowicie art. 1 § 2 k.k. w związku z art. 18 § 3 k.k. w związku z art. 286 § 1 k.k. i art. 298 § 1 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k. Zdaniem skarżącego przypisany oskarżonemu czyn nie stanowił przestępstwa z uwagi na jego znikomą społeczna szkodliwość. Sąd odwoławczy wychodząc poza granice środka odwoławczego, wniesionego na korzyść oskarżonego, poddał zaskarżony wyrok pełnej kontroli (art. 434 § 1 k.p.k.). Na tej podstawie uznał, że uzasadnienie zaskarżonego wyroku zostało sporządzone z naruszeniem art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k., w stopniu uniemożliwiającym kontrolę tego orzeczenia. Z tego też powodu zaskarżony wyrok w tej części musiał ulec uchyleniu, a sprawa została przekazana do ponownego rozpoznania.

Na stronie 34 i 35 uzasadnienia sąd przedstawił opis zdarzenia z dnia 20.03.2005 r. w T.. Stan faktyczny ograniczył się jednak do zrelacjonowania przebiegu rzekomej kolizji drogowej z udziałem samochodu B.oraz P. (...). Roli jaką miał w związku z tym zajściem odegrać M. M. (2)sąd pierwszej instancji poświęcił bardzo niewiele miejsca. Ograniczy się do w zasadzie do trzech zdań, z których wynikało, że oskarżonego nie było na miejscu zdarzenia, a jego prawo jazdy posiadał Ł. J.. Pomimo tego interweniujący wówczas policjant wystawił mandat na M. M. (2), uznając go za sprawcę kolizji. Tak lakoniczne ustalenia nie mogą być wystarczające, aby móc wnioskować, że oskarżony dopuścił się popełnienia przestępstwa przypisanego mu w wyroku. Należy przypomnieć, że wymieniony został skazany za udzielenie pomocy W. P., Ł. J.i innym osobom w wyłudzeniu odszkodowania z tytułu zorganizowania przez nich zdarzenia stanowiącego podstawę do wypłaty odszkodowania. W opisie czynu sprecyzowano na czym pomoc ta miała polegać. M. M. (2)miał mianowicie przekazać swojemu znajomemu Ł. J.swoje prawo jazdy oraz podpisać mu oświadczenie o okolicznościach kolizji jako sprawca szkody, który to dokument przedstawiono później w (...). Problem w tym, że opis przypisanego przestępstwa nie znajduje odzwierciedlenia w dokonanych w uzasadnieniu ustaleniach. Sąd nie wskazał bowiem w jakich okolicznościach nastąpiło przekazanie prawa jazdy, a przede wszystkim, czy nastąpiło ono ze świadomością oskarżonego wykorzystania tego dokumentu przy okazji „powodowania zdarzenia będącego podstawą do wypłaty odszkodowania". Takie ustalenia były niezbędne w kontekście wyjaśnień oskarżonego, który nie przyznawał się do winy. Twierdził, że prawo jazdy przekazał Ł. J.na jego prośbę po to, aby pomóc mu w anulowaniu punktów w związku z wykroczeniem polegającego na przekroczeniu prędkości. Oczywiście takie zachowanie było niedopuszczalne. Niemniej jednak przyjęcie za prawdziwe takich wyjaśnień nie pozwalałoby na przypisanie mu odpowiedzialności za przestępstwo z art. 18 § 3 k.k. w związku z art. 298 § 1 k.k.

W uzasadnieniu zabrakło również ustaleń dotyczących tego, jakie dokumenty i o jakiej treści podpisał M. M. (2), a które później zostały wykorzystane w prowadzonym postępowaniu szkodowym. Bez jednoznacznego opisania tych faktów nie można pociągać oskarżonego do odpowiedzialności za występek zakwalifikowany z art. 18 § 3 k.k. w związku z art. 286 § 1 k.k. Braki w tym zakresie uniemożliwiają zweryfikowania toku rozumowania sądu przy wydawaniu zaskarżonego orzeczenia.

Stwierdzenie obrazy art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. zwalnia sąd odwoławczy od obowiązku odniesienia się do zarzutu zawartego w apelacji. Nie ustalenie wszystkich niezbędnych okoliczności przestępstwa nie pozwala na ocenę stopnia jego społecznej szkodliwości.

Kontrola apelacyjna pozwoliła uznać za skuteczne zarzuty zawarte w ***apelacjach obrońców J. W.***, zwłaszcza te wskazujące na obrazę art. 7 k.p.k. oraz błędy w ustaleniach faktycznych.

Konkretyzując przyczyny uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania wypada nadmienić, że sąd pierwszej instancji przypisując sprawstwo oskarżonemu oparł się przed wszystkim na wyjaśnieniach Ł. J.złożonych w postępowaniu przygotowawczym. Współoskarżony składając te wyjaśnienia opisał przebieg zdarzenia i jednocześnie obciążył J. W., z którym miał wcześniej umówić się na „obsłużenie" fikcyjnej kolizji. Jego zdaniem interweniujący funkcjonariusz policji wiedział, że w rzeczywistości kolizja nie miała miejsca, a pomimo to sporządził dokumentację potwierdzającą takie zdarzenia, a na dodatek ukarał mandatem M. M. (2), którego na miejscu zdarzenia nie było. Na rozprawie odwołał jednak swoje pomówienie, co uzasadnił groźbami ze strony przesłuchujących go funkcjonariuszy policji, ale tym wyjaśnieniom sąd okręgowy nie dał wiary. Drugim istotnym dowodem były wyjaśnienia Ł. W., który zaprzeczył, aby brał udział w tamtym zdarzeniu. Jako wiarygodny dowód sąd uznał również zeznania świadka T. B.- obsługującego tamtą kolizję jako dygi policjant z wydziału ruchu drogowego. Odwołał się do jego zeznań opisujących zwyczajową pragmatykę działań policjantów podczas tego typu interwencji. Mają rację obrońcy oskarżonego, którzy wykazywali, że sąd zaniechał w uzasadnieniu swojego orzeczenia całościowej oceny poszczególnych dowodów, a zwłaszcza zeznań T. B.. Świadek ten podał bowiem kilka istotnych okoliczności, które umknęły uwadze sądu. Zeznawał m.in. na temat tego, że może pojawić się sytuacja, gdy podczas takiej interwencji uczestnik zdarzenia poda się za inną osobę posługując się jej dokumentami. Oświadczył nawet, że takie sytuację mają miejsce, a weryfikacja tożsamości takiej osoby może nastręczać trudności w sytuacji, gdy zdjęcia w prawie jazdy pochodzą sprzed wielu lat. Niewątpliwe zeznania tej treści stanowią dowód na korzyść oskarżonego, gdyż sugerowały działanie oskarżonego w błędzie i związany z tym brak umyślności. Taki dowód powinien zostać wzięty pod uwagę przez organ procesowy i poddany stosownej analizie. Zaniechanie tego uchybia bowiem treści art. 4 k.p.k., a w konsekwencji wpływa na wadliwą ocenę materiału dowodowego sprzeczną z art. 7 k.p.k., co z kolei rzutuje na prawidłowość poczynionych ustaleń. Gdyby bowiem sąd przyjął taką wersję za możliwą okazałoby się, że wyjaśnienia M. M. (2)nie maja aż tak istotnego znaczenia jakie nadano im w uzasadnieniu. Jedynym dowodem okazałyby się być wówczas odwołane wyjaśnienia Ł. J., które wymagałyby o wiele głębszej analizy niż miało to dotychczas miejsce. Zeznania T. B.w pewien sposób podważały podawaną przez niego w postępowaniu przygotowawczym wersję zdarzenia. Drugi z policjantów zeznał bowiem, że rejon służby policjant z sekcji ruchu drogowego poznaje dopiero w danym dniu. Prawdziwość takich zeznań wymagałyby wytłumaczenia, czy Ł. J.mógł rzeczywiście „umawiać" się z J. W.na przyjazd na interwencję nie wiedząc, w której części miasta będzie pełnił on służbę. Przy wyjaśnianiu tej kwestii sąd rozważy potrzebę przeprowadzenia dowodów wskazanych w apelacji adw. E. M..

Sąd odwoławczy, powołując te wątpliwości, nie przesądza w żadnej mierze o winie lub braku winy J. W., a wskazuje jedynie na braki w prowadzonym postępowaniu, które nie pozwalały na utrzymanie w mocy zaskarżonego wyroku.

Zgodnie z zasadami trafnej reakcji karnej (art. 2 § 1 pkt 1 k.p.k.), prawdy materialnej (art. 2 § 2 k.p.k.), obiektywizmu (art. 4 k.p.k.) i swobodnej oceny dowodów (art. 7 k.p.k.), Sąd meriti był zobowiązany do poddania w toku procesu, w tym w szczególności w fazie wyrokowania, drobiazgowej analizie wszelkich okoliczności sprawy istotnych z punktu widzenia prawidłowego rozstrzygnięcia o przedmiocie procesu. Z taką samą uwagą i według tożsamych reguł Sąd ten powinien rozważyć i ocenić dowody obciążające jak i odciążające. Następnie zaś niezbędne było zajęcie w odniesieniu do powyższych kwestii kompleksowego, logicznego i wyczerpującego stanowiska w części motywacyjnej wyroku. Sąd Okręgowy, z przyczyn szczegółowo wskazanych powyżej, nie sprostał w pełni powyższym standardom.

Na aprobatę zasługiwał też zarzut obrazy art. 389 § 1 i 2 k.p.k., polegający na nie odczytaniu podczas rozprawy protokołu z konfrontacji Ł. J.i W. P.. Dowód ten miał ważkie znaczenie dla prowadzonego postępowania, gdyż do tej właśnie czynności odwoływał się Ł. J.uzasadniając zmianę swoich wyjaśnień. Na jego treść powoływał się także sąd w uzasadnieniu swojego wyroku, oceniając postawę Ł. J.przy składaniu kolejnych wyjaśnień. Zgodnie z regułami obowiązującymi w procesie karnym - art. 410 k.p.k., określony dowód wpierw trzeba ujawnić, po to aby mógł być podstawą czynienia ustaleń w danej sprawie. Przy tej okazji należy zgodzić się z obrońcą, że najprawdopodobniej sąd pomylił konfrontację pomiędzy Ł. J.i W. P.z konfrontacją Ł. J.i J. W., która nigdy się nie odbyła. Błąd w tym zakresie mógł mieć swoje konsekwencje przy ocenie wyjaśnień Ł. J.z postępowania przygotowawczego, które uznano za wiarygodne. Fakt złożenia obciążających wyjaśnień J. W.w czasie konfrontacji z nim stanowił bowiem dodatkowy argument za prawdziwością składanych wówczas wyjaśnień.

Wobec powyższego, mając na uwadze wskazane wyżej naruszenia art. 7 k.p.k. oraz przytoczone wyżej błędy w ustaleniach faktycznych, których dopuścił się sąd okręgowy (art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k.), Sąd Apelacyjny uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania. W przypadku ewentualnego uznania winy oskarżonego sąd pierwszej instancji powinien dokonać prawidłowej oceny prawno karnej zachowania oskarżonego. W szczególności musi rozważyć, czy jego działanie miało postać sprawczą w zakresie tej części czynu kwalifikowanej z art. 286 § 1 k.k. i art. 298 § 1 k.k., czy też może stanowiło jedynie pomocnictwo do tego przestępstwa. Rozgraniczenia współsprawstwa i pomocnictwa dokonuje się na płaszczyźnie nastawienia psychicznego sprawcy oraz istotności czynu z punktu widzenia dokonania czynu zabronionego. Działania pełnomocnika z reguły stanowi jedynie ułatwienie dla innych osób realizujących własny zamiar.

Apelacja obrońcy ***oskarżonego M. M. (1),*** skarżącego wyrok skazujący tylko częściowo**,** nie zasługiwała na uwzględnienie.

Zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwolił przyjąć sądowi, że oskarżony sporządzał fikcyjne faktury VAT dokumentując w ten sposób nie wykonane prace oraz nie mające miejsca transakcje kupna sprzedaży. W jednym przypadku takie zachowanie zostało zakwalifikowane z art. 270 § 1 k.k. i art. 272 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., a w dwu pozostałych przypadkach z art. 271 § 3 k.k., art. 270 § 1 k.k. i art. 273 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k i art. 65 § 1 k.k. Zdaniem apelującego, który nie kwestionował poczynionych w tym zakresie ustaleń faktycznych, we wszystkich trzech przypadkach zachodziła konieczność uznania, iż M. M. (1) dopuścił się przestępstw skarbowych z art. 62 § 2 k.k.s.

Nie ulega wątpliwości, iż kwestie związane z prawidłową oceną karno materialną zachowań sprawców posługujących się "fikcyjnymi" fakturami VAT były przedmiotem wielu, często zmiennych interpretacji w orzecznictwie. Uchwała Sądu Najwyższego z dnia 30 września 2003 r. sygn. I KZP 22/03 (OSNKW 2003, z. 9-10, poz. 75) usunęła występujące dotychczas rozbieżności interpretacyjne. Wyrażono tam bowiem pogląd, że faktura nierzetelna o jakiej mowa w art. 62 § 2 k.k.s., to także "faktura fikcyjna", dokumentująca czynność w ogóle nie zaistniałą. Przyjęto równocześnie, że w wypadku sprawcy posługującego się "fakturą fikcyjną" wchodzi w grę jedynie odpowiedzialność z art. 62 § 2 k.k.s., gdyż przepis ten jako lex specialis wypiera normę ogólną, czyli art. 271 § 1 k.k. Zaznaczono jednakże, że wystawca nierzetelnej faktury odpowiadać będzie na podstawie art. 62 § 2 lub § 5 k.k.s. (jako lex specialis) jedynie wówczas, gdy jego zachowanie godzić będzie w obowiązek podatkowy (interes podatkowy Skarbu Państwa). Jeśli natomiast jego zachowanie nie będzie godzić w taki obowiązek (interes), to sprawca odpowiadać będzie na podstawie przepisów prawa karnego powszechnego, a więc art. 271 § 1 k.k. W niniejszej sprawie ewidentny jest to, że faktury zostały wystawione dla innych celów niż podatkowe.

Faktura sporządzona w dniu 20.11.2001 r. miała posłużyć tylko i wyłącznie przerejestrowaniu samochodu m - ki S. (...) na J. G. i w tym celu została przedłożona w Wydziale Komunikacji Urzędu Miejskiego w J.. Z kolei faktury wystawione w dniach 12.08.2005 r. i 19.08.2005 r. zostały sporządzone dla potrzeb prowadzonych postępowań szkodowych przed firmą ubezpieczeniową.

Mając zatem na uwadze cel w jakim faktury zostały sporządzone zasadnym było traktowanie zachowań oskarżonego jako przestępstwa o charakterze karnym.

Przedstawiony wcześniej pogląd zdezaktualizował się w pewnym stopniu w związku z Uchwałą 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 2013 r. (sygn. I KZP 19/12), która w ewidentny sposób wskazuje na bezzasadność apelacji obrońcy. „Reguły wyłączania wielości ocen mają zastosowanie jedynie w wypadku zbiegu przepisów ustawy, natomiast nie stosuje się ich w razie idealnego zbiegu czynów zabronionych, o którym mowa w art. 8 § 1 k.k.s.” Takie stanowisko nakazuje, w przypadkach przestępstw podobnych do tych, które dopuścił się M. M. (1), jednoczesne stosowanie względem sprawców przepisów kodeksu karnego i przepisów kodeksu karnego skarbowego zgodnie z regułami określonymi w art. 8 k.k.s. Przepisy kodeksu karnego skarbowego nie mogą wypierać przepisów kodeksu karnego i odwrotnie również. Konieczne zatem było równoczesne skazanie oskarżonego za popełnienie przestępstw z art. 271 § 1 k.k. oraz przestępstw karnoskarbowych z art. 62 § 2 k.k.s. Oczywiście, z uwagi na kierunek

apelacji wniesionej na korzyść oskarżonego, nie można było zmienić wyroku i orzec w ten sposób w postępowaniu odwoławczym. Takiej samej możliwości nie będzie miał sąd okręgowy ponownie rozpoznający sprawę (art. 443 k.p.k.)

Sąd odwoławczy miał natomiast zasadnicze wątpliwości co do prawidłowej kwalifikacji czynu przypisanego w pkt 46 zaskarżonego wyroku, które oceniono jako występek z art. 270 § 1 k.k. i art. 272 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. Tak samo jak w przypadku A. P. kontrowersyjny jest pogląd, że sporządzenie faktury zawierającej nieprawdziwe dane o rzekomej transakcji kupna sprzedaży samochodu stanowi podrobienie dokumentu, a nie fałsz intelektualny z art. 271 § 1 k.k. Również szerszych rozważań wymagało to, czy przedłożenie takiego dokumentu w wydziale komunikacji realizuje znamiona występku wyłudzenia poświadczenia nieprawdy z art. 272 k.k. Uznanie jednak na obecnym etapie postępowania, że oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 271 § 1 k.k. nie jest możliwe. Kierunek i zakres apelacji wywiedzionej na korzyść oskarżonego, przy jednoczesnym braku skargi w tym zakresie ze strony oskarżyciela publicznego, wyklucza czynienie jakichkolwiek zmian na niekorzyść. (art. 434 § 1 k.p.k. i art. 443 k.p.k.)

Sąd apelacyjny ostatecznie uchylił wyrok wobec M. M. (1) wobec uwzględnienia apelacji oskarżyciela publicznego.

Bezzasadny okazały się natomiast być zarzut oraz wniosek zawarty w apelacji ***obrońcy J. C. (1)***, który wskazywał na rażącą niewspółmierność kary łącznej 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wobec oskarżonego.

W apelacji zarzuca się rażącą niewspółmierność kary pozbawienia wolności poprzez orzeczenie jej w nadmiernej wysokości, nieadekwatnej w stosunku do związku podmiotowo-przedmiotowego pomiędzy czynami oraz do okoliczności, które zaistniały po wydaniu poprzednich wyroków.

Trafnie sąd okręgowy ustalił, że w przypadku oskarżonego kara łączna winna być wymierzona przy zastosowaniu zasady asperacji. Jakkolwiek przy wymiarze kary łącznej dopuszczone jest stosowanie zarówno zasady pełnej kumulacji, jak i zasady pełnej absorpcji, to jednak są to rozstrzygnięcia skrajne, które znajdują zastosowanie w zupełnie wyjątkowych, nietypowych sytuacjach.

Całkowitą absorpcję można zastosować albo wtedy, gdy wszystkie czyny wykazują bardzo bliską więź podmiotową i przedmiotową, albo orzeczone za niektóre z czynów kary są tak minimalne, że w żadnym stopniu nie mogłyby rzutować na karę łączną, albo też istnieją jakieś inne szczególne okoliczności dotyczące osoby skazanego - co in concreto nie ma miejsca.

Priorytetową zasadą obowiązującą przy wymiarze kary łącznej powinna być zasada asperacji, natomiast kara łączna, orzeczona na zasadzie absorpcji lub kumulacji - wyjątkiem. Żaden automatyzm w wymiarze kary nie może zasługiwać na aprobatę, gdyż nadużywanie zasady kumulacji byłoby wyrazem formy odpłaty, zaś zasady absorpcji - wyrazem nieuzasadnionej formy nagrody.

Niewątpliwe pomiędzy popełnionymi czynami zachodzi związek o charakterze podmiotowo – przedmiotowym. Wszystkie one zostały popełnione w związku przynależnością J. C. (1) do grupy przestępczej, której ostatecznej celem było wyłudzania odszkodowań od firm ubezpieczeniowych. Z tego też powodu organizował fikcyjne kolizji drogowe, a także podrabiał niezbędne dla prowadzenia tego procederze dokumenty. Jakkolwiek nie można powiedzieć, aby był to związek ścisły, gdyż poszczególne zdarzenia odbywały się w różnym miejscu oraz czasie i były popełniane przez blisko rok. Poza tym, jego zachowania nie zawsze były jednorodne i naruszały różne dobra chronione prawem. Żadne z tych przestępstw względem pozostałych nie charakteryzowało się tak niskim stopniem społecznej szkodliwości czynu, aby przy łączeniu kar można było inne którąś z nich w zupełności darować.

Decydujące znaczenie przy wymiarze kary łącznej ma wzgląd na prewencyjne oddziaływanie kary, w znaczeniu prewencji indywidualnej i ogólnej. Absorpcję kar należy stosować bardzo ostrożnie, biorąc pod uwagę negatywną - co do sprawcy - przesłankę prognostyczną, jaką jest popełnienie kilku przestępstw. Niewątpliwe w sprawie skazanego mamy do czynienia z taką przesłanką. Skazany popełnił osiem przestępstw, w tym jedno przeciwko porządkowi publicznemu, pięć przeciwko mieniu i dwa przeciwko dokumentom. Za te przestępstwa wymierzona mu ostatecznie

trzy kary, gdzie najwyższa z nich wynosiła 2 lat, a ich suma 5 lat. Sąd poruszając się w tych granicach ostatecznie wymierzył karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, a więc bardzo blisko dolnego progu, co pozwala twierdzić, że uwzględnia ona wszystkie te okoliczności na które powoływał się obrońca w swojej apelacji.

Z tych względów, sąd okręgowy słusznie uczynił, iż nie zastosował zasady absorpcji przy wymiarze kary łącznej, bowiem przeciwne temu były względy prewencji indywidualnej i ogólnej, a pełna absorpcja byłaby jedynie nieuzasadnioną nagrodą dla oskarżonego. Powyższej oceny nie zmienia obecna sytuacja stan oskarżonego, który po ujawnieniu popełnionych przestępstw stara się wieść normalne życie.

Sąd apelacyjny, uwzględniając środek odwoławczy wniesiony przez oskarżyciela publicznego uznał za niecelowe odnoszenie się do zarzutów ***obrońcy W. P.***. Wymieniony wskazywał bowiem na rażącą niewspółmierność wymierzonej kary łącznej 1 rok i 6 miesięcy pozbawienia wolności wnosząc o warunkowe zawieszenie jej wykonania. Wcześniej natomiast sąd odwoławczy przyznał racje prokuratorowi, który odnośnie tej części wyroku skutecznie podnosił zarzuty obrazy prawa materialnego oraz procesowego. W konsekwencji tego uchylił zaskarżony wyrok również co do W. P. i jego sprawę przekazał do ponownego rozpoznania. Skoro zatem sąd okręgowy jeszcze raz będzie badał kwestię odpowiedzialności oskarżonego za zarzucane mu czyny, dokonywał ich subsumcji pod normy prawa karnego i wymierzał kary jednostkowe oraz karę łączną, to brak jest potrzeby odnoszenia się do wymiaru kary orzeczonej w uchylonym już wyroku. (art.436 k.p.k.)

Na uwzględnienie zasługiwała natomiast apelacja wniesiona przez ***pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego (...) S.A. w W.***. Sąd okręgowy dopuścił się bowiem obrazy art. 46 § 1 k.k. nie zasądzając od Z. Ż. i W. P. na rzecz pokrzywdzonego kwoty 15.500 zł. tytułem naprawienia szkody związanej ze zdarzeniem z dnia 11 sierpnia 2005 r.

Obaj oskarżeni zostali skazani za popełnienie przestępstwa z art. 231 § 2 k.k., art. 271 § 1 k.k., art. 286 § 1 k.k. i art. 298 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k. Stosowny wniosek, odnośnie naprawienia szkody wyrządzonej tym przestępstwem, pokrzywdzony poprzez swojego pełnomocnika złożył w dniu 10.12.2010 r. W tej sytuacji obowiązkiem sądu było orzec na podstawie art. 46 § 1 k.k. o naprawieniu wyrządzonej szkody. Zgodnie z treścią tego przepisu „w razie skazania sąd może orzec, a na wniosek pokrzywdzonego lub innej osoby uprawnionej orzeka, obowiązek naprawienia wyrządzonej przestępstwem szkody w całości albo w części lub zadośćuczynienia za doznaną krzywdę; ...".

W niniejszej sprawie nie można twierdzić, że nie miała miejsca obraza wspomnianego przepisu, gdyż orzekając o naprawieniu innych szkód, a pomijając szkodę z dnia 11 sierpnia 2005 r., zasądził w ten sposób odszkodowanie w części, a więc uczynił zadość normie z art. 46 § 1 k.k. Zasądzenie w części jest oczywiście możliwe, ale jedynie w ściśle określonych sytuacjach, co wyjaśnia Sąd Najwyższy w swoim postanowieniu z dnia 11 maja 2012 r. (sygn. IV KK 365/11). „Obowiązek naprawienia szkody ma charakter złożony, albowiem z uwagi na jego kompensacyjną rolę, powoduje daleko idące zbliżenie prawa karnego do prawa cywilnego. Oznacza to bowiem z jednej strony konieczność uwzględnienia norm prawa określających zasady kompensacji (np. art. 415 k.c.), a z drugiej strony, z uwagi na karnoprawny obowiązek naprawienia szkody należy pamiętać, że poza funkcją kompensacyjną, pełni on przede wszystkim funkcję penalną. Jest on bowiem jednym ze środków karnych, orzekanym jako konsekwencja popełnionego przestępstwa, do którego odnoszą się odpowiednio dyrektywy wymiaru kary (art. 56 k.k. w zw. z art. 53 k.k.). Podstawą orzekania środka karnego w postaci obowiązku naprawienia szkody są przepisy kodeksu karnego, a nie kodeksu cywilnego. Jednakże przepisy kodeksu cywilnego w tych kwestiach, których przepisy prawa karnego wprost nie uregulowały, należy stosować posiłkowo, co oznacza m.in., że wysokość odszkodowania nie może przekraczać wysokości szkody; nie można zasądzić odszkodowania w całości, gdy szkoda została w części już naprawiona, etc.

Przepisy prawa cywilnego mają zastosowanie przy orzekaniu obowiązku naprawienia szkody jako środka karnego, o ile przepisy prawa karnego nie zawierają odrębnego unormowania oraz gdy ich stosowanie nie pozostaje w sprzeczności z naturą karnoprawnego obowiązku naprawienia szkody. Ponieważ przepisy prawa karnego nie zawierają postanowień dotyczących ustalania zakresu obowiązku naprawienia szkody, to z pewnością należy posiłkowo odwołać się do przepisu art. 361 § 2 k.c., z którego wynika zasada pełnego odszkodowania. Tak więc ustalenie szkody (jej rozmiarów) według reguły określonej w art. 361 § 2 k.c. powinno stanowić punkt wyjścia nakładania przez sąd karny obowiązku

naprawienia szkody zarówno w charakterze środka karnego, jak i warunku probacyjnego. W konsekwencji należy przyjąć, że regułą jest zobowiązanie do naprawienia szkody w całości, zaś odstępstwa od tej reguły muszą być podyktowane jedynie bardzo ważnymi względami.

Rozstrzygając o tym, czy zobowiązać sprawcę do naprawienia wyrządzonej szkody w całości czy też w części, przyjąć należy, że odstępowanie od zobowiązania do naprawienia szkody w całości może występować wtedy, gdy ujawniony w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na ustalenie tej szkody w całej wysokości, gdy szkoda została uprzednio w części już naprawiona albo gdy naprawienie szkody w całości byłoby nierealne lub też gdy zachowanie się pokrzywdzonego przed popełnieniem przestępstwa czy w czasie popełnienia przestępstwa nie uzasadnia naprawienia mu szkody w całości, albo wreszcie gdy sam pokrzywdzony przyczynił się do powstania szkody. Przepis art. 440 k.c. zawierający dyrektywę dotyczącą miarkowania odszkodowania nie nadaje się do przeniesienia na grunt prawa karnego, albowiem odwoływanie się przez sąd karny do zasad współżycia społecznego nie jest konieczne, a stan majątkowy sprawcy i pokrzywdzonego powinien być uwzględniony w związku z oceną in concreto zadań profilaktyczno-wychowawczych nakładanego obowiązku naprawienia szkody."

Tylko zatem w takiej sytuacjach istnieje możliwość nałożenia obowiązku w postaci częściowego naprawienia szkody. Z akt sprawy nie wynika, aby wystąpiła któraś z opisanych w orzeczeniu SN okoliczność, dopuszczająca możliwość odstąpienia od zasady zobowiązywania oskarżonych do naprawiania szkody w całości. Obowiązkiem sądu było zatem uwzględnić wniosek złożony w trybie art. 46 § 1 k.k. odnośnie zdarzenia z dnia 11 sierpnia 2005 r.

Ma racje skarżący podnosząc także obrazę art. 424 § 1 k.p.k., gdyż uzasadnienie wyroku w części dotyczącej orzeczenia o środku karnym z art. 46 § 1 k.k. nie spełnia ustawowych wymogów. Pisemne motywy w tym zakresie sprowadziły się bowiem do powtórzenia sentencji wyroku, bez wyjaśnienia powodów rozstrzygnięcia w tym zakresie. Nie wiadomo zatem dlaczego sąd odstąpił od orzeczenia obowiązku naprawienia szkody za przestępstwo popełnione w dniu 11 sierpnia 2005 r., a także dlaczego odnośnie pozostałych obowiązków określił je w innej formie, niż domagał się tego pokrzywdzony. (...) S.A. nie wnioskował, aby na poszczególnych oskarżonych nakładać obowiązek solidarnego naprawienia szkody, co uczynił sąd. Wnioskodawca chciał, aby te obowiązki określić ułamkowo, odpowiednio do ilości oskarżonych skazanych za konkretne przestępstwo. W swoim piśmie szczegółowo określił jaka kwota od którego oskarżonego w związku z konkretnym zdarzeniem winna być zasadzona.

W tym miejscu należy zaznaczyć, że sąd nie jest związany wnioskiem pokrzywdzonego co do formy w jakiej powinno nastąpić pokrycie szkody w sytuacji, gdy zobowiązanymi jest dwóch lub więcej sprawców. Oczywiście wzgląd na interes pokrzywdzonego zazwyczaj nakazuje, aby takie zobowiązanie miało charakter solidarny. Takie stanowisko wyraził też Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 13 grudnia 2000 r. (sygn. I KZP 40/00, publ. OSNKW 2001, z. 1-2, poz. 2), co zgodne jest z obowiązującą w prawie cywilnym zasadą, wyrażoną w art. 441 § 1 k.c., że jeżeli kilka osób ponosi odpowiedzialność za szkodę wyrządzoną czynem niedozwolonym, ich odpowiedzialność jest solidarna. Taka zasada została wprowadzona przede wszystkim z uwagi na dobro pokrzywdzonego. Inne rozwiązanie w daleko wyższym stopniu narażałoby podmiot pokrzywdzony przestępstwem na nie uzyskanie wyrównania szkody w pełnej wysokości. Słuszne jest więc przerzucenie na oskarżonych współsprawców ciężaru wytaczania ewentualnych roszczeń regresowych po naprawieniu szkody przez któregokolwiek z nich, stosownie do art. 441 § 2 k.c. Obciążenie oskarżonego obowiązkiem naprawienia szkody w tylko w określonej części, w oparciu o bliżej niesprecyzowane kryteria, godziłoby w zasadę pełnej odpowiedzialności współsprawcy za następstwa czynu, zarówno z punktu odpowiedzialności karnej, jak i cywilnej. Niemniej nie można jednak wykluczyć sytuacji, w których bardziej uzasadnione będzie orzeczenie środka karnego przewidzianego w art. 46 § 1 k.k. w częściach równych lub pro rata parte, niemniej wybór sposobu obowiązku naprawienia szkody w wypadku współsprawstwa, należeć powinien w konkretnym wypadku do sądu. Wysokość odniesionych zysków z przestępstwa przez poszczególnych oskarżonych oraz stopień ich wkładu w całość akcji przestępczej są czynnikami, które mogą mieć znaczenie przy nakładaniu na działających w ramach uzgodnionego podziału ról współsprawców obowiązku z art. 46 § 1 k.k.

Dokonując jednak wyboru co do sposobu naprawienia szkody należy swoje przekonanie w tym zakresie rzetelnie uzasadnić wskazując powody takiego rozstrzygnięcia zarówno o charakterze prawnym jak i faktycznym. Ten

obowiązek przestrzegania treści art. 424 § 1 k.p.k. był tym bardziej konieczny, że sąd ustalił formę naprawienia szkody odmiennie niż domagał się pokrzywdzony, chociaż paradoksalnie w sposób dla niego bardziej korzystny.

W pkt 86 zaskarżonego wyroku pojawiły się również inne błędy, których istnienie sygnalizował skarżący. Niedopuszczalne jest przy nakładaniu obowiązku naprawienia szkody posługiwanie się określeniem „od innej ustalonej osoby". Sąd nakładając taki obowiązek powinien precyzyjnie określić jego adresata wymieniając go z imienia i nazwiska. Wyrok zapada bowiem w stosunku do konkretnych sprawców i tak samo środek karny jest nakładany na konkretnych oskarżonych w związku ze skazaniem ich za określonego rodzaju przestępstwo. Ponadto orzeczenie wydane na podstawie art. 46 § 1 k.k. stanowi tytuł egzekucyjny (art. 107 § 2 k.p.k.), który pozwala, po uzyskaniu klauzuli wykonalności, wszcząć postępowanie egzekucyjne także przeciwko ściśle określonym dłużnikom.

Słusznie też podnosił skarżący, że w wyroku niezasadnie zasądzono od M. M. (1) kwotę 7.684,37 zł. w związku ze zdarzeniem z dnia 14.01.2004 r. Przestępstwo to popełnił W. P. co jasno wynika z pkt 69 zaskarżonego wyroku i dlatego też to na tego oskarżonego winien zostać nałożony obowiązek naprawienia szkody.

Sąd odwoławczy z urzędu ponadto dostrzegł, że błędem było nakładanie na Z. Ż. i M. M. (1) obowiązku solidarnej zapłaty kwoty 20376,32 zł z tytułu naprawienia szkody wynikłej ze zdarzenia z dnia 9.08.2005 r. i wypłatą odszkodowania za uszkodzenie samochodów m - ki V. (...) nr rej. (...) oraz F. (...) nr rej. (...) na rzecz (...) S.A. w W.. Pokrzywdzonym tym przestępstwem było Towarzystwo (...) S.A. w Ł., które powinno być beneficjentem tego środka karnego.

Z powodu uwzględnienia innych apelacji sąd apelacyjny nie miał mógł dokonać zmian w tej części wyroku, która została zaskarżona apelacją oskarżyciela posiłkowego. Jedynie w przypadku K. Ł. pojawiła się taka możliwość, gdyż żadna inna strona nie złożyła środka odwoławczego w tym zakresie. Uwzględniając stanowisko pokrzywdzonego zasądzono na jego rzecz od oskarżonego żądaną kwotę 3.971,42 zł. Na takie rozstrzygnięcie pozwalała ocena wkładu K. Ł. w popełnienie przestępstwa, którą nie była wiodąca, a także wysokość korzyści majątkowej osiągniętej przez niego w związku tym czynem.

J. C. (1) i K. Ł., względem których wyrok uprawomocnił się na etapie postępowania odwoławczego, zwolniono od ponoszenia wydatków i opłat związanych z postępowaniem drugoinstancyjnym wobec ustalenia, że ze względu na sytuację rodzinną i majątkową byłby to dla nich nadmierny ciężar finansowy. Podstawę prawną tego rozstrzygnięcia stanowi art. 624 § 1 k.p.k.